

Giới thiệu Người Đàn Ông Của Tôi - Rachel Gibson

Thể loại: Lãng mạn

Dịch giả: Nguyễn Mai Trang

Những gì xảy ra ở Vegas... không xảy ra ở đây.

Danh sách những việc "phải làm" ở Las Vegas của Autumn Haven là xem chương trình biểu diễn của Cher và chơi bài – chứ không phải thức dậy và kết hôn với anh chàng khôn kiếp vô cùng quyến rũ Sam LeClaire. Khoảnh khắc đầu tiên cô bắt gặp anh ta nhìn mình như thể một món ăn tráng miệng đầy ngọt ngào, linh tính mách bảo với Autumn rằng cô nên chạy đi. Và cô đã làm thế - ngay trong kỳ nghỉ cuối tuần đầy cuồng nhiệt và mơ mộng của đời cô. Nhưng vào sáng thứ Hai, cô lại quay về với thực tại, và trước khi cô có thể nói "đưa tôi tách cà phê", Sam biến mất.

Giờ đây, khi đã trở thành một nhà lên kế hoạch đám cưới thành công, Autumn không còn gặp gỡ anh chàng siêu sao môn khúc côn cầu phụ tình kia... cho đến khi cô tổ chức "Ngày Đặc Biệt" cho đồng đội anh ta, nơi Sam đã làm ồn ã mọi chuyện lên khi tiếp tục những gì anh ta từng bỏ mặc! Nhưng cô đã thề rằng người đàn ông của cô phải là một người nghiêm túc. Liệu Sam có phải là người đàn ông dành cho cô hay liệu cô có vứt bỏ anh ta mãi mãi?

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Của Tôi - Rachel Gibson* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Người đàn ông của tôi:

Không phải vận động viên chuyên nghiệp

Sam LeClaire là một gã khôn điển trai. Ai cũng nghĩ vậy. Tất cả mọi người từ các phóng viên thể thao cho tới các bà mẹ yêu thể thao.

Cô gái đang quần mình trong ga giường của anh cũng nghĩ vậy. Mặc dù cô ta không hẳn là một cô gái. Cô ta là một phụ nữ.

“Em không hiểu vì sao em lại không được đi theo.”

Sam rời mắt khỏi nút thắt cà vạt sọc xanh của mình và nhìn vào cô nàng siêu mẫu trên giường anh qua gương. Tên đầy đủ cô ta là Veronica Del Toro, tuy nhiên, cũng giống như Tyra, Heidi, hay Gisele, mọi người chỉ biết đến tên cô ta.

“Bởi vì anh vốn không biết em định đến,” anh giải thích lần thứ mười. “Đưa khách đến đột xuất như thế là bất lịch sự.” Điều này không phải lý do thật sự.

“Nhưng em là Veronica.”

Chính thế. Đó mới là lý do đấy. Cô ta cư xử khiêm nhường và quá yêu bản thân. Anh cũng không phản đối gì tính cách ấy. Có thể chính bản thân anh cũng thô lỗ và quá yêu mình, nhưng không như các mẫu tin viết về mình, anh thật sự biết xử sự đúng lúc đúng chỗ.

“Em sẽ không ăn nhiều đâu.”

Mà không cần cố gắng chút nào. Đó là một trong những điều khiến anh khó chịu về Veronica. Cô ta chẳng bao giờ ăn. Cô ta gọi món như thể mình đói gấu đói nghiêng nhưng rồi chỉ gạt thức ăn trên đĩa.

Sam thắt nút cà vạt và nghiêng cằm sang một bên khi cài cổ áo. “Anh đã gọi taxi cho em rồi.” Qua gương, anh nhìn Veronica nhồm dậy khỏi giường đi về phía mình. Cô ta bước đi trên thảm như thể đang ở trên sàn catwalk. Chân và tay đều dài, ngực bự nhưng hơi cứng nhắc.

“Khi nào thì anh quay lại?” cô ta hỏi khi vòng tay quanh eo anh. Cô ta tựa cằm lên vai anh, ngược nhìn anh qua đôi mắt màu nâu sẫm.

“Muộn lắm.” Anh nghiêng đầu sang một bên, và khi cài chiếc khuy cổ còn lại, anh liếc nhìn chiếc nhẫn to bự có được khi thắng cúp Stanley trên tủ áo. Chiếc nhẫn bằng vàng trắng - xen vàng - gắn một trăm sáu mươi viên kim cương, ngọc lục bảo, và sapphire tạo thành logo của đội bóng trên mặt. Một bên thân khác hình cúp Stanley cùng năm chiến thắng, bên còn lại là tên và số áo thi đấu của anh. Anh đã tháo nhẫn ra cho Veronica xem nhưng không định đeo vào lại. Dù có là tuýp đàn ông thích đeo đồ trang sức đi nữa, thì chiếc nhẫn khổng lồ kia không chỉ che kín đến tận khớp tay trên ngón tay phải của anh mà còn quá mức phô trương. Kể cả với một gã thích phô trương.

“Muộn thế nào?”

Nhìn vào gương, anh di mắt tới chiếc đồng hồ trên kệ tủ. Bây giờ đã là hơn sáu rưỡi, và đám cưới bắt đầu lúc bảy giờ. Anh vốn còn không có thời gian để gặp Veronica, nhưng cô ta không mấy khi ở trong thành phố, hơn nữa cô ta đã hứa sẽ nhanh gọn. Anh đứng ra phải khôn hơn. Cô ta là Veronica và cô ta chẳng nhanh gọn làm bất kỳ cái gì hết. “Muộn lắm. Khi nào thì em bay?”

“Sáng.” Cô ta thở dài và rê tay lên áo sơ mi tới chỗ cơ ngực rắn chắc của anh. “Em có thể đợi.”

Anh quay lại, và lòng bàn tay cô ta trượt tới eo anh. “Anh không biết khi nào mình sẽ quay lại. Những buổi lễ kiểu này có thể kéo đến muộn lắm.” Mặc dù vì trận đấu mở màn thường niên cho mùa giải chỉ năm ngày nữa là đến, anh nghi ngờ điều ấy. Anh hất mái tóc đen của cô ta ra sau vai. “Bao giờ đến Seattle nữa thì gọi cho anh nhé.”

“Có khi phải là hàng tháng trời nữa, và đến lúc ấy anh sẽ lại lên đường chơi khúc côn cầu rồi.” Cô ta buông tay xuống và đi về giường.

Anh nhìn cặp mông mảnh khảnh của Veronica khi cô ta mặc chiếc quần lót bé xíu vào. Ở Veronica có rất nhiều thứ để thích. Khuôn mặt. Cơ thể. Thực ra cô ta rất hơi hột, chẳng có gì sâu sắc trong cái đầu xinh đẹp của cô ta hết. Hơi hột chẳng có gì sai trái. Chẳng có gì sai với việc sống nông cạn và tránh đâm đầu vào những suy nghĩ sâu sắc. Nó khiến đời dễ thở hơn. “Chúng ta lúc nào cũng có thể gặp gỡ khi anh đi du đấu.”

“Phải.” Cô ta vươn tay lấy một chiếc áo phông đỏ và kéo nó qua đầu trước khi xỏ chân vào quần jeans. “Nhưng đến lúc ấy anh sẽ có một bên mắt bầm đen mắt.”

“Đúng đấy.” Anh cười toe toét, đoạn lấy áo vest và xỏ tay vào. Mùa giải trước, anh đã hẹn hò với Veronica ở Pittsburgh. Đêm hôm đó trước đội Penguins, anh đã ghi được một điểm, dành bốn phút ở khu chịu phạt vì lỗi đội, và nhận con mắt bầm đen to tướng đầu tiên của anh trong mùa. Biết đâu năm nay cô ta sẽ mang lại cho anh cùng thứ may mắn ấy. Anh vói tay lấy ví, đút nó vào túi sau chiếc quần vải kaki.

“Mùa giải trước khuôn mặt xinh đẹp của anh bầm dập kinh khủng.” Veronica nói khi đi một đôi giày cao gót vào chân.

Có tệ đến thế đâu. Chỉ có vài mũi khâu và vết bầm nhỏ thôi mà. Anh đã từng phải chịu nhiều vết thương còn nặng hơn trong mười sáu năm chơi ở giải NHL.

“Anh nên làm người mẫu.”

“Không. Cảm ơn.” Vài năm trước, anh từng thực hiện một quảng cáo đồ lót cho Diesel, và anh thấy toàn bộ quá trình thực hiện chán ngấy đến tận cổ. Gần như cả ngày anh chỉ ngồi chỗ này chỗ nọ với mỗi cái quần lót trắng trên người trong khi đội ngũ nhân viên dàn dựng những cảnh nền khác nhau. Kết quả cuối cùng là những tấm biển quảng cáo khổng lồ và ảnh trên tạp chí chụp anh với phần đùi quần phồng hần lên và trông lớn một cách khác thường. Các cầu thủ trong đội không ngừng chê giễu anh, và mẹ anh đã sợ phải lộ mặt ở nhà thờ suốt cả tháng. Sau kinh nghiệm đó, anh quyết định để nghề người mẫu lại cho những gã thích được nhận sự chú ý kiểu đó. Những gã kiểu như Beckham.

Anh và Veronica cùng nhau rời khỏi phòng ngủ của căn hộ trên cao nằm trong trung tâm thành phố. Trong không gian mở trong nhà, những cái bóng xám ồm ồm lấp ló các món đồ bằng da khi ánh nắng đang tắt dần tạo ra những hoa văn mờ mờ trên sàn gỗ.

Sam giữ cửa mở cho Veronica, rồi khóa nó lại sau lưng. Anh đi dọc hành lang, và ý nghĩ của anh xoay sang trận đấu trước San Jose còn cách chưa đầy một tuần nữa. Mùa trước đội Sharks đã bị đá ra ngay từ vòng đối đầu đầu tiên, nhưng điều đó không bảo đảm đội Chinooks sẽ chiến thắng trong trận mở màn của mùa giải này. Không hề. Đội Sharks sẽ khát khao có được chiến thắng, và vài cầu thủ đội Chinooks đã tiệt tưng hơi quá sức trong đợt nghỉ. Sam cũng đã chơi bởi đã đòi, nhưng anh không bị béo, và cơ thể anh vẫn trong tình trạng tốt. Cả Johan và Logan đều thừa ra năm cân ở bụng, còn Vlad đang nốc rượu như một thủy thủ sắp rời bến. Ban lãnh đạo cũng vừa trao băng đội trưởng cho Walker Brooks. Không có gì ngạc nhiên. Vài năm qua, Walker vẫn luôn là đội trưởng dự bị.

“Em thích đám cưới,” Veronica nói với một tiếng thờ dài khi họ đi về phía thang máy.

Tất cả mọi người đều cho rằng Alexander Deveraux sẽ đeo chữ A [1] lên áo mình, nhưng không hề có thông báo nào được đưa ra. Họ gần như đã chuyển hướng chức đội trưởng dự bị về phía Sam, nhưng anh không mắc câu. Sam không phải là người có trách nhiệm cao nhất đội, và anh thích như thế.

[1] Viết tắt của Alternative captain: đội trưởng dự bị

Cửa thang máy mở ra, và họ bước vào trong. “Anh không thể sao?”

“Anh không làm sao?” Anh ấn nút xuống sảnh.

“Thích đám cưới.”

“Không thích lắm.” Đám cưới cũng vui như bị đánh vào chỗ hiểm vậy.

Họ đi xuống tầng dưới cùng trong im lặng, và Sam đặt tay lên eo lưng Veronica khi họ băng qua sảnh. Hai cánh cửa nặng nề bằng kính và thép không rỉ trượt mở ra, và một chiếc taxi màu vàng chờ ở sát vỉa hè.

Anh hôn tạm biệt cô ta. “Lần tới em đến đây, hãy gọi cho anh nhé. Anh thực lòng muốn gặp lại em,” anh nói khi đóng cửa taxi lại cho cô ta.

Mây mù bám dính lấy đường chân trời đang tắt nắng của Seattle khi Sam đi tới góc quanh hướng đến Đại lộ Bốn và cầu lạc bộ Rainier cách đó hai dãy

phố. Âm thanh của thành phố vang vọng giữa các tòa nhà quanh anh, và anh liếc nhìn hình ảnh mình phản chiếu trong ô cửa sổ của các cửa hàng. Một cơn gió nhẹ dưng ve áo anh dậy và treu đùa lộn tọc vàng trên trán anh. Anh lướt một tay tới vạt áo vest và cài nó lại để chống chọi với không khí lạnh giá ẩm ướt.

Anh chuyển sự chú ý sang vỉa hè đông đúc, và sau vài dãy nhà ngấn, anh nhìn thấy câu lạc bộ lâu đời sang trọng với vẻ ngoài bằng gạch cổ kính và bãi cỏ được xén tỉa cẩn thận nồng nặc mùi tiền. Khi đi dọc con đường, anh nhận thấy mọi người đang quay lại quan sát mình. Vài người hét to tên anh. Anh giơ tay lên chào nhưng vẫn tiếp tục rảo bước. Được nhận ra liên tục như vậy vẫn còn là mới với anh. À, anh cũng có nhiều người hâm mộ. Rất nhiều. Những người theo dõi sự nghiệp và khoác tên cùng số thi đấu của anh trên áo thể thao. Từ khi thắng cúp vào tháng Bảy vừa rồi, tiếng tăm của anh đã tăng lên cả trăm lần, và anh cũng chẳng thấy sao hết. Người hâm mộ chỉ muốn một bức ảnh hay một cái bắt tay, và anh có thể xử lý được chừng ấy.

Đến giữa phố, anh ngẩng lên nhìn đường và băng ngang qua phố. Cuộc đời thật tươi đẹp với Sam. Mùa trước, đội Seattle Chinooks đã thắng cúp Stanley, và tên anh sẽ mãi mãi được khắc lên giải thưởng cao quý nhất của môn khúc côn cầu. Ký ức giờ cao chióc cúp trên đầu khi trượt băng trước khán giả thành phố quê hương khiến môi anh nở nụ cười.

Sự nghiệp của anh đang ở đỉnh cao.

Với máu, mồ hôi, và sự luyện tập chăm chỉ, anh đã đạt được mọi mục tiêu mà anh từng đặt ra. Anh có nhiều tiền hơn hẳn con số mà anh từng nghĩ sẽ làm ra được trong một đời người, và anh thích tiêu phí nó vào bất động sản, những bộ cánh hàng hiệu, rượu vang hảo hạng và những phụ nữ cũng hảo hạng không kém.

Anh đi vào dưới mái hiên của câu lạc bộ Rainier, và một người gác cổng chào anh. Cuộc sống riêng tư của anh cũng khá ổn. Anh không có một quý cô đặc biệt nào trong đời, đúng như anh thích. Phụ nữ yêu anh, và anh yêu lại họ. Dẫu là thỉnh thoảng cũng hơi quá nhiều.

Không gian bên trong câu lạc bộ sang trọng này ngọt ngào đến mức anh có thôi thúc đột ngột muốn cởi giày ra hệt như khi anh còn bé và mẹ anh có một tấm thảm mới. Vài người đàn ông đang đứng ở chân một chiếc cầu thang lộng lẫy, trông hơi bồn chồn, nhưng vẫn rất ổn trong bộ cánh đắt tiền và nước da rám nắng. Trong hai tháng nữa, vài người trong số họ sẽ khoác lên mình những con mắt bầm đen và vài mũi khâu.

“Cậu thật tốt khi đến đúng giờ,” tiền vệ Daniel Holstrom nói khi anh lại gần.

Tiếng đàn hạc dạt xuống cầu thang khi Sam lật tay áo lên và nhìn vào chiếc đồng hồ TAG Heuer của mình. “Còn mười phút nữa,” anh nói. “Các cậu đang chờ gì đây?”

“Vlad và Logan còn chưa đến đây,” thủ môn Marty Darche trả lời.

“Savage đến chưa?” Sam hỏi, nhắc đến chú rể và cũng là cựu đội trưởng của đội Chinooks, Ty Savage.

“Mười phút trước,” Daniel trả lời. “Lần đầu tiên tớ thấy cậu ta hùng hổ đến thế khi ở ngoài sân băng. Chắc cậu ta sợ cô dâu đã tỉnh táo lại và đang bay được nửa đường tới Vancouver rồi.”

Marty hơi hạ giọng xuống. “Có ít nhất bốn cô nàng Người Tinh trên gác.”

Điều này cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi mà cô dâu không chỉ là chủ đội Chinooks Seattle mà còn từng là một Người Tinh của Năm của tờ Playboy. “Sẽ là một bữa tiệc tuyệt lắm đây,” Sam nói với một tiếng cười, khi một mái tóc đuôi ngựa màu nâu đỏ sáng bóng và bóng hình uyển chuyển lọt vào mắt anh. Anh quay lại, và tiếng cười nghẹn lại trong họng. Tất cả mọi thứ trong anh khựng lại khi mắt anh dõi theo người phụ nữ buộc tóc đuôi ngựa đang băng qua sân đi về hướng cửa trước. Cô ta cảm ông nghe và nói chuyện vào chiếc micro nhỏ xíu trước miệng. Một chiếc áo len đen ôm lấy cơ thể, và một hộp pin nhỏ gắn vào chiếc quần dài đen của cô. Lông mày Sam nhíu lại, và axit đọng lại đầy trong dạ dày anh. Nếu có một phụ nữ trên hành tinh này không yêu anh, và thực ra là ghét cay ghét đắng anh, thì đó là người phụ nữ đang biến mất qua cửa trước kia.

Daniel đặt một tay lên vai anh. “Này, Sam, đó không phải vợ cậu sao?”

“Cậu có vợ á?” Marty quay về phía cửa trước.

“Vợ cũ.” A-xít bỏng rát trong dạ dày anh dần can xé cao lên trên.

“Tớ không biết cậu từng kết hôn đấy.”

Daniel cười như thể cậu ta nghĩ chuyện đó vô cùng buồn cười.

Sam liếc mắt lờm Daniel qua khóe mắt. Một lời cảnh báo thầm lặng làm tiếng cười của anh chẳng cầu thủ cánh càng to hơn, nhưng ít nhất cậu ta không mở miệng và kê tất tần tật mọi chi tiết bản thiêu về chuyến đi say xỉn tới một nhà thờ cưới tồi tàn ở Vegas của Sam.

Anh tiếp tục chú ý tới lối vào phía trước thêm vài giây nữa trước khi đi lên gác. Tên cô là Autumn[2], và cũng như mùa này, cô rất thất thường. Lúc này cô có thể nồng ấm dễ chịu, lúc sau, lạnh đến mức làm đông cứng cả bì của đàn ông.

[2] Mùa Thu

Anh tới tầng hai và đi qua một quý cô đang chơi đàn hạc. Sam không thích bắt ngờ. Anh không thích bị ngạc nhiên. Anh thích nhìn xem các cú đánh đang từ đâu đến để anh có thể sẵn sàng trước và chặn.

Anh đi vào một hành lang ngắn thừa thớt vài khách dự đám cưới. Anh vốn không tính sẽ gặp Autumn tới nay, nhưng anh cho là mình cũng không nên ngạc nhiên đến thế. Cô là một người lên kế hoạch đám cưới, hay như cô luôn khẳng định, “nhà tổ chức sự kiện.” Mặc dù, thực lòng thì, chúng có gì khác biệt chứ? Đám cưới hay sự kiện, thì cũng vẫn là trò diễn xiếc vớ vẩn thôi. Nhưng chuyện bé xé ra to đúng là điển hình của Autumn.

“Anh có muốn ký vào sổ tên khách mời không?” một phụ nữ ngồi ở một cái bàn tròn nhỏ hỏi. Sam không phải tuýp đàn ông ký vào bất kỳ thứ gì mà không có sự hiện diện của luật sư, nhưng người phụ nữ có đôi mắt nâu to tròn cười với anh, và anh đi về phía cô ta. Cô ta mặc thứ gì đó màu đỏ, bó chặt ngang ngực và đeo một cái bôm lấp lánh trên mái tóc đen.

Sam là người hâm mộ cuồng nhiệt của bó chặt và lấp lánh nên anh cười đáp lại cô ta. “Chắc chắn rồi.” Cô ta đưa anh một cây bút lông bích có một chiếc lông trắng to tướng. “Bôm đẹp đấy.”

Cô ta đưa một tay lên bên đầu và hơi đỏ mặt như thể không quen được khen. “Anh đang chế giễu bôm của tôi à?”

“Không. Trông nó rất đẹp trên tóc cô.”

“Cảm ơn.”

Anh cúi người xuống và cà vạt của anh chạm vào khăn trải bàn trắng. “Cô là người quen của cô dâu hay chú rể?”

“Không cả hai. Tôi được thuê bởi công ty Quản lý Sự kiện Haven.”

Nụ cười của anh tắt ngấm. Tức là cô ta làm việc cho Autumn. Autumn Haven[3]. Trong khi tên cô rất dễ hiểu, họ của cô hoàn toàn ngược hẳn lại. Cũng như người lùn không lồ, tiếng hét thảm liệt hay sự từ chối thích được vượt ve.

[3] Nơi trú ẩn

“Đừng có vui vẻ quá,” Sam nói, và đưa bút lại cho nhân viên của Autumn. Anh đi hết quãng đường ngắn tới một căn phòng lớn, nơi một người chỉ chỗ đưa Sam tới một cái ghế gần hàng đầu. Dưới chân anh là một tấm thảm đỏ rắc cánh hoa hồng trắng. Phần lớn số ghế đã được lấp đầy với các cầu thủ khúc côn cầu, các cô vợ, hay bạn gái. Anh thấy chị em sinh đôi nhà Ross, Bo và Chelsea, ngồi giữa cựu đội trưởng Mark Bressler và trợ lý của Faith, Jules Garcia. Hai chị em sinh đôi này làm việc cho tập đoàn và được biết đến nhiều với cái tên Mini Pit và Sếp Nhỏ.

Anh ngồi vào một trong những chiếc ghế cuối cùng còn lại, cạnh Frankie Kawczynski Bán Tia. Ở đầu phòng, một người đàn ông mặc vest xanh và cầm một quyển kinh thánh đứng trước một lò sưởi bằng đá không lồ được trang trí hoa hồng đỏ và một loại hoa trắng nào đó. Theo Sam biết thì ông ta hẳn là một mục sư, hoặc cũng có thể là một thám phán. Dù vậy, một điều chắc chắn, ông ta không phải là Elvis rôm[4].

[4] Những người chủ trì hôn lễ ở Las Vegas thường đóng giả làm Elvis Presley

“Này, Sam. Daniel và Marty vẫn đang ở dưới gác à?”

“Ừ.” Sam liếc nhìn đồng hồ. Hai người họ tốt nhất là phải nhanh chân lên nếu muốn đến trước cô dâu. Đây là một trong những sự kiện mà người ta cần đến đúng giờ, và lại việc phá hỏng hoàn toàn đám cưới của Faith Duffy, chủ đội Chinooks Seattle, không phải là một lựa chọn được xem xét. Nếu thế, Sam đã không ngồi đây, mặc vest, nhìn đồng hồ và chờ buổi lễ diễn ra. Khiếp sự vợ cũ của mình.

Một bản nhạc cưới nào đó vang lên qua hệ thống âm thanh của căn phòng, và Sam liếc qua vai khi một người phụ nữ mà anh nhận ra là mẹ của cô dâu bước vào phòng. Kiểu quần áo bó chặt và trang sức vĩ đại thường ngày của bà đã được giảm bớt thành một chiếc váy đỏ đơn giản. Phụ kiện duy nhất của bà là bó hoa nhỏ và con chó con lông trắng lấm lốm. Và cũng như mọi con chó lấm lốm khác, nó có đôi nơ to dùng trên tai - màu đỏ - để hợp với bộ móng của nó.

Ty Savage và cha anh, Pavel, vào phòng sau mẹ cô dâu. Cả cha và con trai đều là những huyền thoại khúc côn cầu, và tất cả mọi người có chút hứng thú với môn thể thao này đều đã nghe đến cái tên Savage. Sam đã xem Pavel chơi thứ khúc côn cầu cổ điển khi lớn lên, trước khi có mũ bảo hiểm và luật cấm đánh lộn. Sau đó, anh đã đấu và chơi cùng Ty, không tranh cãi gì là một trong những người giỏi nhất từng đi giày trượt. Cả hai đều mặc bộ vest tuxedo màu đen cổ điển và, trong một khoảnh khắc khó chịu, não Sam lóe lên hình ảnh đám cưới của chính anh. Chỉ là thay vì mặc một bộ vest như thế, anh đã mặc áo phông có hình Clint Eastwood in dòng chữ “Thắng Yên nào, đồ quý cái” và quần jeans. Anh không biết thứ gì đáng xấu hổ hơn, đám cưới hay cái áo.

Ty và Pavel đứng về chỗ của mình, đối diện mẹ cô dâu và phía trước lò sưởi. Ty trông bình tĩnh. Không hề hoảng hốt hay lo sợ rằng mình đang phạm phải một sai lầm không lồ. Sam cho rằng anh cũng trông khá bình tĩnh ở đám cưới của chính mình. Tất nhiên, anh đã say đến mất trí. Đó là lời giải thích duy nhất cho những gì anh đã làm. Sự khiếp hãi không ngấm vào anh cho tới tận sáng hôm sau. Ký ức về đám cưới say xỉn của anh là thứ mà anh đã tránh như một gai đâm tránh đội trị an. Anh xưa nó đi và khóa chặt nó xuống nơi mà anh dùng để giữ tất cả những ký ức không dễ chịu và những cảm xúc không mong muốn.

Tiếng đàn hạc êm ái chuyển thành “Wedding March”, và tất cả mọi người cùng đứng dậy khi cô dâu vào phòng. Faith Duffy là một trong những phụ nữ xinh đẹp nhất hành tinh này. Cao ráo, tóc vàng, khuôn mặt lộng lẫy, như một búp bê Barbie. Bộ ngực hoàn hảo. Và anh cũng không thấy mình là tên bệnh hoạn khi tán thưởng cơ thể cô. Cô từng là Người Tinh của Năm, và đa số đàn ông trong phòng này đều đã từng xem ảnh của cô.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy trắng ôm khít lấy cơ thể, che kín cô từ cổ tới đầu gối. Qua tấm khăn voan mỏng trên đầu Faith, anh thoáng thấy Autumn khi cô lách vào cuối phòng. Lần cuối cùng họ gặp nhau, cô đã bảo anh thiếu chín chắn và ích kỷ. Cô đã gọi anh là một con chó hứng tình vô trách nhiệm,

và cô kết thúc tràng cười bởi bằng việc cáo buộc nỗi anh bị nắm bẹn. Điều ấy không hề đúng. Anh chẳng hề bị nắm bẹn ở bất kỳ đâu, kể cả ở bẹn anh cũng không, và anh đã cực lực phản đối. Anh đã mất bình tĩnh và gọi cô là một con khốn cứng ngắc, đồ thích lên gối. Mà trong trường hợp của cô, cũng đúng, nhưng thế vẫn còn chưa phải là tệ nhất.

Không, tệ nhất là ánh nhìn trong đôi mắt xanh của Conner khi con trai anh vọt ra từ sau ghế. Như thể cha mẹ nó vừa đâm một con dao vào trái tim ba tuổi của nó. Đó mới là chuyện tệ nhất. Sau đêm đó, họ đã đồng lòng đồng ý rằng tốt nhất là không ở cùng một chỗ. Cho đến giờ đây là lần đầu tiên anh ở trong cùng một tòa nhà với, hay từng gặp Autumn trong... hai năm chẳng?

Hai mươi tháng, hai tuần, và ba ngày. Đã là từng ấy thời gian kể từ lúc Autumn bắt hạnh phải ở chung một phòng với kẻ khốn nạn nhất hành tinh này. Nếu không phải hành tinh này, thì cũng là bờ biển Thái Bình Dương. Và thế là khốn nạn lắm rồi.

Cô đứng ở cuối phòng Du Thuyền trong câu lạc bộ Rainier, mắt dán chặt vào cô dâu khi cô ấy đưa bó hoa kết từ mẫu đơn, tú cầu, và hoa hồng đỏ cho mẹ mình. Faith đứng vào chỗ của cô, đối diện chú rể, và anh ta vươn tay nắm lấy tay cô ấy. Bằng một chuyển động hoàn toàn không được lên kịch bản, anh nâng tay cô lên môi và hôn mu bàn tay. Trong vài năm qua Autumn đã lên kế hoạch cho vô số đám cưới. Nhiều đến mức cô có thể dự đoán khá chính xác đôi nào sẽ đi đến cuối con đường. Cô biết được từ cách họ trò chuyện và chạm vào nhau cũng như từ cách họ xử lý áp lực của việc lên kế hoạch cho đám cưới. Cô đoán rằng Ty và Faith sẽ cùng nhau đi đến đầu bạc răng long.

Khi mọi người ngồi xuống và mục sư bắt đầu làm lễ, Autumn hạ mắt xuống nhìn cái bụng hơi tròn của cô dâu. Chỉ vài tuần trước, cô đã nhận được một cuộc gọi từ cô dâu yêu cầu sẫm-panh ở bàn cô dâu chú rể được thay bằng rượu táo sủi bọt. Ba tháng tuổi, cái thai hầu như không dễ nhận thấy. Cô dâu là một trong những phụ nữ may mắn được rứt rờ với sức khỏe tốt.

Không phải Autumn. Đến tháng thứ ba cô không thể cài nôi khuy quần jeans, và những cơn khó chịu buổi sáng đã đến trước cả khi cô biết mình mang thai Conner, làm nước da cô trắng bệch. Và, không như Faith Duffy, chẳng có người đàn ông nào ở quanh để hôn các ngón tay cô và khiến cô cảm thấy an toàn, được yêu thương. Thay vào đó, cô đã ở một mình, ốm yếu, và đối mặt với việc ly dị.

Không nhìn thẳng vào Sam, cô vẫn nhận thức được rõ nơi anh ngồi. Nhận thức rõ đôi vai rộng trong bộ cánh đắt tiền và ánh sáng từ đèn chùm chiếu rọi rờ trên mái tóc vàng của anh. Khi đi vào phòng, cô thậm chí còn không phải nhìn xung quanh cũng biết anh ngồi ở hàng thứ tư, ghế cạnh lối đi. Cô biết. Cũng như con đầu đầu căng thẳng đang đập mạnh bên thái dương cô. Cô không cần nhìn cũng biết nó có ở đó. Nhưng không như chứng đau đầu, chẳng có gì cô có thể uống để làm Sam LeClaire biến đi.

Cô gõ gõ một ngón tay vào tập tài liệu tổ chức tiệc đang cầm trong một tay. Tất nhiên là cô biết Sam sẽ ở đó.

Cô đã bảo đảm cho thiệp mời được phát đi đúng lúc và giám sát thư phúc đáp. Cô đã kiểm tra chỗ ngồi ăn tối với cô dâu và để Sam ngồi cùng ba cầu thủ khúc côn cầu độc thân và các cô nàng người mẫu Playboy ngực bự ở bàn bảy.

Cô cắn môi dưới. Không nghĩ ngờ gì là anh sẽ rất hài lòng.

Tai nghe của Autumn kêu lên, và cô vắn nhỏ tiếng xuống khi Ty và Faith nói lời thề truyền thống. Lễ cưới diễn ra nhanh chóng và ngọt ngào, và khi chú rể vươn tay ôm lấy cô dâu, Autumn chờ đợi. Thậm chí sau tất cả những đám cưới mà cô đã tổ chức mấy năm qua, kể cả những đám mà cô biết rồi sẽ thất bại, cô vẫn chờ đợi. Cô không phải người phụ nữ lãng mạn nhất hành tinh. Tuy vậy, cô vẫn chờ đợi một giây bé nhỏ đó. Khoảnh khắc ma thuật ngăn ngừa ngay trước khi một nụ hôn gắn kết người đàn ông với vợ của mình suốt cả quãng đời còn lại.

Mỗi Ty và Faith chạm nhau và một góc tim của Autumn như bị bầu nhẹ. Thái dương cô lại siết mạnh hơn đôi chút, chọc vào mắt phải, và cô đi ra khỏi phòng. Suốt nhiều năm trời, cô đã ghét Sam, ghét anh với một cảm xúc sôi sục. Nhưng kiểu căm ghét toàn tâm toàn ý đó tốn quá nhiều năng lượng cảm xúc. Sau lần cãi nhau cuối cùng với anh, cô đã quyết định, vì con trai họ, và sự mình mẫn của cô, từ bỏ sự tức giận của mình. Từ bỏ sự căm ghét. Điều ấy cũng có nghĩa là từ bỏ giấc mơ yêu thích nhất của cô. Giấc mơ liên quan đến chân cô, bi của anh, theo đó là một cú đâm móc vào quai hàm xinh đẹp của anh.

Cô chưa bao giờ mơ đến cái chết của Sam, kể cả thương tật lâu dài cũng không. Không gì dính đến cảnh cán qua Sam bằng xe lu hay xe nhà di động Peterbilt. Không, không có gì bạo lực như thế. Conner cần một ông bố, dù có tệ hại đến đâu, và ngoài giấc mơ lên gối vào háng, cô đơn giản không phải là một con người bạo lực.

Từ bỏ sự căm ghét ấy không hề dễ dàng. Đặc biệt là những khi anh lên kế hoạch với Conner rồi lại hủy bỏ. Hay là khi đến cuối tuần nhưng anh lại bay đi đâu đó với bạn bè mình và làm tan nát trái tim Conner. Cô đã phải rất vất vả mới nuốt trôi được cơn giận và khá thành công trong việc không còn cảm thấy gì hết, nhưng mà, cô đã không thực sự gặp Sam trong hai mươi tháng, hai tuần, và ba ngày. Không hề ở bất kỳ đâu gần anh.

Tiếng vỗ tay nổ ra ở phía sau Autumn khi cô đi dọc hành lang vào phòng Thác Nước. Cô đi giữa hai mươi bộ bàn tròn với vài lanh trắng tuyết hảo và khăn ăn màu đỏ gấp lại trên đồ sứ Wedgwood. Ánh sáng từ đèn chùm và những ngọn nến hình nón lập lòe tỏa sáng trong những chiếc ly pha lê và đội xuống những bộ dao nĩa bằng bạc sáng bóng.

Ngày đầu tiên cô gặp Faith, cô dâu này đã bộc lộ niềm khao khát với sự thanh nhả tinh tế. Cô ấy muốn những bông hoa lộng lẫy, bàn ăn sắp xếp đẹp đẽ và thức ăn hảo hạng. Việc Faith không có chủ đề rõ ràng cũng không phải rắc rối gì, và cô đã nhanh chóng trở thành tụy cô dâu ưa thích nhất của Autumn.

Một cô dâu có gu tốt và không hạn hẹp ngân sách. Khó khăn duy nhất này sinh là quỹ thời gian cấp bách. Đa số các đám cưới mất đến tám tháng để lên kế hoạch. Faith muốn tất cả mọi thứ xong trong ba tháng. Nhìn vào những bình hoa đặt giữa bàn kết từ các sắc hồng và mẫu đơn khác nhau xen kẽ với hoa kim ngân, Autumn tự hào với những gì cô và nhân viên của mình đã tạo nên.

Điều duy nhất sẽ biến đám cưới trở nên hoàn hảo là Faith cho phép báo chí địa phương và toàn quốc đưa ảnh đám cưới lên khắp các trang báo của họ. Đám cưới của cầu thủ xuất sắc, Ty Savage, người đã từ bỏ thể thao để cưới một cựu người mẫu Playboy mà sau đó trở thành chủ đội khúc côn cầu, là một tin động trời. Đặc biệt là trong giới thể thao. Đó sẽ là thứ quảng cáo mà Autumn không thể mua nổi. Thứ quảng cáo sẽ đẩy công việc kinh doanh của cô lên nấc cao hơn. Thứ đột phá mà cô vẫn chờ đợi, nhưng Faith không muốn đám cưới của mình được đưa lên bất kỳ đâu. Cô muốn giữ nó trầm lắng. Không một bức ảnh nào được truyền ra cho bất kỳ ai.

Autumn nói vào chiếc micro nhỏ trước miệng, và đội nhân viên phục vụ, mặc vest tuxedo, xếp hàng đi xuống cầu thang từ nhà bếp bên trên. Mỗi người mang một khay đầy ly Moet et Chandon hoặc các đồ khai vị. Họ đi vào sảnh lớn và tỏa vào giữa các vị khách dự đám cưới.

Qua cánh cửa để mở, Autumn nhìn nhiếp ảnh gia, Fletcher Corbin, và trợ lý của mình, Chuck, trườn người để chụp những bức ảnh chân thật. Fletcher cao và gầy, với đuôi tóc mỏng. Anh là một trong những nhiếp ảnh gia giỏi nhất ngành này, và Autumn luôn đặt chỗ với anh khi anh có thời gian và cô dâu có tiền. Cô thích làm việc với anh bởi vì cô không phải bảo anh cần làm gì hay cô dâu muốn bức ảnh như thế nào. Cô thích điều đó ở Fletcher và đa số các nhà cung cấp trong lĩnh vực đặc biệt này. Họ biết họ đang làm gì. Họ điều chỉnh, thích ứng và không gây ra rắc rối.

Cô dâu và chú rể đứng giữa sảnh lớn, được bao quanh bởi một nhóm khách. Autumn xoay cổ tay lại và đẩy tay áo dài của chiếc áo len đen kiểu cổ mà cô đã tìm thấy ở một trong những cửa hàng thời trang ưa thích của mình ở trung tâm Seattle. Nó có những hạt cườm nhỏ quanh cổ áo, và cô xem nó là một món hời với giá bốn mươi đô.

Cô nhìn đồng hồ và kéo ống tay áo xuống. Kể từ công việc đầu tiên là làm nghề trang trí nhà cửa, đồ vật, cô vẫn đeo mặt đồng hồ vào trong cổ tay để tránh làm xước mặt nó. Trong năm năm qua, cô đã đeo một chiếc đồng hồ có mặt lớn và bản rộng vì một lý do hoàn toàn khác.

Đám cưới đang chậm hơn kế hoạch năm phút. Không tệ, nhưng cô biết quá rõ rằng năm phút có thể dễ dàng biến thành mười. Mười thành hai mươi, và rồi cô sẽ gặp rắc rối để kết hợp với nhà bếp.

Cô ấn một nút trên bộ đàm móc dưới thắt lưng và đi tới phía bên kia phòng. Cô kẹp cặp tài liệu dưới một cánh tay và với tay lấy một chai rượu táo lấp lánh đang nằm trong xô đá bạc ở bàn của cô dâu.

“Tôi ở đây,” trợ lý của cô, Shiloh Turner, nói qua tai nghe.

“Đây là đâu?” Cô xé tấm bọc kim loại ra khỏi nắp và cầm tay quanh cổ chai.

“Ở phòng Du Thuyền.”

“Có người lảng vảng ở đây à?”

“Phù dâu và phù rể đang dự đang trò chuyện cạnh lò sưởi. Trông họ không có vẻ vội vã muốn rời đi.”

Vào cái ngày mẹ cô dâu khẳng khái rằng con chó con lấm mồm của bà phải là một phần lễ cưới, cô đã ngờ rằng bà có thể đem đến rắc rối. Đêm qua, ở bữa tối tổng duyệt, bà mẹ đã xuất hiện trong bộ đồ bó sát màu hồng cùng giày cao gót của vũ nữ thoát y và xác nhận lại nghi ngờ của Autumn. “Cho họ thêm vài phút nữa, rồi làm những gì cô có thể làm để đưa họ đi nhé,” cô nói, và đẩy nút bàn cho tới khi nó rơi ra cùng một tiếng nổ nhẹ.

Bong bóng ga nhỏ xíu lấp đầy không khí bằng tiếng xì xèo nhẹ khi cô rót rượu vào hai ly pha lê. Có quá nhiều thứ phải làm, và cô thầm nhẩm lại danh sách. Có rất nhiều thứ đáng nói tới việc tổ chức một đám cưới, kể cả những thứ nhỏ nhất. Mọi thứ phải được lên thời gian một cách hoàn hảo, và kể cả những rối loạn nhỏ nhất cũng có thể biến một đám cưới trong mơ thành một đám cưới địa ngục.

Mãi mê với danh sách những việc phải làm trong đầu, Autumn nhét chai rượu vào lại trong xô và cầm lấy hai chiếc ly. Cô quay vào phòng và suýt nữa đâm đầu vào một bờ ngực rộng khoác áo sơ mi trắng, cả vạt sọc xanh nước biển và áo khoác xanh. Chiếc cặp da của cô tuột khỏi tay khi cô nâng mắt khỏi bờ ngực rộng, đi qua nút thắt dưới một cái cổ rộng. Cô nhìn lên trên quai hàm vuông và đôi môi sậm, dọc lên một cái mũi hơi khoằm, và dừng lại ở một đôi mắt có màu của bầu trời mùa hè nóng nực.

Gần thế này, Sam còn đẹp trai hơn ở xa. Đẹp trai như cái đêm lần đầu tiên cô gặp anh trong một quán rượu đông đúc ở Las Vegas. Một vị thánh cao ráo, tóc vàng, mắt xanh được đưa từ thiên đường xuống. Cái mũi, vết sẹo trên gò má cao và nụ cười chất chứa những ý định xấu xa của anh đáng ra phải là một dấu hiệu to đùng cho thấy anh chẳng phải là thiên thần mới đúng.

Dạ dày cô thắt lại, nhưng cô mừng khi khám phá ra rằng đó không phải là một con giun đang bùng phát. Cô cũng không cảm thấy khao khát được lên gối anh. Dù cô không thích Sam, anh cũng đã trao cho cô thứ tuyệt vời nhất trong đời cô. Cô không biết cuộc đời mình sẽ thế nào nếu không có Conner. Cô thậm chí còn không thích tưởng tượng đến điều đó, và vì lý do ấy, độc nhất lý do ấy, cô hít mạnh và dán một nụ cười lên mặt. Cùng nụ cười cô dùng với các cô dâu muốn có hồ trắng hay được đưa dọc lối đi trên một cái ngai màu hồng. Cô sẽ tỏ ra dễ chịu cho dù điều ấy có giết cô đi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Của Tôi* - Rachel Gibson được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Người đàn ông của tôi:

Có cái tôi vừa phải

Sam xoay người và nhìn ra đằng sau. Đã lâu lắm rồi anh mới thấy hai khóe môi hồng của Autumn cong lên thành một nụ cười mỉm vui vẻ, thừa biết là cô không cười với anh.

Không có ai khác trong phòng. Anh quay lại và nghiêng đầu sang một bên cố đoán tính cô. “Chào, Autumn.”

Nụ cười của cô khẽ thay đổi. “Sam.”

“Lâu phết rồi nhì.”

“Khoảng hai năm.”

Anh nhìn vào đôi mắt màu xanh sẫm của cô để tìm kiếm dấu hiệu của rắc rối. “Tôi nghĩ là lâu hơn thế một chút.” Anh không thấy có con bão nào đang hình thành trong đó và không thấy cần phải che háng lại. Tạ ơn Chúa. “Tôi đã thấy em lúc nãy và nghĩ rằng tôi nên chào một tiếng, để em biết tôi ở đây.” Anh muốn nói chuyện với cô, đánh giá phản ứng của cô, và tránh xa mọi rắc rối tiềm tàng.

“Tôi đã biết rồi. Anh có tên trong danh sách khách mời.”

“À. Tất nhiên.” Anh cúi xuống và nhặt tập tài liệu lên. “Em đang rót rượu cho mình đây à,” anh đùa khi đứng thẳng dậy.

“Nó là rượu táo, và không phải dành cho tôi.”

Anh không nhìn ra một người bài rượu nào trong số các vị khách. Ít nhất không phải những người anh biết. “Tôi nay Conner làm gì?”

“Đi chơi với Vince.”

Vince. Phiên bản nam của Autumn. Có điều cao lớn hơn. Xấu tính hơn và được huấn luyện để giết người. Sam ghét anh trai Autumn, Vince. “Em dạo này thế nào?”

“Ồn.” Cô liếc nhìn chiếc đồng hồ màu bạc lớn đeo quanh cổ tay, mặt tròn nằm trên mạch của cô, và anh tự hỏi cô có còn giữ hình xăm tên anh ở đó không hay cô đã xóa nó rồi. “Tôi rất muốn được ở lại nói chuyện với anh cả tối, nhưng tôi đang làm việc,” cô nói với một nụ cười không thể lừa được Sam lấy một giây. Cô nâng khuỷu tay lên và anh nhét chiếc cặp da vào dưới tay cô. “Cảm ơn. Chơi vui tối nay nhé.” Cô vòng qua anh và ra khỏi phòng. Sam quay lại và nhìn theo. Câu chuyện diễn ra tốt đẹp thật. Quá tốt đẹp, nhưng anh không tin rằng cô sẽ không đột kích anh hay rắc thạch tín hoặc MiraLAX[5] vào thức ăn của anh. Có lẽ là cả hai để khiến cái chết của anh cực kỳ khó chịu.

[5] Một loại thuốc nhuận tràng

Mắt anh lướt từ đuôi tóc đỏ xuống tấm lưng mảnh mai và tới đường cong xinh xắn trên eo cô. Hai nắp túi sau hút sự chú ý của anh về vòng ba tròn trịa của cô. Autumn là một phụ nữ xinh đẹp. Không nghĩ ngờ điều đó, nhưng cô không lộng lẫy. Cô có những đường cong mềm mại đúng chỗ. Vòng hông mảnh mai và bộ ngực xinh xắn, và anh cũng không tin rằng mình là kẻ bệnh hoạn khi nghĩ thế. Anh đã thấy cô khỏa thân, nhưng cơ thể cô không có gì đặc biệt. Không phải tuýp của anh. Anh thích những phụ nữ cao, gầy với ngực lớn. Luôn bị hấp dẫn tới những cô nàng nổi bật. Vậy thì vì sao, trong vài ngày ở Vegas đó, anh lại thấy một phụ nữ tầm tầm hấp dẫn đến chết người nhỉ?

Sam ra khỏi phòng và đứng ở rìa đám đông, uống sâm-panh và nâng cốc chúc mừng cô dâu chú rể. Anh có thể đổ lỗi cho sự ưa thích Autumn lên đầu thành phố đó. Đường như chẳng có gì là thật ở Vegas. Anh có thể đổ lỗi cho men rượu. Có rất nhiều thứ để đổ lỗi. Anh có thể đổ lỗi cho tháng Sáu. Anh luôn trở nên điên điên vào tháng Sáu, nhưng anh không chắc có phải là do một trong những điều đó hay không.

Anh cảm thấy ly sâm-panh mới từ một cái khay đang đi ngang qua và thay vào chiếc ly đã cạn. Thứ duy nhất thật sự rõ ràng, mà anh cực kỳ chắc chắn, là anh đã gặp một cô gái tóc đỏ trong một quán rượu và cưới cô ấy vài ngày sau đó, và sáng hôm sau anh đã bỏ cô lại ở Caesars như một cái khăn tắm dùng rồi. Anh hiểu lý do Autumn ghét anh. Anh hiểu được, và anh không trách cô. Hành vi đó không nằm trong những thời khắc tử tế nhất của anh. Đáng buồn thay, nó thậm chí cũng không phải tồi tệ nhất.

Qua đám đông tụ tập quanh Ty và Faith, anh thoáng thấy một đuôi tóc đỏ. Các vị khách tách ra trong một giây ngắn ngủi, và anh quan sát cô đưa cho cô dâu chú rể hai ly rượu táo. Chỉ có một lý do để Ty và Faith không uống sâm-panh ở đám cưới của chính mình. Và lý do đó không phải là vì họ theo đạo.

Autumn đi ra ngoài, và Sam mất bóng cô. Anh hình dung rằng Ty và Faith rất vui vì có con. Họ trông thật hạnh phúc.

Sam hít một ngụm từ ly rượu pha lê. Sáu năm trước, anh không hẳn là vui khi nghe tin mình sắp làm cha, nhưng khi anh nhận thức được Conner là con trai mình, cùng với thời khắc anh bỗng thăng bé trên tay, tất cả đều thay đổi.

“Này, Sam.”

Anh ngoái qua vai nhìn huấn luyện viên phụ mới nhất, Mark Bressler “Búa Tạ”. Cho đến tận khoảng một năm trước, Mark vẫn còn là một cầu thủ khúc côn cầu xuất sắc kiêm đội trưởng của Chinooks. Nhưng mùa đông vừa rồi, anh đã bị một tai nạn ô-tô khủng khiếp, nó đã chấm dứt sự nghiệp của anh và trao lại áo cho Ty Savage. “Có vẻ như đội trưởng đã làm bà chủ dính chương.” Anh chỉ cốc vào cặp đôi hạnh phúc. “Đứa đầu tiên hẳn phải là một

cầu thủ khúc côn cầu.”

“Chúa ơi, LeClaire. Coi chừng lời ăn tiếng nói chứ.”

“Lời ăn tiếng nói nào?” Anh đã chửi thề mà không biết à?

“Có phụ nữ ở đây đây.”

Tất cả những gì anh nói là dính chương. Từ khi nào thì dính chương phải “coi chừng” còn Chúa ơi thì không? Và Bressler để tâm đến điều đó từ khi nào thế? Sam hạ mắt xuống nhìn người phụ nữ tóc vàng cạnh Mark, tay Bressler đặt ở giữa lưng cô. À. “Chào, Sếp Nhỏ.”

“Chào, Sam,” Chelsea nói, sự chú ý của cô tập trung vào cô dâu. “Faith có thai à? Anh chắc chứ?”

Anh nhún vai. “Tôi không thể nghĩ ra một lý do nào nữa để cô ấy và Ty uống rượu táo nhạt toẹt thay vì những thứ ngon lành khác.”

“Ồi Chúa ơi!” Đôi mắt xanh của cô sáng lên, và cô vuốt tóc ra sau tai. “Lại có thứ tôi biết được trước cả em tôi cơ đấy.”

Chiếc nhẫn trên ngón tay trái của cô gần như làm anh mù mắt. “Đó là nhẫn à?”

Cô giơ tay lên và mỉm cười. “Anh cũng nhận thấy à?”

“Khó mà không nhận thấy.” Anh khá chắc chắn rằng chính anh chàng tính khí thất thường ở ngay bên cạnh đã trao nó cho cô. “Em yêu, đừng làm tan nát trái tim anh và bảo anh rằng giờ em đã ngoài tầm với nhé.”

Cô cười toe toét. “Xin lỗi.”

Anh nắm tay cô và nhìn viên kim cương khổng lồ. “Nó là đồ thật, hay một gã thích đùa nào đó đã tặng em một viên đá cubic zirconia?”

“Tất nhiên nó là thật, đồ ngu.”

“Ăn nói cho cẩn thận,” anh nhắc Mark, và thả tay Chelsea xuống. “Có phụ nữ ở đây.” Anh nhìn quanh tìm em sinh đôi của Chelsea. “Em em vẫn còn ở đây chứ? Cô ấy không dễ thương như em, nhưng...”

“Em ấy gần như cũng bị nặng mắt rồi.”

“Chết tiệt.” Anh mỉm cười và giơ tay ra cho cựu đội trưởng - bạn của anh. “Chúc mừng. Cậu là một anh chàng may mắn.”

Mark bắt tay Sam cùng lúc anh quàng tay quanh người vị hôn thê của mình và kéo cô vào sát người. “Phải, tôi thật may mắn.” Chelsea ngược lên nhìn Mark, hai người mỉm cười với nhau như thể họ cùng chia sẻ một câu chuyện cười thầm kín nào đó. Như những người đang yêu vẫn chia sẻ với nhau.

Sam nâng ly. Thứ mà anh chưa từng chia sẻ với bất kỳ ai và thấy thật ngớ ngẩn, khó chịu, cả đời anh hẳn sẽ chẳng bao giờ cho rằng Búa Tạ lại là một trong những gã ngớ ngẩn khó chịu đó. “Gặp hai người sau nhé,” anh nói, và bỏ đi trước khi họ bắt đầu âu yếm.

Anh xuyên qua đám đông và lại gần cô dâu chú rể. “Chúc mừng, Ty,” anh nói, và bắt tay chú rể. Anh không biết tin cô dâu có thai đã được lan truyền rộng rãi chưa, nên anh quyết định không đề cập đến nó.

“Cảm ơn vì đã đến.”

“Sam.” Cô dâu vươn tay ra và ôm anh. Cô thật xinh đẹp, mềm mại và có hương thơm tuyệt vời. Cô sẽ là một người vợ tốt của Ty. Khi gió, vợ tốt của mọi tên đàn ông. Mọi đàn ông trừ Sam. Sam không phải tuýp đàn ông của hôn nhân. Rõ ràng là thế.

“Cô là một cô dâu tuyệt đẹp,” anh nói, và lùi lại để nhìn vào mặt cô.

“Cảm ơn.” Cô mỉm cười. “Và đừng nghĩ là tôi đã quên về cuộc nói chuyện của chúng ta ở St.Paul nhé.”

Họ đã nói chuyện à? Cô đang mỉm cười, nên anh phải ngậm miệng.

“Tôi không thể mời tất cả các anh tới một bữa tiệc ở dinh thự, nhưng tôi có mời vài cô nàng người mẫu Playboy đến đây tối nay đây.”

À, cuộc nói chuyện đó. Cô đã hứa cho anh và đồng đội một lời mời tới dinh thự Playboy nếu họ thắng cúp Stanley. “Tôi cũng nhận thấy rồi.”

“Tôi không ngạc nhiên đâu.” Cô cười. “Tôi đã bảo người tổ chức đám cưới bảo đảm cho các anh ngồi ở bàn họ.”

Trong hoàn cảnh bình thường, đó sẽ là một tin mừng. Anh đẩy hai khóe miệng mình lên. “Tuyệt vời. cảm ơn.”

“Tôi hy vọng nó bù đắp được cho lời hứa không thành của tôi.”

“Chúng ta sòng phẳng rồi nhé.” Anh lùi lại một bước, và tổng giám đốc, Darby Hogue, cùng vợ bước tới trước để trao lời chúc cho cô dâu chú rể.

Sam uống một ngụm rượu, và qua thành ly, anh thấy các cô nàng người mẫu. Không khó để chỉ ra họ trong đám đông. Họ là bốn cô gái có mái tóc phòng dày và bộ ngực lớn, bao quanh là Blake, Andre, và Vlad. Bốn đối ba là một cuộc chơi không cân sức. Anh cho rằng bốn phần của mình là phải cân bằng nó lại. Anh hạ ly xuống nhưng không di chuyển.

Autumn. Anh đơn giản chỉ không thể gọi lên lượng nhiệt tình cần thiết để tán chuyện với những phụ nữ mặc váy ngắn và áo cổ trễ. Không phải khi mẹ của con anh ở gần, đang tìm kiếm một lý do để ghét anh hơn. Nếu việc đấy còn khả thi.

Thay vào đó, anh tham gia vào một cuộc nói chuyện với Walker, Smithie cùng vợ họ. Anh mỉm cười và gật đầu khi những người phụ nữ nói chuyện về đám cưới và quá trình sinh con của họ. Tạ ơn Chúa là Walker ngắt lời vợ mình đúng lúc cô nàng khởi động một câu chuyện nhạt nhẽo khác.

“Cậu đã nghe chuyện văn phòng đang tìm cách chuyển nhượng Richardson chưa?” Walker hỏi.

Có, anh đã nghe. Anh thích Richardson. Cậu ta là một cầu thủ cánh tốt, vững chãi, nhưng vì Ty đã nghỉ, họ cần một người linh hoạt hơn. Một người có thể tránh lỗi phạt cũng giỏi như chơi cánh. “Cậu có biết họ đang nhắm ai không?”

“Bergen là một.”

“Người Đảo hả? Hừm.” Lần cuối cùng anh nghe tin, Bergen vẫn đang rớt phong độ.

“Và rồi,” vợ của Walker nói qua một tiếng cười, “thằng bé hét lên, ‘con đã đá vào bố, mẹ ơi.’”

Bố khi. “Gặp cậu sau nhé,” Sam nói, và hướng đến chỗ các cô nàng người mẫu. Anh không quan tâm Autumn nghĩ gì. Cô là một á bạo lực bảo thủ, và chẳng có gì sai khi trò chuyện vài câu với bốn phụ nữ xinh đẹp hết.

Autumn quỳ giữa ghế của cô dâu chủ rể và kiểm tra lại lịch trình còn lại. Autumn thích lên danh sách, cả trong công việc lẫn cuộc sống. Nếu liên quan đến đám cưới, cô biết danh sách đó từ tận trong tim. Dù vậy, để phòng mọi trường hợp, cô đã viết lại mọi chi tiết trong kẹp tài liệu của mình.

Bây giờ là tám giờ hơn, và bữa tối cùng những tràng nâng ly đã gần xong. Faith trông mệt lử, nhưng cô chỉ cần kết thúc việc cắt bánh và điệu nhảy đầu tiên là chủ rể có thể đưa cô về nhà.

Bản thân Autumn có thể phải đến nửa đêm mới về được nhà. Nếu cô may mắn.

“Cảm ơn cô,” Faith nói. “Cô thu xếp mọi thứ ổn lắm.”

“Và đúng giờ,” Ty thêm vào, không bao giờ cô che giấu khao khát có một đám cưới nhỏ. Nhưng cũng như đa số các chú rể, anh khuất phục trước khao khát của cô dâu.

“Không có gì.” Cô nhìn đồng hồ. “Khoảng năm phút nữa, Shiloh sẽ mời tất cả mọi người sang gặp hai bạn ở phòng Rainier.”

“Cô có thể làm việc đó ngay bây giờ không?” Ty hỏi, nhưng giọng mệnh lệnh hơn là một câu hỏi.

“Không phải khi mọi người còn chưa ăn xong,” Faith phản đối.

“Anh không quan tâm. Em mệt rồi.”

“Anh không thể mong tất cả mọi người cứ thế đứng dậy và rời đi chứ.”

“Nói đến quây rượu tự do ấy,” Ty gợi ý cho Autumn. “Họ sẽ giã dập lên nhau để uống rượu miễn phí.”

Autumn bật cười khi nhồm dậy. Cô gọi trợ lý và bảo cô ấy nhắc đến quây rượu tự do khi mời các vị khách cùng đi với Faith và Ty sang phòng khác. Lúc rời khỏi bàn cô dâu chú rể, cô đưa mắt nhìn Sam, nơi anh đang ngồi quỵئن rũ để câu kéo quần, hay thích hợp hơn, quần lọt khe, khỏi các nàng người mẫu. Họ cười đùa, chạm vào vai anh và nhìn anh như thể anh là một vị thánh.

Từng có thời, cảnh Sam ở cùng một hoặc hai phụ nữ xinh đẹp hẳn sẽ khoét sâu vào trái tim cô. Thời cô sẽ muốn cuộn tròn lại thành quả bóng, nhưng những ngày ấy qua lâu rồi. Anh có thể làm những gì mình muốn. Miễn là không phải trước mặt con trai cô. Mà cô ngờ rằng anh vẫn làm thế bởi vì anh là một con chó hứng tình vô trách nhiệm có nắm bẹn trên não.

Cô ra khỏi phòng khi Shiloh nâng micro lên và ra thông báo. Cô kiểm tra lại danh sách mấy lượt. Bánh đã sẵn sàng được cắt, ban nhạc sẵn sàng chơi, và hai bartender sẵn sàng pha rượu. Cô có vài phút chui vào phòng vệ sinh nữ. Lúc rửa tay, cô nhìn mặt mình dưới ánh đèn diu diu. Khi lớn lên, cô đã rất ghét mái tóc đỏ và đôi mắt xanh của mình. Những màu sắc ấy ở trên làn da trắng bệch của cô thật đáng ghét, nhưng giờ cô thích nó. Cô đã trưởng thành trong ngoại hình này, và cô thích người phụ nữ mà mình đã trở thành. Cô ba mươi tuổi, có một công ty tổ chức sự kiện cho phép cô trả các hóa đơn và nuôi con trai cô. Khoản trợ cấp nuôi con mà cô nhận từ Sam quá thừa để chi trả chi phí nuôi nấng một đứa trẻ. Cô có thể trả tiền nhà, tiền xe và đi nghỉ mát.

Nhưng cùng lúc ấy, cô biết rằng nếu bắt buộc, cô vẫn đủ khả năng tài chính để một mình chăm sóc Conner.

Cô lau khô tay và mở cửa. Nền kinh tế luôn tác động đến việc kinh doanh của cô, đó là lý do cô mở rộng kinh doanh ra nhiều sự kiện khác nhau thay vì

chỉ giới hạn bản thân trong đám cưới. Hiện giờ cô đang lên kế hoạch một bữa tiệc sinh nhật chủ đề Willy Wonka cho hai mươi đứa trẻ mười tuổi vào tháng sau. Kiểm đủ các đồ trang trí và nhà cung cấp cho bữa tiệc đúng là một thử thách, nhưng vui. Dù không vui bằng đám cưới. Tổ chức đám cưới là thứ cô yêu nhất, khá mỉa mai khi xem xét đến quá khứ của cô.

Cô đi dọc hành lang qua những nhóm khách mời đang trên đường đến phòng Rainier. Có rất nhiều người xinh đẹp và giàu có ở sự kiện tối hôm đó. Chẳng có gì sai với điều đó hết. Autumn sống nhờ vào việc phục vụ những con người xinh đẹp, giàu có, cũng như những người có hầu bao hạn hẹp. Cô thích cả hai, và như cô đã biết thừa, giàu có hơn không phải lúc nào cũng có nghĩa là dễ chịu hơn. Hay hóa đơn sẽ được trả đúng hạn.

Khi cô đi qua Sam, anh tách mình ra khỏi một nhóm các đồng đội của anh và vẫy cô nàng người mẫu.

“Autumn. Em có một phút rảnh rồi không?”

Cô dừng lại trước mặt anh vài mét. “Không. Tôi chỉ có ba mươi giây.”

Họ có một đứa con trai, nhưng cô không tưởng tượng nổi họ có gì để nói chuyện. “Anh cần gì?”

Anh mở miệng để trả lời, nhưng di động gắn vào thắt lưng cô reo lên, và cô giơ một ngón tay lên. Chỉ có một người trong điện thoại của cô có nhạc chuông “Anchors Aweigh” đó, anh trai cô, Vince. Và anh Vince sẽ không gọi trừ phi có rắc rối.

“Chào, Carly vừa gọi,” anh nói. “Cô ấy ốm và không thể trông Conner được. Anh phải ở chỗ làm trong nửa tiếng nữa.”

Bây giờ vẫn còn quá sớm để Autumn rời đi. Cô đi tới một chỗ yên tĩnh hơn trong sảnh và nói, “Em sẽ gọi Tara.”

“Anh đã gọi rồi. Cô ấy không nghe máy.”

Autumn thầm lướt qua một danh sách những lựa chọn. “Em sẽ gọi nơi chăm sóc bé ban ngày và xem xem họ có thể nhận nó... Khi thật, họ đã đóng cửa vài tiếng trước rồi.”

“Dina thì sao?”

“Dina đã chuyển nhà rồi.”

“Anh nghĩ là mình có thể báo ốm.”

“Không.” Anh Vince mới chỉ có công việc này được một tuần. “Em sẽ nghĩ ra cách nào đó.” Cô nhắm mắt lại và lắc đầu. Vấn đề trông trẻ luôn khó khăn với mọi bà mẹ đơn thân. Giờ giấc kỳ cục của một nhà tổ chức sự kiện biến những giờ đó thành ác mộng. “Em không biết. Em đoán là có khi anh sẽ phải đưa Conner tới đây, và em sẽ báo một nhân viên của em chơi với nó vài tiếng.”

“Tôi sẽ đón thằng bé.”

Autumn ngược qua vai. Cô đã quên mất Sam. “Chờ nhé.” Cô hạ máy xuống. “Gì cơ?”

“Tôi sẽ đón Conner.”

“Anh đang uống rượu.”

Anh cau mày. “Rõ ràng là, tôi sẽ báo Natalie đến đón nó.”

Natalie. “Trợ lý riêng.” Autumn không có gì ác cảm với cô “trợ lý” gần đây nhất của Sam ngoài việc cô nghĩ thật lố bịch khi anh gọi bạn gái mình là “trợ lý.” Cô lắc đầu. “Tôi không biết nữa.”

“Chuyện này thực sự đáng phải tranh cãi à?”

Conner hoặc có thể tới chỗ cha mình cùng cô “trợ lý”, một nơi mà thằng bé biết, hoặc nó có thể tới câu lạc bộ Rainier và ở đó tới khi cô có thể đưa nó về nhà. Trông thì quyết định này có vẻ không cần động não, nhưng cô thích Conner ở cùng cô vào buổi đêm. Cô ngủ ngon hơn khi biết nó được ngủ an toàn và yên ổn trong căn phòng đối diện với phòng cô.

“Quên đi.” Anh lắc đầu và quay đi.

Nhưng làm một phụ huynh tốt tức là không chỉ nghĩ cho mình. Cô vươn tay ra và nắm lấy cánh tay anh. “Chờ đã.” Đôi mắt xanh của anh nhìn cô, và, qua áo khoác, hơi nóng của cơ thể anh làm ấm lòng bàn tay cô. Bắp tay anh cứng lên dưới sự động chạm của cô, và cô thả tay xuống. Từng có thời hơi nóng ấy sẽ nhảy tới ngực và đốt nóng cô. Ngày nay, cô đã miễn dịch và đưa điện thoại lên miệng. “Sam sẽ đón thằng bé.”

“Thằng ngốc đó đang làm gì ở đây?”

Cô cắn niêm mạc môi để khỏi mỉm cười. “Anh ấy đến dự đám cưới.”

“Nói chào Vince hộ,” Sam nói khi anh thò tay vào túi áo và rút di động ra. Anh ấn vài con số rồi nói vào ống nghe. “Này, Nat. Tôi biết đêm nay cô

được nghỉ, nhưng cô có thể tới đón Conner hộ tôi không?” Anh mỉm cười và giơ ngón tay cái lên với Autumn. “Ừ, cứ đưa nó về nhà tôi. Tôi sẽ ở nhà trong khoảng vài ba tiếng nữa.”

Autumn tắt máy và nhìn xuống khi cô móc nó vào thắt lưng. “Cảm ơn, Sam.”

“Gi?”

Cô ngược lên nhìn nụ cười trên mặt Sam. “Anh nghe rõ rồi đấy.”

Anh bật cười. “Phải. Chỉ là lâu lắm rồi em mới có một lời từ tế với tôi.”

Với Sam, những gì anh nói chẳng mấy khi sánh được với cách anh diễn đạt chúng. Toát ra đây vẻ quyến rũ từ tế. Mừng là cô đã miễn dịch với anh, không thì cô có thể thực sự nhầm anh thành một gã từ tế. “Tôi sẽ bảo anh Vince đón Conner vào buổi sáng.”

Tiếng cười của anh dừng lại, nụ cười biến mất. “Vince là một gã ngốc.”

Đúng là lron ngắn lại chề chạch dài.

“Tôi sẽ bảo Nat đưa thằng bé về nhà.” Vài đồng đội của Sam đi trên hành lang. Đẹp trai, giàu có, phụ nữ xinh đẹp trong tay. Đó là cuộc đời của Sam. Phụ nữ đẹp và quần áo hàng hiệu. Lời mời tới những đám cưới ở câu lạc bộ Rainier. Được tôn thờ và ngưỡng mộ.

“Cảm ơn lần nữa,” cô nói, và đi vòng qua anh. Cô từng là vợ anh và đã sinh cho anh một cậu con trai, nhưng cô chưa bao giờ biết rõ Sam. Và cũng hẳn sẽ không bao giờ hòa nhập được vào cuộc sống nổi tiếng, hào nhoáng của anh. Cô không mua sắm ở Neiman Marcus, Nordstrom hay Saks. Cô chỉ đi lùng những cửa hàng đồ cũ, hay, khi cần mua đồ mới, cô mua sắm ở Old Navy, Gap hay Target.

Cô đi vào phòng Rainier và hướng về chiếc bánh nhưng đồ bốn tầng. Cô có cuộc đời của riêng mình, và trừ Conner, cuộc đời cô chẳng liên quan gì tới Sam LeClaire hết.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Của Tôi* - Rachel Gibson được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Người đàn ông của tôi:

Thích trẻ con

Autumn đỗ chiếc Subaru Outback trong gara khi đã quá nửa đêm. Cô đã ở lại câu lạc bộ Rainier cho tới khi nhà cung cấp cuối cùng thu dọn và cô đã viết tám séc cuối cùng cho ban nhạc.

Cô cầm lấy túi xách từ ghế hành khách và đi vào tầng trệt của ngôi nhà. Cô đã mua ngôi nhà tách tầng [6] ở Kirkland này một năm trước vì nó nằm ở một khu phố cực yên tĩnh và có một khoảng sân sau lớn, có hàng rào, tiếp giáp với rừng rậm. Trong ba năm qua, cô đã tiết kiệm một phần tiền trợ cấp nuôi Conner và trả tiền mặt cho ngôi nhà này. Cô cần sự an toàn đó. Sự ổn định đó. Cô cần phải biết rằng bất kể có chuyện gì xảy ra với công việc của cô hay Sam đi nữa, cô sẽ luôn có một căn nhà cho Conner.

[6] Split-level: ngôi nhà được chia làm hai khu và sàn của khu bên này nằm cao hơn so với khu bên kia. Hai khu được nối với nhau bằng cầu thang

Ngôi nhà này chắc chắn không hề hào nhoáng dù có nghĩ theo nghĩa nào đi nữa. Nó đã được xây vào cuối những năm bảy mươi và, dù nó đã được sơn và mua mới đồ đạc, nó vẫn cần cải tạo đôi chút. Chủ trước của nó quá cuồng hàng rào hoa, ván gỗ, và gạch giả. Tất cả đều phải dỡ xuống, nhưng không may là Autumn không có nhiều thời gian để xử lý, và việc tu sửa nhà bị đẩy đến tận cùng của danh sách những việc phải làm. Anh Vince nói anh sẽ giúp cô, nhưng anh cũng không có nhiều thời gian.

Trong phòng giải trí, đèn trên trần chiếu sáng, và ti-vi phát kênh Discovery. Túi xách kéo trĩu một bên vai xuống khi cô giẫm lên một khẩu súng Nerf Recon và một túi đựng gậy đánh golf bằng nhựa thân thiện với môi trường có hai cây gậy nhựa. Cô tắt ti-vi đi và kiểm tra then gỗ trên cánh cửa trượt bằng kính trước khi tắt đèn.

Khẩu súng là món đồ chơi mới nhất mà anh Vince mua cho Conner. Anh Vince cho rằng Conner đã dành quá nhiều thời gian với con gái và cần ảnh hưởng nam tính và đồ chơi nam tính. Autumn nghĩ anh Vince thật lố bịch - nhưng sao cũng được. Conner yêu anh Vince và thích dành thời gian với anh. Chưa biết rằng nó đã dành quá ít thời gian cho cha mình rồi.

Trong ngôi nhà yên tĩnh, cầu thang kêu cọt kẹt dưới chân cô. Thường thì, cô thích sự yên bình và tĩnh lặng. Cô thích những giờ phút bình yên sau khi cô đặt Conner vào giường. Cô thích dành khoảng thời gian đó cho bản thân. Khi cô không phải làm việc, làm bữa tối, hay đoán trước hành động của đứa con năm tuổi. Cô thích đọc báo trong lúc ngâm mình trong bồn, nhưng cô không hề thích chuyện Conner không có ở đây. Thậm chí mấy năm qua, khi

thằng bé đã bắt đầu đến nhà cha nó ngủ qua đêm, cô vẫn hơi lo lắng khi biết con trai mình không ở trong giường của nó.

Cô băng qua phòng khách tối om vào phòng bếp được bật đèn. Cô đặt ví lên bàn, rồi mở tủ lạnh và lấy vài thỏi pho mát. Ngoài cửa tủ lạnh, Conner đã viết “chào mẹ yêu” bằng nam châm hình chữ cái, và thằng bé cũng dính lên một bức tranh mới mà rõ ràng là được vẽ khi cô đi làm. Bằng bút chì màu, thằng bé vẽ một hình người có đuôi tóc túm cao màu đỏ và đôi mắt xanh, một tay dài hơn tay kia và nắm tay một hình người nhỏ hơn có mái tóc vàng và nụ cười rạng rỡ. Cậu đã vẽ một ông mặt trời sáng rực và bãi cỏ xanh. Tách sang một bên cậu vẽ một hình người khác có đôi chân dài và mái tóc vàng.

Sam

Autumn mở pho mát và vút vô đi. Cô rút một thỏi dài và cắn một miếng. Mấy tháng qua, Conner bắt đầu thỉnh thoảng vẽ thêm Sam vào các bức tranh gia đình của thằng bé, nhưng lúc nào cũng tách hẳn sang một bên, điều mà, Autumn cho rằng, là miêu tả về mối quan hệ thực sự của thằng bé với cha mình. Thỉnh thoảng. Tách sang một bên.

Cô lấy một cốc nước từ chạn bát và rót nước vào. Nhìn Sam tối nay, cô khó mà nhớ nổi mình đã thấy gì ở anh quá hấp dẫn. À, anh vẫn lộng lẫy, giàu có, và lôi cuốn như thường. Anh to lớn, cơ bắp và vạm vỡ, nhưng ở tuổi ba mươi cô không còn ngu ngốc như hồi hai mươi lăm nữa.

Cô nâng cốc lên môi và hớp một ngụm. Thật xấu hổ khi phải thú nhận, kể cả với bản thân, là cô đã từng ngốc đến thế, nhưng đúng là vậy. Cô đã cưới Sam sau khi biết anh tổng cộng có năm ngày vì cô đã điên cuồng, tuyệt vọng yêu anh. Ngu ngốc nhưng lúc ấy cảm giác thật rất thực.

Cô nhìn bóng mình trong cửa sổ trên bồn rửa và hạ cốc xuống. Khi cô ngoái lại nhìn quãng thời gian ấy trong đời, cô khó mà tin được mình đã thực sự cảm thấy những điều ấy. Rằng cô đã cưới một người đàn ông mà cô mới biết trong một khoảng thời gian vô cùng ngắn ngủi. Khó mà tin nổi trái tim cô từng mềm rũ và ướt át đến vậy trước hình bóng anh. Khó mà tin nổi cô đã yêu nhanh và cuồng nhiệt như vậy. Khó mà tin nổi cô đã từng là người phụ nữ làm một việc bốc đồng đến nhường ấy.

Có lẽ chuyện xảy ra là vì lúc ấy cô đang ở một ngưỡng cực kỳ đau khổ trong đời. Mẹ cô đã mất vì ung thư ruột kết vài tháng ngắn ngủi trước chuyến đi định mệnh ấy. Vince đang ở trong hải quân - thực hiện những nhiệm vụ SEAL đáng sợ. Và lần đầu tiên trong hai năm, cô không có ai để chăm sóc trừ bản thân. Cô không phải đưa bất kỳ ai tới gặp bác sĩ, tới chữa bệnh bằng liệu pháp hóa học, hay liệu pháp bức xạ.

Sau đám tang, sau khi cô đã đóng gói cuộc đời của mẹ cô vào hộp để cất kho, cô chẳng còn gì để làm, và lần đầu tiên trong đời, cô cảm thấy cô đơn. Lần đầu tiên, cô thực sự cô đơn - cô đơn mà chỉ có hai thứ để làm trong danh sách những việc phải làm dài dằng dặc của mình. Bán nhà và tới Vegas để nghỉ ngơi.

Cô muốn nghĩ rằng mình cưới Sam vì cô đơn. Vì cô đã uống quá nhiều và ngu ngốc. Những điều ấy cũng đúng. Lúc ấy cô lè loi, say xỉn, và ngốc nghếch, nhưng cô cưới Sam vì cô đã yêu anh mê mẩn. Kể cả bây giờ, vẫn thật xấu hổ khi thú nhận rằng cô đã nhanh chóng và sâu sắc yêu anh đến thế nào.

Nhưng anh không hề yêu cô. Anh đã cưới cô như thể đó là một trò đùa. Anh đã rời bỏ cô như thể cô không đáng một xu. Còn chẳng bằng một xu. Anh đã rời bỏ cô mà không ngoái đầu lại.

Cô đặt cốc vào bồn, tiếng thủy tinh va vào sứ vang vọng khắp ngôi nhà vắng vẻ. Anh đã bỏ lại cô đau khổ, hỗn loạn, cùng rất nhiều cảm xúc khác. Cô đã đến Vegas một mình. Cô rời đi khi đã có chồng và vẫn một mình. Cô chỉ có một mình và vô cùng sợ hãi khi thử thai lần đầu tiên. Một mình và sợ hãi khi cảm nhận được chuyển động khe khẽ đầu tiên của đứa bé trong bụng cô, cũng như lần đầu tiên cô nghe nhịp tim của Conner. Cô chỉ có một mình và sợ hãi khi khám phá ra rằng mình có một đứa con trai, và cô cũng đã một mình và sợ hãi khi cô sinh Conner mà chẳng có ai trong phòng trừ một bác sĩ và hai y tá.

Một tuần sau khi sinh Conner, cô đã gọi luật sư của Sam và thông báo cho ông ta biết rằng Sam có một đứa con trai. Vài ngày sau, Conner phải xét nghiệm bố mẹ ruột, và thêm một tuần nữa trôi qua, Sam đến nhìn mặt con mình.

Cô tắt đèn bếp và đi vào hành lang. Autumn không còn cảm thấy cô đơn và sợ hãi nữa, nhưng cô đã phải mất vài năm mới chấp nổi được một cuộc đời từ những mảnh vụn. Mới tạo ra một chốn an toàn cho Conner sống và rèn một tấm khiên bảo vệ quanh trái tim cô.

Có một phần trong cô ước rằng cô đã giữ Conner bí mật với Sam. Một phần trong cô muốn giữ Conner cho bản thân mình. Một phần trong cô không nghĩ rằng Sam xứng đáng với con trai xinh đẹp của cô, nhưng cô biết rằng được biết về bố là tốt nhất cho Conner. Autumn hầu như không biết gì về bố mình, và từ kinh nghiệm cô biết rằng tốt nhất là Conner lớn lên khi có Sam trong đời. Dù cho Autumn không tán thành anh hay lối sống của anh, Sam vẫn là bố của Conner, và đó là sự thật.

Cô dừng lại cạnh cửa phòng ngủ của Conner và nhìn chiếc giường trống không. Cái gối Barney của thằng bé nằm trên cái chăn Barney mà cô đã làm cho cậu, và tim cô hơi siết lại. Conner đáng ra phải ở trong giường cậu, ôm gối Barney. Sam không xứng đáng với Conner. Cô đã thấy anh rời câu lạc bộ Rainier với một nhóm đồng đội và các cô nàng người mẫu. Một đứa trẻ không hòa hợp được trong lối sống của Sam. Anh là một vận động viên, một gã chơi bời, và không nghĩ ngờ gì anh đang dành cả đêm ở đâu đó cùng một trong những cô nàng người mẫu. Khi thật, anh chắc đang dành cả đêm với không chỉ một cô trong khi Autumn về giường một mình.

Hoàn toàn một mình. Tất cả các đêm.

Dù cô cũng không bận tâm đến việc ở một mình lắm. Cô quá bận rộn nên không thấy cô đơn gì, nhưng... nhưng thỉnh thoảng, sau khi lên kế hoạch cho một đám cưới như của Ty và Faith, cô có hơi khao khát. Cô muốn điều ấy. Cô muốn một người đàn ông nhìn cô như cách Ty nhìn Faith. Cô muốn một người đàn ông yêu cô như vậy. Cô muốn làm trái tim một người đàn ông nhói lên. Làm hơi thở anh ta nghẹn lại. Là lý do khiến dạ dày anh ta sôi sục, và anh ta mất ngủ.

Cô đã cưới Sam, nhưng anh chưa bao giờ cảm thấy những điều ấy với cô. Và nếu cô cưới lại một lần nữa, cô chưa hề loại trừ hoàn toàn khả năng đó, cô sẽ không bị lừa bởi một khuôn mặt điển trai và nụ cười quyến rũ nữa. Cô muốn một người đàn ông nhìn cô như thể anh ta muốn nhìn cô cả cuộc đời còn lại.

Vấn đề là giữa công việc và con trai, cô không có nhiều thời gian và còn có ít năng lượng hơn. Cô đã cố hẹn hò vài lần, nhưng đàn ông muốn những cô bạn gái có thời gian dành cho họ. Khi Autumn thực sự có vài tiếng đồng hồ, cô thêm được mát-xa hay làm móng hơn là thêm một người đàn ông. Cô có thể làm mình lên đỉnh, nhưng cô không thể tự mát-xa sâu hay vẽ hoa cú lên móng chân.

Cô rời khỏi phòng Conner và đi xuống hành lang. Hẹn hò luôn nằm chót báng trong danh sách ưu tiên của cô. Có lẽ một ngày nào đó khi Conner lớn hơn, và công việc của cô không còn đòi hỏi nhiều công sức như bây giờ, cô sẽ sẵn sàng đưa hẹn hò lên vị trí cao hơn trong danh sách những việc phải làm của mình.

Ánh đèn tràn ra qua cánh cửa để mở, vurun dài trên tấm thảm màu be và rơi xuống cái chăn Transformers màu đỏ xen xanh sậm. Sam nói lòng cả vật khi băng qua sàn nhà. Anh cúi khụy cổ áo và đứng trong luồng sáng cạnh giường con trai. Conner nằm nghiêng, mắt nhắm lại, hơi thở chậm rãi và đều đặn. Giống Sam, Conner ngủ rất say và nóng hằm hập như lò sưởi. Mái tóc vàng của thằng bé dựng lên sau gáy và hai tay duỗi dài trên giường như đang với lấy thứ gì đó.

Lần đầu tiên nhìn thấy con trai mình, tim anh đã đập liên hồi trong lồng ngực, và thể giới của anh dịch chuyển dưới chân. Lần đầu tiên anh gặp Conner, anh đã sợ chạm vào thằng bé. Anh tin chắc rằng kiểu gì mình sẽ làm thằng bé thâm tím, đánh rơi nó, hay làm nó gãy xương. Lúc ấy Conner chỉ nặng khoảng ba cân và mặc một bộ đồ liền màu xanh. Trách nhiệm lớn lao ấy đã đánh vào thẳng trái tim đang quay cuồng của Sam như một cây gậy đánh golf. Anh không định làm bố của ai hết. Đã biết trước là anh sẽ không thể làm tốt, và sự trớ trêu của tình huống đó hoàn toàn không thoát được mắt anh. Đối với một người đàn ông luôn tránh bị người khác dựa dẫm bắt cứ khi nào có thể, anh vừa được trao cho trách nhiệm lớn nhất trong đời mình. Tất cả chỉ vì anh đã vô trách nhiệm.

Anh rời khỏi phòng, dừng lại ở cửa để nhìn con trai lần cuối. Anh yêu con trai mình. Dạng tình yêu mà anh chưa hề biết là có tồn tại mãi cho tới khi anh nhìn thấy khuôn mặt bé xú của thằng bé, nhưng không phải lúc nào anh cũng biết phải làm gì với Conner.

Anh cúi cổ áo và rút cả vật ra khỏi cổ. Lần đầu tiên trông thấy Conner, việc xét nghiệm bố ruột là việc đã rồi, nhưng anh không cần một xét nghiệm mới biết đứa trẻ đó thuộc về anh. Conner trông giống hệt Sam. Tóc vàng và mắt xanh dương. Conner cao hơn so với tuổi, và Sam vẫn mơ được dạy con trai trượt băng. Nhưng dù Conner trông rất giống người nhà LeClaire, thằng bé không thích trượt băng, một điều thật không thể tưởng tượng được khi nghĩ đến việc nó là một LeClaire và mang một nửa dòng máu Canada.

Vài lần Sam cố dạy thằng bé, Conner đã khóc âm ỉ mỗi lần nó ngã. Không được phép khóc lóc trong khúc côn cầu, và sau lần cố gắng thứ năm, Sam bỏ cuộc. Chết tiệt, Conner thậm chí còn không có mặt trên khán đài mùa giải trước khi Sam thắng cúp Stanley. Thằng bé ở nhà vì bị cúm. Phải, Conner chỉ mới năm tuổi, nhưng năm năm tuổi Sam đã trượt băng được hai năm rồi, và không đời nào có chuyện anh sẽ để một thứ tâm thương như cảm cúm ngăn mình tham dự trận chung kết của vòng tranh giải. Anh đổ lỗi cho Autumn. Cô chưa bao giờ giấu giếm rằng cô nghĩ khúc côn cầu quá bạo lực.

Anh cúi áo khoác ra và đi xuống hành lang. Vì tất cả những sự kiện sau cúp Stanley mùa hè vừa rồi mà anh không dành nhiều thời gian cho con trai mình lắm. Bây giờ, với trường học và mùa giải khúc côn cầu, anh sẽ càng ít gặp thằng bé hơn. Anh không thích thú gì, nhưng anh cũng chẳng thể làm gì được hết.

Cánh cửa tới phòng ngủ cho khách để mở, và anh đóng nó lại. Trợ lý mới nhất, Natalie, nằm ngủ bên trong. Cô còn trẻ, xinh đẹp và có vẻ rất thạo việc. Quan trọng nhất, Conner thích cô.

Rèm cửa trong phòng ngủ chính để mở, và đường chân trời Seattle rải ánh sáng của nó khắp sàn nhà và phủ lên chiếc giường cỡ lớn. Anh bật đèn lên và thấy một ghi chú trên cái chăn màu xanh pha trắng trên giường. Của Natalie, cho anh biết rằng cô phải đi lúc sáu giờ sáng. Vì cô đã đến làm việc cho anh đột xuất, anh sẽ không khó chịu về việc cô rời đi sớm. Anh gấp tờ giấy lại và liếc nhìn đồng hồ trên nóc tủ. Lúc này là hơi quá nửa đêm. Nếu anh muốn Nat đưa Conner về nhà, anh sẽ phải dậy cùng Conner lúc năm rưỡi. Anh với lấy cây bút trong tủ. Tôi sẽ đưa Conner về nhà, anh viết, và nhét nó vào dưới cửa phòng Natalie. Quay về phòng, anh nhận ra rằng mình không biết đạo này Conner sống ở đâu. Anh biết năm ngoái họ đã chuyển về Kirkland, và anh cũng mơ hồ định ghé qua, nhưng anh chưa tới căn nhà đó bao giờ.

Anh đi vào phòng để đồ và ném cả vật lên ốc đảo chính giữa. Ngược lại với những gì Autumn nghĩ về các trợ lý của anh - khi thật, với những gì rất nhiều người nghĩ - anh không ngủ cùng ai hết. Đa số bọn họ là những sinh viên bán thời gian cần thêm tiền, và anh trả đủ để họ làm theo mọi sai bảo. Bản mô tả công việc của họ đi từ người chạy việc vặt cho tới bảo mẫu, và họ quá quan trọng, cũng như anh phụ thuộc vào họ quá nhiều để làm loạn mọi chuyện bằng tình dục.

Quần anh rơi xuống sàn khi anh bước chân ra khỏi giày. Và anh cũng biết lý do vì sao mọi người đều nghĩ thế. Tất cả các trợ lý đều xinh đẹp. Nếu có một cô trợ lý nào đó thuộc tuýp nội trợ có mụn cóc mọc lông, sẽ chẳng có ai nghĩ ngợi gì hết. Nhưng anh không lo lắng đến những gì người khác nghĩ. Anh chỉ quan tâm đến bản thân mình và, theo những gì anh quan tâm thì, tại sao lại phải có một phụ nữ xấu xí trong nhà nếu anh có thể thuê ai đó xinh xắn để nhìn? Hoàn toàn hợp lý thôi.

Anh cởi quần lót đùi ra và, bởi vì Nat ở cuối hành lang, mặc quần ngủ vào. Anh không thích thứ gì gò bó và anh có xu hướng hay nóng người. Anh thích ngủ khỏa thân.

Sam gãi ngực và tắt hết đèn. Anh sẽ phải gọi Autumn vào buổi sáng và báo cô một tiếng, nhưng anh không nghĩ cô có gì khó chịu với việc anh đưa Conner về nhà. Và nếu có, thì kệ xác cô. Phải, họ từng đồng ý sẽ không ở cùng một phòng với nhau, nhưng tới nay họ đã ở trong cùng một phòng và không hề giết nhau. Thậm chí còn không nghĩ đến việc đó. Tất nhiên, anh chỉ nói được về phía bản thân anh.

Một chiếc điều khiển nằm trên tủ áo, và anh nhấc nó lên, chỉ vào cửa sổ. Rèm dần dần hạ xuống khi anh bò vào giường. Daniel và Blake cùng vài cầu thủ đã đi chơi sau đám cưới. Đây là dịp cuối tuần cuối cùng trước trận mở màn của mùa giải, và chắc họ sẽ tiệc tùng cả đêm. Một đại tiệc cuối cùng. Tất nhiên, họ sẽ không để một thứ tầm thường như công việc ngăn mình chơi bởi cho thỏa, nhưng họ sẽ phải hăm bắt lại.

Anh chỉnh lại gối dưới đầu và nghĩ về Autumn. Dẫu cho họ đã không gặp nhau trong hai năm, cảm giác bối rối cùng tội lỗi về cái ngày anh ra khỏi khách sạn ở Vegas, bỏ cô lại phía sau vẫn luôn hiện hữu trong anh. Sam không thích cảm thấy như vậy và lần tránh chúng hết sức có thể.

Anh gạt mọi cảm giác tội lỗi sang bên và nghĩ về tất cả những gì mình phải làm ngày hôm sau và ở trận mở màn mùa giải trước đội San Jose thứ Năm tới. Anh nghĩ đến điểm mạnh và điểm yếu của đội Sharks. Nghĩ đến những cách tốt nhất để khai thác điểm yếu về tinh thần của họ. Chưa đầy vài phút, anh đã trôi vào một giấc ngủ say không mộng mị và khi tỉnh dậy vào sáng hôm sau, anh thức giấc với cảm giác bị quan sát.

“Bỏ dậy rồi,” Conner nói, ngay khi Sam mở mắt. Mặc đồ ngủ Incredible Hulk, Conner đứng cạnh giường, mái tóc vàng sáng dựng lên ở một bên đầu. Thằng bé nhìn Sam chằm chằm như đang cố đánh thức anh dậy bằng mắt. Ánh nắng mặt trời rực sáng sau màn che nhưng vẫn bỏ mặc căn phòng trong bóng tối mờ mờ.

Bên dưới hai mi mắt sụp xuống, Sam nhìn đồng hồ. Mới hơn tám giờ. Anh háng giọng. “Con đứng đây bao lâu rồi?”

“Lâu lắm rồi.”

Có nghĩa là một tiếng hoặc cũng có thể là một phút. “Con muốn trèo vào đây cùng bố không?”

“Không. Con muốn ăn Toaster Sticks.”

“Con chắc mình không muốn ngủ nướng chứ?” Chủ nhật là ngày duy nhất anh được ngủ nướng. Những ngày còn lại trong tuần anh sẽ tập luyện hoặc thi đấu, thường là cả hai trong cùng một ngày. “Bố có thể bật ti-vi lên.” Anh chỉ vào màn hình lớn bên kia phòng.

“Không. Con đói rồi.” Đó là một điều mà anh biết về Conner. Thằng bé muốn ăn ngay giây phút chân nó chạm xuống sàn.

Sam rên lên và vát chân qua thành giường. “Bỏ bánh mì nướng ra trong khi bố đi vệ sinh nhé.”

Conner mỉm cười và chạy ra khỏi phòng, hai bàn chân nhỏ xíu gõ thình thịch trên thảm và sàn gỗ. Gấu quần ngủ của thằng bé ôm chặt quanh bắp chân thay vì mắt cá chân. Conner vẫn luôn cao, nhưng có vẻ như qua mùa hè nó đã lớn thêm vài phân khi Sam không chú ý. Anh đứng dậy và, sau khi vào phòng vệ sinh, ra bếp cùng con trai.

Anh mua căn hộ này một năm trước và đã cho tu sửa lại bếp bằng ni-kel mờ, kính, và đá hoa cương Ý. Thay cho bức tường thường thấy, một tháp nước ngăn cách phòng bếp và phòng ăn. Từ trần nhà, dòng nước không ngừng chảy xuống dọc một tấm kính mỏng trông như một tấm đệm nước. Nhà thiết kế nội thất gọi nó là một “tiểu cảnh nước” và đó là chồn chơi đùa ưa thích của Conner.

Tất cả mọi thứ trong căn hộ này đều hiện đại, nam tính và hợp với anh. Sam mở tủ lạnh Sub-Zero ra, cúi xuống nhìn vào trong. Khí lạnh phả thẳng vào lồng ngực trần khi mắt anh quét qua các món đồ bên trong: nước ép để lạnh, đá, và dây túi đậu to đùng. “Bố hết Toaster Sticks rồi.”

“Mẹ hay làm bánh kếp hình trái tim cho con.”

Bảo sao. “Bố không có gì để làm bánh kếp cả.” Dù có thì anh cũng không làm thành hình những trái tim nhỏ đâu.

“Con thích Egg McMuffins,” Conner hét lên.

“Mẹ con cho con ăn thứ vớ vẩn đó à?”

“Khi hai mẹ con vội ạ.”

“Chắc, đừng ăn thứ đó. Nó không tốt cho con đâu.” Anh mở ngăn đồ ăn ra. “Vào buổi sáng, một người đàn ông cần 80 phần trăm carbon và 20 phần trăm protein để khởi đầu ngày mới đúng cách.”

Conner thở dài. Trước đây cậu từng nghe câu này rồi. “Con ghét bột yến mạch lắm.”

Sam biết điều đó và cầm lấy một hộp Cheerios. “Bột yến mạch sẽ làm con no, cho con năng lượng và nuôi lông ở ngực con.”

“Con mới học mẫu giáo mà.”

Sam cười và quay lại nhìn cậu con trai đang ngồi trên chiếc ghế đầu cao ở quầy bar, đôi mắt xanh sáng rực và đầy vẻ hốt hoảng. “Con không muốn mình là đứa trẻ duy nhất có lông ngực ở trường à?”

Mắt nó càng mở to hơn. “Không!”

Anh lấy sữa ra khỏi tủ lạnh và rút một bát sữa ra. “Chà, có lẽ năm sau vậy.”

“Có lẽ năm lớp sáu.” Conner hạ mắt xuống chăm chú nhìn phần lông vàng sẫm trên ngực Sam. Rồi cậu kéo cổ áo ngủ ra và nhìn vào trong. “Nó có ngứa

không ạ?”

“Khi nó mới mọc.” Anh đặt bát trước mặt Conner và rót ngũ cốc vào.

“Thỉnh thoảng bi của con ngứa.” Cậu tựa má lên nắm tay. “Nhưng chúng không có lông. Mẹ nói con không thể gãi bi ở chỗ công cộng.”

Sam mỉm cười. Đúng là cách nói điển hình của con trai. Thỉnh thoảng Sam lo rằng Autumn nuôi lớn con trai anh như một đứa con gái. Làm thằng bé yếu ớt. Thật mừng khi biết con mình suy nghĩ như một thằng con trai.

“Bố đã rửa tay chưa?”

Anh ngước lên khỏi cái bát. “Gi?”

“Bố phải rửa tay khi nấu ăn.”

Sam đảo tròn mắt và đi tới bồn rửa. Thật quá nhiều cho việc ra dáng con trai. “Con rõ ràng là sống với một phụ nữ.” Anh mở vòi nước và đổ ít xà phòng diệt khuẩn vào lòng bàn tay.

“Lúc nào mẹ cũng mắng bác Vince về việc đó.”

Tốt. Phải có người nào đó mắng thằng ngốc đó. Sam cầm một tờ giấy ăn và lau khô tay.

“Cái đó có đau không ạ?”

“Cái gì?”

Cậu chỉ vào cánh tay trần của Sam. “Cái đó ấy?”

“Cái này à?” Sam rê một ngón tay lên dòng chữ *veni vidi vici* sạm màu được xăm trên da từ mặt trong khuỷu tay đến cổ tay anh. “Không. Khi bố xăm nó lên thì có hơi đau.”

“Nó có nghĩa gì vậy?”

Từng có thời ở vị trí đó là tên mẹ thằng bé. Anh hầu như ít khi nhớ lại điều ấy nữa. “Nó là tiếng La tinh và có nghĩa là: tôi đã đến, đã thấy, giờ thì có người sắp bị đá đít đây.” Anh tự hỏi Autumn có che tên anh trên cổ tay cô lại hay không.

Conner bật cười, lộ ra hàm răng trắng bé xiu. “Đít. Đó là từ xấu.”

“Đít à?” Anh đã chú ý ẩn nói cẩn thận vì Conner. Lúc nào cũng thế. Anh lắc đầu và vứt tờ giấy đi. “Con nói gì thay vì đít?”

“Mông.”

“Mông?” Biết ngay mà. Thêm bằng chứng cho thấy Conner đã dành quá nhiều thời gian với một người phụ nữ. “Đít không phải từ xấu.”

“Mẹ nghĩ vậy.”

“Chỉ vì mẹ con là con gái không có nghĩa là mẹ con luôn đúng. Mông là một từ ẻo lả và sẽ làm con bị ăn đòn đấy. Nói đít thay vào đó đi.”

Cậu ngẫm nghĩ và gật đầu. “Con có một bức tranh đấy.” Cậu nhảy ra khỏi ghế và chạy vào bếp. Khi quay lại, cậu đặt một tờ giấy lên quầy bar.

“Con đã vẽ nó à?” Sam rót ngũ cốc và sữa vào bát.

“Vâng. Con là một họa sĩ giỏi.” Cậu bò lại lên ghế và chỉ vào hai hình người không cân xứng với mái tóc vàng và đôi mắt xanh. Một người nhỏ hơn, và trông có vẻ như họ đang đứng trên một quả trứng. “Đây là bố, và đây là con. Chúng ta đang câu cá.”

“Câu cá à?” Anh cầm lấy một quả chuối và thái lát nó.

“Vâng.”

Lần duy nhất Sam câu cá là ở Cabo. Và lúc ấy anh uống rượu với các bạn nhiều hơn là câu cá thật sự. Anh đổ nửa quả chuối vào bát ngũ cốc của Conner, nửa còn lại vào máy xay. Anh cầm lấy một cái thìa và đẩy cái bát cho con trai mình. Trong lúc Conner ăn, anh ném vài quả dâu tây lạnh, sữa, bột protein, lê-xi-tin, và một vốc ít dầu hạt lanh vào máy xay. Anh ấn nút sinh tố, rồi rót bữa sáng của mình vào một cốc thủy tinh lớn.

“Con đã thấy bố trên thuyền.”

“Thuyền nào?” Anh khá chắc chắn rằng không có ai chụp ảnh trong những chuyến đi đó. Nó gần như là một luật bất thành văn. Anh quay lại và nâng cốc lên môi.

“Trên báo.” Một miếng Cheerios dính vào khóe miệng Conner, và thằng bé dùng mu bàn tay đẩy nó vào.

À. Bức ảnh đó. Bức ảnh chụp anh đang rút bia từ cúp Stanley lên vai cô người mẫu áo tắm ngực bự trên một chiếc du thuyền vào tháng Sáu vừa rồi.

“Con không thích mấy cô đó.”

“Đó là vì con mới có năm tuổi.” Sam hạ cốc xuống và liếm môi trên. “Một ngày nào đó con sẽ thích.”

Conner lắc đầu và một hàng chân mày phản đối nhướn lên trên trán nó. Chúa nhân từ, trông thằng bé giống hệt mẹ nó. “Hãy đưa con lên con thuyền đó. Đừng đưa những cô gái ấy.”

“Đó không phải thuyền của bố.”

“Ồ.” Conner cắn một miếng lớn và nhai. “Cha của Josh F thường đưa nó đến lớp mẫu giáo,” cậu nói với một miệng đầy Cheerios. “Thỉnh thoảng các ông bố nên đưa con họ tới lớp mẫu giáo.”

Bằng cách nào mà họ lại chuyển từ thuyền và câu cá sang lớp mẫu giáo vậy? “Không phải mẹ con đưa con đi sao?”

Conner gạt đầu và nuốt ực xuống. “Bố cũng có thể đưa con đi.”

“Có lẽ là khi nào bố ở trong thành phố.” Anh hóp một ngum. “Con thích trường mẫu giáo không?”

“Cũng được ạ. Con thích cô giáo của con, cô Rich. Cô đọc cho bọn con nghe. Và con thích Josh F.”

“Cậu ta là bạn con à?”

Thằng bé gạt đầu. “Vâng. Dù vậy Josh R thì không. Cậu ta ngốc lắm. Và con không thích cậu ta.” Nó gãi má. “Cậu ta đã đấm con.”

“Vì sao?”

Conner nhún một bên vai gầy nhỏ. “Vì con đã chạm vào ba lô Barney của cậu ấy.”

“Con khủng long tím ấy à?”

“Vâng.”

Sam liếm môi. “Con có đấm lại cậu ta không?”

“Ồ không.” Cậu lắc đầu. “Con không thích đấm người. Thế là không ngoan.”

Nếu không phải thằng bé trông giống hệt anh, Sam hẳn đã nghi ngờ. Mùa giải trước, anh đã dành nhiều thời gian trong khu phạt vì đánh nhau đến mức anh có thôi thúc muốn treo quách một bức tranh và có lẽ là đặt luôn một cây đèn lava nữa vào đó, cảm giác sẽ giống nhà lắm. “Bố tưởng Barney là cho trẻ con.”

Conner nghĩ ngợi một lát, rồi gạt đầu. “Năm ngoái con thích Barney.”

“Barney hăm.”

Conner bật cười, rồi lại khoe hàm răng trắng nhỏ xíu. “Phải. Barney như hăm.”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Của Tôi* - Rachel Gibson được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Người đàn ông của tôi:

Có trách nhiệm

Đến trưa, Autumn mặc quần jeans và áo phông trắng vào. Cô ép tóc cho tới khi nó mượt mà và sáng bóng rồi chải ít mascara và bôi son bóng. Và phải, cô cố gắng để trông dễ nhìn vì Sam đã gọi và nói đến trưa anh sẽ tự mình đưa Conner về. Không, cô không quan tâm đến việc gây ấn tượng với anh, mà đáng nào thì cô cũng không thể, nhưng cô cũng không muốn ra mở cửa với bộ dạng mặt mũi và đáng sợ. Mà thường thì cô trông như vậy vào Chủ nhật.

Đến mười hai rưỡi, cô đứng ở phòng khách, nhìn ra ngoài cửa sổ lớn.

Đến một giờ, cô đi đi lại lại, tay cầm di động quay số của Sam. Anh không trả lời, và mọi loại viễn cảnh khủng khiếp chạy qua não cô. Tất tần tật từ tai nạn ô-tô đến bắt cóc. Mỗi lần nghe tiếng động cơ từ xa, cô lại ép trán vào kính và nhìn xuống đường. Mỗi lần không phải Sam, sự lo lắng của cô lại tăng lên một nấc.

Khi mà cuối cùng Sam cũng dừng chiếc xe bán tải màu đỏ to đùng của anh ở đường lái xe nhà cô lúc một giờ ba mươi, cô đã ra khỏi cửa trước cả khi anh đưa xe vào chỗ đỗ.

“Anh đã ở đâu đấy?” cô hỏi khi lao bổ xuống các bậc thang, quét mắt vào trong xe và dừng lại nơi Conner ngồi. Nhìn thấy con trai, mọi lo lắng và sợ hãi của cô biến thành giận dữ.

Sam bước ra khỏi xe. Đôi giày chạy của anh chạm vào vỉa hè, và anh đứng đó trong trang phục quần jeans và áo lông cừu thể thao màu xanh biển đậm như thể không có gì vội vã. Như thể anh không muộn đến một tiếng rưỡi.

“Chào, Autumn.” Một chiếc kính Ray-Bans nằm trên sống mũi hơi khoằm của anh, và nắng chiều tỏa sáng trên tóc anh như thể anh là một chiến binh bằng vàng.

Má cô có cảm giác nóng bừng, và cô phải hít một hơi thật sâu để khỏi gào toáng lên. “Anh có biết bây giờ là mấy giờ không?” Đó, nghe bình tĩnh lắm.

Sam kéo ống tay áo hiệu North Face lên và nhìn chiếc đồng hồ bạch kim lớn trên cổ tay. “Chắc chắn là biết rồi, khoảng một rưỡi,” anh trả lời như thể cô vừa thuận tụy hỏi giờ. Anh vói tay vào xe và kéo chiếc ba lô SpongeBob nhỏ xíu của Conner ra.

“Chào mẹ,” Conner nói khi chui theo ba lô qua bên ghế lái xe ra ngoài.

“Hai bố con đã ở đâu?” cô hỏi lại.

Conner nhảy xuống đất cạnh bố thẳng bé. “Shorty.”

Đó là một quán bar à? Câu lạc bộ thoát y? Chúa biết rõ là Sam yêu các vũ nữ thoát y. “Gì cơ?”

“Đó là một khu mua sắm mái vòm,” Sam nói thêm. “Chỉ cách căn hộ của tôi vài khu nhà.”

“Bọn con đã ăn xúc xích nhé.” Đôi mắt xanh của Conner mở to đầy phấn khích. “Con đã chơi pinball đấy. Con được nhiều điểm lắm.”

Hai bố con đập tay nhau, và Autumn lại cảm thấy những cú giằng giật quen thuộc ngay sau mắt phải bất cứ lúc nào cô phải xoay xở với Sam. Cô không biết đó là do phình mạch máu hay máu đông cục nữa. Dù là gì thì cũng không tốt. “Tuyệt. Phi thường.” Cô ép ra một nụ cười vì Conner. “Nói tạm biệt bố con đi.”

Sam ngồi xổm xuống, và Conner bước vào giữa hai đầu gối dang rộng của anh. “Chào bố.” Thằng bé ôm cổ Sam và giữ chặt. “Có lẽ chúng ta có thể cùng đến Shorty lần nữa.”

“Chắc chắn rồi.” Anh ôm lại thằng bé, rồi lùi ra để nhìn vào mặt nó.

“Chúng ta cũng có thể đi xem phim hoặc con có thể đến một trận đấu như chúng ta đã nói.”

Autumn không cần nhìn mặt Conner cũng biết thằng bé đang nhìn vào mặt bố nó như thể anh là điều tuyệt vời nhất từ sau lần nó được ăn bánh mềm. Tất cả những gì anh phải làm là dứt cho thằng bé chút sự chú ý trời ơi đất hỡi của anh, và Conner ăn ngấu ăn nghiêng nó ngay.

Conner gật đầu. “Và câu cá.”

Sam bật cười khi nhồm đậy. “Có lẽ mùa hè sau.”

Conner cầm lấy ba lô của mình ở dưới đất. “Đồng ý.”

“Chạy vào nhà và cất đồ của con đi.” Cô đặt tay lên mái tóc xinh xắn, mát lạnh của con trai. “Mẹ sẽ vào ngay.”

Conner ngược lên nhìn cô, rồi quay lại nhìn Sam.

“Gặp con sau, nhóc.”

“Gặp bố sau.” Thằng bé ôm lấy chân bố nó một cái thật nhanh, rồi đi lên các bậc thang dẫn lên cửa trước.

Autumn khoanh tay dưới ngực và chờ tới khi thằng bé vào trong. Rồi cô quay sang đối mặt với Sam. Cô không muốn la mắng, hét, hay đập vào đầu anh. Cô không muốn điên khùng như thế. Như hồi trước. Giờ cô đã kiểm soát được bản thân. “Anh đã nói anh sẽ đưa nó về đây vào buổi trưa cơ mà.”

“Tôi đã nói muộn.”

“Gi?”

“Tôi đã nói trưa muộn.”

Cảm giác gằn gặt ở mắt cô di tới chính giữa trán. “Gi thế? Thời gian đặc biệt của Sam à? Trong khi cả thế giới phải sống và vận hành theo múi giờ, anh lại đặc biệt và vận hành theo muộn à?”

Anh mỉm cười như thể anh nghĩ cô thật hài hước. “Tôi muốn dành thêm chút thời gian cho thằng bé, Autumn. Chẳng có gì sai với ước muốn dành thêm thời gian cùng con trai mình hết.”

Những gì anh nói làm cho việc đó thật hợp lý. “Anh muộn một tiếng rưỡi. Tôi đã nghĩ là có chuyện gì đó xảy ra.”

“Rất tiếc vì em đã phải lo lắng.”

Thế chưa đủ tốt. Bên cạnh đó, cô không tin anh. Anh nói là một chuyện, nhưng lại không thực sự nghĩ đến những gì mình nói. Sam không bao giờ hối tiếc cái gì hết. “Khi anh không đến, tôi đã gọi điện.”

Anh gật đầu. “Tôi bỏ quên di động ở nhà. Khi bọn tôi quay về, tôi mới thấy cuộc gọi của em.”

“Gi cơ? Anh không nghĩ đến việc gọi lại cho tôi à? Để cho tôi biết Conner vẫn ổn.”

Anh khoanh cánh tay lực lưỡng ngang khuôn ngực cũng lực lưỡng tương đương. “Tôi có nghĩ đến, nhưng theo cái cách em cho nổ tung điện thoại với một đồng cuộc gọi, tôi biết là em sẽ quát tháo tôi. Cũng như em đang nóng lòng muốn làm thế ngay lúc này. Và nói với em sự thật này, tôi không bao giờ chủ định gọi cho một người thêm được quát nạt tôi hết.”

Cô hít một hơi thật sâu, ngược lên nhìn cửa sổ lớn và khuôn mặt bé nhỏ dán chặt vào kính của Conner. Niu lấy sự kiểm soát mong manh của mình, cô bình tĩnh nói, “Anh thật trẻ con và vô trách nhiệm.”

“Chà, em yêu, tôi chưa bao giờ nói rằng mình không vô trách nhiệm. Nhưng em đang kiểm soát quá đáng đấy.”

“Thằng bé là con trai tôi.”

“Thằng bé cũng là con trai tôi.”

“Nó là con trai anh khi anh thấy tiện.”

“Chà, hôm nay tiện đấy. Hãy cho qua đi.”

Cho qua à? Cho QUA à? Cảm giác nhức nhối ở trán chọc thẳng vào não, và sự kiểm soát của cô gãy đổ. “Thế lần sau thì sao? Thế nếu anh thất hẹn với thằng bé tuần sau hay tuần sau nữa thì sao? Thế những lúc nó mong được gặp anh còn anh lại bỏ hẹn với nó vì một bữa tiệc với lũ bạn anh thì sao?”

“Tôi có những sự kiện bắt buộc phải tham dự.”

“Anh có phải đến chiếc du thuyền đó với những phụ nữ bán khóa thân không? Hay chuyển đi tới Vegas để chơi bài và xem mùa màng của anh thì sao?” Mặc dù bằng cách nào mà, xem xét đến chuyện cũ của họ, việc anh vẫn còn có thể đặt chân đến Vegas nằm ngoài tầm hiểu biết của cô.

Anh ngả gót chân ra sau. “Em đang ghen đấy à?”

Cô đảo tròn mắt. Sự đau đớn siết chặt sống mũi cô, và cô ngay lập tức hối tiếc. “Vượt qua chính mình đi, Sam. Anh có thể nghĩ mặt trời mọc và lặn xung quanh anh, nhưng tôi ở đây để nói với anh rằng không phải thế đâu nhé.” Cô liếc lên nhìn Conner đang chăm chú nhìn cô. “Còn với người nghĩ thế, anh lại toàn thất hứa.”

“Tôi sẽ ở với con nhiều hơn nếu tôi có thể. Em biết là lịch làm việc của tôi khiến chuyện đó rất khó khăn mà.”

“Nếu thằng bé có vị trí quan trọng trong đời anh, thì anh khác sẽ sắp xếp được thời gian.” Cô vuốt tóc ra sau tai. “Anh nghĩ cả mùa hè vừa rồi, nhưng anh chỉ dành ba tuần với Conner. Anh hủy hẹn với nó ít nhất tám lần khác nhau, và mỗi lần anh làm vậy, tôi lại phải cố gắng bù đắp cho thằng bé. Bất cứ lần nào anh vứt bỏ thằng bé, tôi lại là người phải nói với nó rằng anh yêu nó và sẽ ở cùng nó nếu anh có thể. Tôi là người phải nói dối nó.”

Cầm anh siết vào. “Tôi yêu thằng bé.”

“Và cả hai ta đều biết tình yêu của anh đáng giá ra sao.” Cô lắc đầu. “Trong khi anh bỏ đi đóng vai anh hùng với hàng ngàn cậu bé khác, con trai của chính anh lại khóc đến thiếp đi như thể trái tim nó đang tan nát.”

Tay anh rơi thõng xuống hai bên người, và anh ngạc nhiên như thể cô vừa đánh anh. “Tôi không phải người hùng của ai hết.”

“Tôi biết điều ấy.” Cô chỉ vào cửa sổ mà không ngược lên nhìn con trai. “Nhưng thằng bé thì không. Còn chưa. Nó không biết rằng anh chỉ là một gã khốn ịch kỷ không xứng đáng với nó, nhưng rồi một ngày nào đó nó sẽ nhận ra điều ấy.” Cô há hốc miệng và lấy một tay áp lên cái trán đang đau như búa bổ của mình. “Ôi Chúa ơi. Tôi không định làm thế đâu. Tôi không muốn làm thế này đâu. Tôi không muốn mất kiểm soát. Tôi không muốn tức giận

và chửi bới. Dù điều đó có đúng đi nữa.”

Anh nói to vừa đủ cho cô nghe, “Nó khóc đến thiếp đi ư?”

“Gi?” Cô ngược lên nhìn cửa sổ. Trông thằng bé không buồn bã. Nó không nghe thấy cô chửi bới Sam. “Phải.”

“Tôi không biết điều đó.”

“Làm sao mà anh biết được?” Cô vuốt tóc lại và thở dài. Bất chợt một mối. “Anh không bao giờ ở lại để dọn dẹp sai lầm của mình. Tôi chắc chắn rằng anh thậm chí còn chả bao giờ nghĩ đến điều đó nữa.”

“Em đang nói về Conner à?”

“Còn ai nữa nào?”

Qua mép kính râm, một bên chân mày anh nhướn lên tận trán.

“Ngoài chuyện những hành động của anh ảnh hưởng thế nào tới cuộc đời con trai tôi, tôi không quan tâm đến anh, Sam. Tôi đã không quan tâm từ lâu lắm rồi. Mọi quan tâm duy nhất của tôi là Conner.”

“Tôi cũng vậy.”

Khó mà là vậy, cô nghĩ. “Tôi bảo đảm thằng bé có được tất cả mọi thứ nó cần.”

“Nó cần ảnh hưởng của đàn ông.”

Anh ta đã nói chuyện với anh trai cô sao? “Thằng bé có anh Vince rồi.”

“Vince là một gã khốn.”

“Anh cũng vậy, nhưng ít nhất anh Vince giữ lời hứa. Conner biết rằng thằng bé có thể tin vào anh Vince.”

Anh hít một hơi thật sâu bằng mũi và thở ra như thể cô làm anh mệt mỏi. “Tôi đã bảo Conner là con có thể đến xem các trận đấu của tôi, và tôi sẽ bảo đảm con lấy được ghế đẹp.”

“Thằng bé không thức muộn thế được, không thì con sẽ ngủ gục ở trường.”

“Thứ Bảy thì không đâu.” Anh vào xe và đóng cửa lại. “Tôi sẽ bảo Natalie gọi cho em.”

Conner không thích khúc côn cầu. Thằng bé yêu hòa bình, nhưng nếu thằng bé muốn đi, cô cũng không ngại để Natalie đưa nó đi. Bên cạnh đó, Sam sẽ chán ngay thôi, và điều đó sẽ không thành vấn đề nữa.

Sam không chờ câu trả lời của cô. Chỉ đơn giản là quay ngược xe và ra khỏi đường lái. Từ cửa sổ trên cao, Conner vẫy tay, nhưng đúng là Sam, anh ta không ngược lên nên không nhận thấy. Autumn cau mày và lắc đầu khi cô đi lên các bậc thang dẫn tới cửa trước. Từ xa, tiếng ầm ầm của bộ xe Bad dog rung chuyển cả không khí.

Tuyệt. Anh Vince. Cứ như cô chưa có đủ kịch hay vậy.

Cô dừng lại ở bậc thang trên cùng và đưa tay che mắt khỏi nắng chiều. Sự căm ghét mà anh Vince và Sam dành cho nhau không có gì bí mật, và cô hy vọng hai người họ không dừng lại rồi đâm nhau để thể hiện bản lĩnh đàn ông. Cô nín thở khi hai bọn họ đi qua nhau, và mặc dù không thể nhìn xa đến thế, cô cũng không loại trừ khả năng họ giờ nắm tay giữa với nhau.

Cô đứng trên hiên và đợi. Cô yêu anh trai mình. Yêu anh vì vô vàn lý do tốt đẹp, nhưng chủ yếu là vì anh luôn ủng hộ cô. Dù có thể nào đi nữa. Anh trung thành một cách đáng mến và mãnh liệt. Anh đấu tranh vì cô. Luôn như vậy, nhưng thỉnh thoảng anh đảm nhiệm vai trò người anh và người bác hơi quá nghiêm túc. Nhưng đó mới là anh Vince. Anh là một cựu lính hải quân SEAL không tin vào những biện pháp nửa vời. Anh có những nỗi lo bí mật đeo bám mà anh không bao giờ kể và sống theo phương châm: “Thỉnh thoảng giết một con ruồi bằng búa tạ là hoàn toàn thích đáng.”

Anh dừng chiếc Harley ở lối vào, nơi xe của Sam vừa đỗ và tắt máy. Anh vắt một chân qua xe, đứng lên và cào tay lên mái tóc đen ngắn.

“Anh tưởng thằng ngốc đó đáng ra phải ở cách xa em,” anh nói khi đi lên thêm. Đôi bốt của anh nện thỉnh thoảng trên nền bê tông.

“Anh ta vừa đưa Conner về. Chả có gì to tát.” Không cần thiết phải nhắc đến việc anh ta đã trễ một tiếng rưỡi và khiến cô lo lắng. Không cần phải đổ thêm dầu vào lửa. “Thế sao anh lại ở đây?” Mặc dù cô cho là mình cũng biết rồi.

“Có lẽ chỉ vì hôm nay anh muốn gặp em.”

“Hôm qua mình gặp nhau rồi.” Cô khoát tay. “Thôi nào. Nói ra đi trước khi chúng ta vào trong.”

Anh mỉm cười, hàm răng dưới của anh hơi xiên nhưng rất trắng. “Sau tối qua anh chỉ muốn bảo đảm là em ổn.”

“Anh gọi cũng được mà.”

“Em sẽ nói dối mất.” Anh cúi xuống và nhìn vào mắt cô. “Anh có cần giết hấn không?”

Cô hẳn đã bật cười nếu cô biết chắc một trăm phần trăm rằng anh đang đùa. Cô không chắc, nhưng cô không phán xét anh vì điều đó. Chắc phải có rất nhiều người muốn giết Sam. Cô từng thấy anh chơi khúc côn cầu, và vài phút trước, cô cũng muốn tự mình giết anh ta. “Không. Tối qua em thực sự còn không gặp anh ta.” Điều đó không hẳn là đúng.

Cô thấy mái tóc vàng kia mỗi lần cô bước vào một căn phòng. “Bọn em không nói gì nhiều đâu.” Điều này thì đúng.

“Vậy em ổn chứ?” Cô ngờ rằng Sam và anh Vince ghét cay ghét đắng nhau đến vậy là vì họ khá giống nhau theo một cách nào đó. Cả hai cùng đẹp trai, kiêu ngạo, và lúc nào cũng giống chó đang động dục. Sự khác biệt giữa họ là anh Vince đặt gia đình của anh lên trên hết.

Khi Conner bé hơn, từng có thời cô dựa dẫm vào anh trai mình rất nhiều, nhưng giờ cô đã mạnh mẽ hơn. Dù cô rất yêu và vẫn cần anh Vince, có những lúc cô ước gì anh sẽ tìm thấy một cô gái tử tế, kết hôn và có gia đình của riêng anh. Anh sẽ là một người cha tuyệt vời, nhưng tất nhiên, cái vấn đề chó động dục sẽ luôn chắn giữa đường một mối quan hệ nghiêm túc. “Anh không cần phải rẽ vào đây.”

“Đằng nào anh cũng muốn đến mà.”

Phải rồi. Autumn mở cửa, và anh Vince theo cô vào trong. “Giờ em mạnh mẽ lắm rồi. Em có thể lo chuyện Sam.” Họ đi lên gác vào phòng Conner. Thằng bé đứng cạnh giường, kéo bộ đồ ngủ bẩn ra khỏi ba lô.

“Chào, Vàng Con,” Vince nói, dùng tên yêu của Conner khi anh cúi xuống cạnh người thằng bé và xoa tóc nó.

“Chào bác Vince.” Conner rút đồ lót nhỏ xíu của cậu ra. “Cháu đã chơi pinball với bố cháu đấy.”

“Thật à? Nghe vui nhì.”

Thằng bé gật đầu. “Cháu đã ăn xúc xích.” Nó quay sang với mẹ. “Con có được một cái chăn mới không?”

“Chăn Barney của con thì có gì không ổn?”

“Barney như hăm ấy.”

Cô thở dốc, và miệng cô há hốc. “Nhưng - nhưng - con yêu Barney mà. Nó là cậu bạn màu tím của con.”

Conner lắc đầu và khịt mũi. “Barney là dành cho lũ trẻ con.”

“Từ lúc nào thế?”

Thằng bé nhún vai. “Từ khi con học mẫu giáo. Con lớn rồi.”

Thằng bé vừa khoét mắt một mẫu trong tim cô. Họ đã cùng nhau chọn vải và làm cái chăn này. Cả gối nữa. “Con không muốn cả gối Barney của con nữa à?” Thằng bé yêu gối Barney của nó.

“Không.”

Autumn há hốc miệng và túm chặt áo phông ở vị trí trên trái tim. Đây là do Sam. Cô không thể chứng minh điều đó mà không xét hỏi Conner, nhưng cô chắc chắn rằng Sam chịu trách nhiệm cho hành động từ bỏ Barney đột ngột của Conner.

Vince nhồm dậy và quay sang nhìn cô. “Thằng bé nói đúng đấy,” anh nói, hoàn toàn về phe đen tối với Conner. “Barney là con khủng long hăm dọa hoi.”

“Ăn nói!”

Conner cười lớn, nhưng Autumn không thấy thú vị gì hết.

Trong khi anh bỏ đi đóng vai anh hùng với hàng ngàn cậu bé khác, con trai của chính anh lại khóc đến thiếp đi như thể trái tim nó đang tan nát.

Sam đứng ở ban công và nhìn ra Seattle cùng vịnh Elliott xa xa. Con phà 205 lướt trên mặt nước, chở đầy ô-tô cùng các hành khách hướng đến đảo Bainbridge. Phía bên dưới, âm thanh xe cộ vang vọng lên tận tầng mười và một cơn gió lạnh thổi qua mặt anh, mang theo mùi dầu xe và Puget Sound.

Trong khi anh bỏ đi đóng vai anh hùng...

Sam rời khỏi ban công và ngồi xuống chiếc ghế độn bông. Anh với lấy chai Beck trên bàn bên cạnh. Anh vẫn luôn xoa dịu cảm giác tội lỗi của mình bằng cách tự nhủ rằng khi Conner lớn hơn, anh sẽ đền bù cho thằng bé. Anh sẽ dành nhiều thời gian cho con. Làm những việc mà các ông bố và con trai hay làm. Dù anh cũng chả biết gì về những việc mà các ông bố và con trai hay làm hết.

Anh nâng chai bia lên môi và ngửa đầu ra sau. Anh còn tệ hơn cả bố mình. Anh hẳn sẽ không bao giờ nghĩ rằng điều ấy còn khả thi, nhưng anh còn tệ hơn cả ông trong vai trò người bố. Bởi vì anh biết rõ. Anh biết mình không bao giờ muốn làm một người đàn ông đối xử tử tế với người lạ hơn cả gia đình mình.

Anh không bao giờ muốn làm người mà tất cả mọi người khác trong thị trấn đều nghĩ là tuyệt vời. Một người đàn ông xuất chúng. Một người hùng, nhưng là một người hùng chẳng còn chỗ cho gia đình mình khi về đến nhà và cõng bộ đồng phục.

Sam biết quá rõ cảm giác đó thế nào. Sam đã ba lăm tuổi. Bố anh đã mất hai mươi năm, nhưng anh vẫn còn có thể nhớ cánh mình chờ bố về nhà và ngủ thiếp đi trước khi ông về. Anh nhớ cánh mình lao đầu vào khúc côn cầu. Xuất sắc. Nổi trội. Là một ngôi sao, nghĩ rằng có thể, chỉ có thể thôi, nếu anh chơi đủ tốt, bố anh sẽ đến và xem anh chơi.

Nó không biết rằng anh chỉ là một gã khốn ích kỷ không xứng đáng với nó, nhưng rồi một ngày nào đó nó sẽ nhận ra điều ấy. Anh nhớ lại cái đêm anh đã ngừng chờ đợi, ngừng quan tâm xem bố có đến một trong những trận đấu của anh không. Độ mười tuổi, anh nhận ra rằng bố mình sẽ không khi nào làm những việc mà anh thấy những người bố khác làm cùng con trai mình, ông sẽ chẳng bao giờ đánh bóng cùng anh hay đến xem một trong những trận đấu. Anh sẽ không bao giờ ngược lên mà được thấy bố trên khán đài, ngồi cạnh mẹ và em gái anh.

Sam rê ngón tay cái dọc chai bia mát lạnh, gom những giọt nước trượt xuống rãnh tay và nhỏ xuống mu bàn tay. Đúng là lịch làm việc của anh dày đặc. Trong mùa giải, phân nửa thời gian anh dành cho việc vi vu trên đường, nhưng cũng đúng là anh đã bỏ mặc trách nhiệm nuôi dạy con trai mình cho Autumn. Bay vào thành phố, dành chút thời gian quý báu với Conner trước khi bay đi. Autumn có trách nhiệm hơn anh. Nhiều đến mức thỉnh thoảng thật khó mà đánh đồng cô với cô gái năm đó anh gặp ở Vegas.

Một cơn gió ẩm ướt mát lạnh thổi qua mặt và phần cổ nóng rực của Sam. Anh vẫn luôn bảo mình rằng chất lượng quan trọng hơn số lượng. Điều đó không đúng sao? Anh khá chắc rằng mình đã nghe một bác sĩ tâm lý cho trẻ con nào đó nói điều ấy trên một chương trình tin tức, và mùa hè vừa qua, anh có nhiều nghĩa vụ hơn thường lệ. Vì thắng cúp, anh được đón đợi ở nhiều cuộc họp fan và báo chí.

Sam nâng chai bia lên môi và hớp một ngụm dài. Những ngày nghỉ cuối tuần ở Vegas và những bữa tiệc cùng các đồng đội không phải là nghĩa vụ phải làm. Và phải, vài lần anh đã hoãn hẹn với Conner để tiệc tùng với bạn bè. Và có lẽ là nhiều hơn vài lần, nhưng anh chưa khi nào nghĩ rằng Conner chịu tác động từ sự vắng mặt của bố nó. Chưa bao giờ nghĩ đến việc con trai anh khóc đến khi ngủ thiếp đi.

Sam hạ chai xuống và đặt nó trên tay vịn. Trong số tất cả những người đàn ông trên hành tinh này, đáng ra anh phải am hiểu hơn mới phải. Trong số tất cả những người đàn ông trên hành tinh này, anh thực sự hiểu rõ hơn nhiều. Anh cũng biết rằng, thỉnh thoảng có những chuyện tởm lợm xảy ra, và khi nó xảy ra, thì đã quá muộn rồi.

Sam nhớ lại cái đêm hai cảnh sát gõ cửa trước và bảo mẹ anh rằng chồng bà đã bị giết trong một cuộc đột kích vào một trang trại ở Moose Jaw. Nhân viên cảnh sát LeClaire là người đầu tiên lao qua cửa và cũng là người đầu tiên hy sinh trong số bốn người không may mắn. Cảnh tượng anh nhìn vào bình tro của bố đứng cùng hàng với ba bình khác; nhìn ông trong bộ đồng phục đỏ mà ông yêu quý và đã chọn nó thay vì gia đình ông; nghe thấy tiếng khóc của những đứa trẻ bị mất bố khác; cầm tay em gái, Ella, trong khi con bé khóc và lắng nghe tiếng nức nở thầm lặng của mẹ vẫn còn in đậm trong ký ức. Anh nhớ mình đã cảm thấy xấu hổ. Xấu hổ vì anh chẳng có mấy tình cảm với người đàn ông mà tất cả những người khác đều yêu quý và nghĩ là một người hùng.

Anh mới có mười lăm tuổi khi phải đảm đương vai trò của một người bố, một người đàn ông trong gia đình. Khi dính tới cô em gái mười tuổi, anh coi mọi chuyện là nghiêm túc. Anh luôn chăm sóc con bé, và con bé theo anh như hình với bóng. Một cái bóng với mái tóc đuôi ngựa vàng óng luôn nhún nhảy. Trong đôi mắt xanh to tròn của Ella, anh đã thấy chỗ bố họ. Anh là một người hùng chết tiệt.

Sam giữ chặt lấy cổ chai và chậm chậm xoay nó trên tay vịn gỗ. Anh không bao giờ muốn làm người hùng của bất kỳ ai hết. Chưa biết rằng anh đã đóng vai đó tệ thế nào với Ella, nhưng anh muốn con trai mình ngủ mỗi tối mà biết rằng bố thắng bé yêu nó.

Điều ấy đưa suy nghĩ của anh xoay quanh mẹ của Conner. Vậy là, có lẽ anh đáng ra nên gọi cho Autumn và bảo cô là họ sẽ đến muộn. Thật lòng mà nói, anh không hề nghĩ đến việc đó chút nào, và nó cũng không xảy ra trong đầu anh cho tới khi anh thấy số lần cô gọi vào di động. Đến lúc ấy, anh cho rằng chẳng nào chuyện cũng đã rồi. Sam không cần nhìn cô lao bỏ xuống thêm về phía mình cũng biết anh đang gặp rắc rối. Khi thật, anh thừa biết điều ấy trước cả khi anh rẽ vào phố nhà cô. Thứ anh không tính đến là trông cô lại cuồng nhiệt và nóng bỏng đến thế. Mái tóc đỏ tung bay và đôi mắt xanh lục của cô rực lửa. Nếu cô không mở miệng và bắt đầu cắn càu, anh hẳn đã thấy mình vướng vào một tình thế khó chịu khi nhớ lại lần cuối cùng cô trông như thế. Cuồng nhiệt và đầy ý muốn phá hoại. Chỉ là lần đó cô không giận dữ. Cô đã xé quần áo của anh cho tới khi anh khóa thân, và miệng cô rờ khắp người anh, làm những việc hư hỏng nhất, khiến anh thờ đốc, kiệt quệ, và muốn thêm nữa.

Lần đầu tiên anh thấy cô, cô đang nhảy một mình, một tay để trên đầu, tay kia trên bụng, nhẹ nhàng lắc hông đầy quyến rũ. Chân anh đã tiến về phía cô trước cả khi kịp có một suy nghĩ mạch lạc trong đầu. Anh đến sau lưng cô và đặt tay lên eo cô. Giây phút chạm vào cô, anh đã cảm nhận được điều gì đó. Một tia sáng của một cảm giác bé bỏng nào đó đập thẳng vào bụng anh.

Autumn đã huých khuỷu tay xinh xắn nhọn hoắt vào thẳng bụng Sam, ngay gần chỗ anh cảm thấy tia sáng bé nhỏ nào đó ấy, rồi cô quay lại đối mặt với anh. Mắt cô mở to sợ hãi, và trông cô như đang nghĩ đến việc bỏ chạy. Sam cũng không trách cứ gì cô, nhưng anh cũng không để điều ấy xảy ra.

Autumn không ngã ngay vào giường với anh đêm đó, nhưng một khi anh đã đưa được cô vào đó, họ không hề rời đi. Nhìn thấy cô lao đến chỗ anh ngày hôm nay gọi lại những ký ức khi cô khóa thân áp vào anh. Ký ức về làn da trắng ngà cùng bầu ngực săn chắc trắng mịn của cô trong tay và miệng anh. Autumn có thể không phải thuộc tuýp cơ thể lý tưởng của anh, nhưng cơ thể cô hoàn hảo. Và trong những ngày ở Vegas đó, khi không có điều gì là thật, dường như cô cũng thật hoàn hảo.

Sam nâng chai bia lên và hớp một ngụm lớn. Sau đó anh đã tỉnh dậy, choáng váng, rã rời và tự hỏi mình vừa làm cái quái gì. Anh đã cưới một cô gái mà anh chỉ vừa mới gặp và chẳng hề quen biết. Khi gió, anh thậm chí còn không biết cô sống ở đâu.

Một tháng trước thảm họa ở Vegas, anh đã ký một hợp đồng năm triệu đô la trong ba năm với Chinooks. Bằng một hành động bất cẩn, anh đã đặt tất cả vào nguy hiểm. Bằng một hành động bất cẩn, anh đã thay đổi cuộc đời mình mãi mãi. Cả cuộc đời Autumn nữa.

Anh không bao giờ dám chắc chuyện gì làm Autumn tức giận hơn - việc anh bỏ cô lại một mình ở Caesars mà không có lấy một lời từ biệt, cách anh xử lý vụ ly dị, hay việc anh khăng khăng đòi xét nghiệm bố ruột. Trong cả ba việc đó, việc duy nhất anh sẽ thay đổi nếu có thể là cách anh bỏ đi. Anh sẽ người lớn hơn và nói lời tạm biệt. Điều ấy hẳn sẽ khó khăn, nhưng là việc đúng đắn phải làm.

Sam chống tay lên tay vịn và nhồm đậy. Anh không phải một người cha tệ hại như Autumn miêu tả, nhưng cũng không tốt như anh cần phải làm. Tất cả những điều đó phải thay đổi. Anh phải làm việc đúng đắn. Anh phải cố gắng để được gặp con trai mình như khi cố gắng chơi khúc côn cầu. Anh nhìn đồng hồ và hớp ngụm bia cuối cùng. Vài cầu thủ đang tụ tập ở quán Daniel để chơi poker. Sam đang lỗ ba nghìn đô và rất muốn có cơ hội thắng lại.

Trở nên nghiêm túc trong cuộc sống riêng tư không có nghĩa là anh phải từ bỏ tất cả mọi thứ khác. Không có nghĩa là anh phải từ bỏ tối poker.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Của Tôi* - Rachel Gibson được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Người đàn ông của tôi:

Như một bữa buffet hào hạng

“Tôi muốn một đám cưới kiểu hội chợ phục hưng. Có lâu đài, hào và các ảo thuật gia.”

Autumn nhìn xuống đầu bút bi và ép mình viết “hội chợ phục hưng” vào tên chủ đề. Lúc này là khoảng sáu giờ hơn tối thứ Bảy, và cô đang ngồi trong văn phòng lên kế hoạch cho đám cưới của Henson và Franklin. Phục hưng, rõ ràng là thế. Cô có thể nghe thấy tiếng Shiloh gõ máy tính và nói chuyện điện thoại trong văn phòng bên cạnh. “Cô phải nhớ rằng địa điểm mà cô chọn khá nhỏ.” Cô nhồm đậy sau bàn và vuốt thẳng chiếc váy hoa màu đỏ pha đen mà cô đã mua tại một cửa hàng đồ cũ ở trung tâm Santa Cruz vào lần gần đây nhất cô và Conner đi du lịch tới California. Đôi giày da đỏ đế bằng hầu như không phát ra tiếng khi cô đóng cửa lại. Shiloh là một trợ lý tuyệt vời, nhưng cô ấy có xu hướng cao giọng khi phản kích. “Tôi không biết liệu chúng ta có chỗ cho một con hào hay không.” Đây là lần đầu tiên cô gặp trực tiếp cặp đôi này, nhưng cô đã nói chuyện điện thoại với cô dâu vài lần.

“À. Thế còn những người dạy rắn và các anh hề?”

Cô ngồi lại vào ghế và ngược nhìn người phụ nữ trẻ ngồi đối diện. Cô dâu Carmen có vẻ ngoài thật bình thường với đôi mắt xanh trong và mái tóc đen thẳng. Cô ta mặc một bộ váy len và kẹp ghim tóc, nhưng khuôn mặt đầu nhọn trông như những cái đinh màu đen tủa ra trên mái tóc là dấu hiệu cho thấy cô ta có tính khí lập dị ẩn dưới bộ váy len nghiêm trang kia. “Tôi không chắc có thể xin giấy phép cho động vật vào nơi tổ chức tiệc của cô.”

“Chán thật.” Carmen búng ngón tay. “Người lùn tung hứng. Chúng tôi đã từng thấy trò đó tại một hội chợ ở Hà Lan.”

Autumn hy vọng cô dâu đang nói đến những người lùn làm trò tung hứng chứ không phải những người lùn bị tung hứng. Chắc là về trước, nhưng cô cũng đã từng nghe nói đến rất nhiều chuyện kỳ lạ. “Nhiều khả năng là chúng ta sẽ tìm được người diễn trò tung hứng hơn nếu chúng ta không áp đặt giới hạn chiều cao cho họ,” cô gợi ý.

Carmen quay sang chú rể, Jerry. “Thế còn hải tặc thì sao?”

“Hải tặc thì vui đấy nhưng khó lường lắm,” chú rể trả lời như thể họ đang trò chuyện về hải tặc thật vậy. “Bà nội Dotti và cô Wanda khá khó tính nên có thể sẽ thấy khó chịu với hải tặc.”

Tạ ơn Chúa vì một bà cô và bà nội khó tính. Autumn muốn mọi cô dâu chú rể đều có đám cưới trong mơ của họ. Cô muốn họ có tất cả mọi thứ mà họ muốn, nhưng từ kinh nghiệm cô biết rằng đơn giản vẫn luôn tốt hơn. “Nếu các bạn để quá nhiều trò diễn ra, nó sẽ giành mất sự chú ý vốn dành cho cô dâu chú rể. Đó là ngày của hai bạn, và hai bạn cần được là trung tâm của sự chú ý.”

Carmen mỉm cười. “Đúng vậy. Cả đời này tôi đã mơ đến đám cưới của mình.” Dù truyền thống hay không, mọi cô bé đều có chung giấc mơ đó.

“Chúng tôi muốn người phục vụ đội mũ anh hề và đeo mặt nạ,” Jerry thêm vào.

“Và mặc trang phục theo tông màu cưới của chúng tôi.”

Tức là màu xanh dương và vàng. Cô nghiêng đầu như thể đang nghiêm túc cân nhắc gợi ý đó. Dù có muốn trao cho cô dâu chú rể những gì họ yêu cầu, công việc của cô vẫn là duy trì chúng trong giới hạn ngân sách của họ. “Chà, loại trang phục đó sẽ phải được làm riêng cho lễ cưới. Tức là không thể đi

thuê, và ngân sách của hai người...” Cô lật một trang giấy như thể cô đã quên và cần xem lại. “Hai mươi nghìn. Hai mươi nghìn hầu như chỉ vừa đủ để chi trả tiền phục vụ, hoa, chụp ảnh, và địa điểm.” Hai mươi nghìn đô là một khoản khá trừ phi bạn nói đến việc tổ chức đám cưới. “Nếu các bạn muốn người phục vụ có trang phục đặc biệt, chúng ta vẫn có thể cắt giảm chi phí đồ ăn. Có lẽ nên phục vụ thịt gà thay vì thịt lợn nướng.”

Cô đầu ngồi ngả ra sau và cắn môi. “Jerry và tôi gặp nhau tại một hội chợ phục hưng ở Gig Harbor. Chúng tôi luôn hình dung đám cưới của mình có chủ đề phục hưng và thịt lợn nướng.”

Autumn trao cho họ nụ cười an ủi nhất của cô. “Và hai bạn có thể và sẽ có một đám cưới tuyệt vời nhất với chủ đề phục hưng. Tôi sẽ nói chuyện với các nhà cung cấp của tôi và xem xem họ có thể có gì cho các bạn. Trong nền kinh tế thế này, người ta thoáng hơn nhiều trong việc giảm giá. Và tôi sẽ liên hệ với Hội Nghiên cứu và Tái tạo Đồ cổ Trang trong vùng và xem xem họ có thể làm gì. Tôi nghĩ chúng ta có thể đưa ra vài ý kiến tuyệt vời mà vẫn nằm trong giới hạn ngân sách của các bạn. Tôi rất trông chờ được giúp các bạn tổ chức đám cưới này. Nó sẽ vui lắm.” Ít nhất nó không phải theo chủ đề công chúa mặc váy hồng, chủ đề kém ưa thích nhất của Autumn. “Cô đã chọn váy chưa?” cô hỏi Carmen, và đến lúc cô đầu chú rề rời khỏi văn phòng của cô, họ đã ký một hợp đồng, đặt tiền cọc, và vô cùng lạc quan, phấn khởi về đám cưới của họ vào tháng Sáu.

Autumn vút bút đi và ép lòng bàn tay vào chân mày. Cô sẽ không làm giàu được bằng việc tổ chức những đám cưới có ngân quỹ hai mươi nghìn đô. Mọi số tiền dù ít ỏi cũng đều có ích, và cô biết ơn mọi công việc. Nhưng tiền hoa hồng từ đám cưới của Carmen và Jerry hầu như không trả nổi hai tháng tiền thuê văn phòng, đó cũng là lý do khiến rất nhiều nhà tổ chức tiệc làm việc tại nhà, nhưng không phải Autumn. Cô luôn tin rằng hình ảnh thành công sẽ thu hút thành công. Văn phòng của cô không lớn hay hấp dẫn, chỉ là một căn phòng rộng sáu mươi mét vuông được thuê tại một khu mua sắm gần nhà, nhưng nó mang lại cho cô về chuyên nghiệp mà một người tổ chức tiệc không thể có nếu gặp gỡ khách hàng tại nhà.

Autumn nhờ vào những sự kiện và đám cưới lớn, như đám cưới của Savage, để vượt qua được những thời điểm khó khăn và duy trì hoạt động. Để có thức ăn trên bàn và trả những dịch vụ thiết yếu. Mặc dù ghét phải thừa nhận nhưng số tiền mỗi tháng cô nhận từ Sam giúp ích rất nhiều trong việc chi trả các hóa đơn riêng. Cô và Conner sống một cách giản dị, và cô rất muốn nói rằng mình không hề dùng đến khoản tiền trợ cấp con cái mà Sam đưa. Cô cũng muốn ném tất cả chúng vào mặt anh, nhưng cô không phải một kẻ tử vi đạo, và nuôi trẻ con rất tốn kém. Cô cũng muốn nói rằng cô đang tiết kiệm tiền cho việc học hành của Conner, nhưng Sam cũng đã lo phần đó.

Khoản tiền Sam trả cho một đứa trẻ cao một cách lố bịch, nhưng có vẻ như cô là người duy nhất nghĩ vậy. Cả luật sư của cô lẫn của Sam hay chính Sam dường như đều không nghĩ anh nên trả ít hơn. Điều đó, theo ý cô, cho thấy người đàn ông ấy mỗi năm kiếm được nhiều tiền đến thế nào. Cô không cần đến một nửa chỗ đó, và cô đành dậm lại rất nhiều nên đến lúc mua nhà, cô đã trả bằng tiền mặt. Ngôi nhà này đã ba mươi lăm tuổi, nhưng nó là nhà của cô và Conner, và họ sẽ không bao giờ bị vô gia cư. Không bao giờ phải đi khắp nơi để tránh chủ nhà và tránh nhận thông báo đuổi đi như khi cô lớn lên. Không bao giờ phải di chuyển từ thị trấn này sang thị trấn khác, lần tránh người thu nợ.

Nếu Autumn có điểm yếu thì đó chính là du lịch. Năm nào cô cùng Conner cũng có một chuyến nghỉ mát tuyệt vời. Thường là vào tháng Một vì đó là tháng buồn tẻ khét tiếng trong ngành tổ chức sự kiện. Nhưng vì bây giờ Conner đã đi học, họ sẽ phải đi nghỉ từng đợt nhỏ và đợi đến kỳ nghỉ xuân để đi tới St.Barts hoặc Atlantis.

“Này, chị Autumn.” Shiloh, cô trợ lý hai mươi tuổi của Autumn thò mái tóc đen vào văn phòng. “Em đã nói chuyện với Tasty Cakes, và họ sẽ làm bánh cho lễ kỷ niệm của Kramer với giá một nghìn nếu chúng ta để họ làm bánh cho tiệc sinh nhật của Peterson.”

“Tuyệt.” Lễ kỷ niệm đám cưới vàng của Kramer được lên kế hoạch vào tuần thứ hai của tháng mười Một và có đến ba trăm thành viên gia đình đi kèm một cái bánh cưới năm tầng. “Chúng ta có thể dùng khoản tiền tiết kiệm được để đặt rượu vang ngon hơn.” Cô lật cổ tay và nhìn đồng hồ. Bảy giờ ba mươi. Những tối cuối tuần rảnh rỗi thật hiếm hoi. “Em không có cuộc hẹn nào à?”

Shiloh nhún một bên mày sẫm màu trên đôi mắt nâu. “Chị cũng không à?”

Autumn bật cười. “Phải rồi. Chị có một đứa con năm tuổi mà.”

Shiloh tựa vai vào cửa. “Tôi nay thì làm gì có.”

Đúng vậy, Conner đang ở trận khúc côn cầu xem bố trượt băng và đánh vào đầu người ta. Lần này Sam đã thực sự giữ lời. Tất nhiên, điều đó sẽ không kéo dài. “Tôi nay không có ai mời chị đi chơi hết.”

“Đó là vì cái vé khó chịu đấy.”

“Em đang nói về gì thế?”

“Cái vé làm đàn ông khó chịu của chị.”

Cô chớp mắt. “Cái gì của chị?”

Miệng Shiloh há hốc. “Em tưởng chị biết rồi. Em tưởng chị cố tình làm thế chứ.”

“Cố tình làm cái gì cơ?”

“Làm ra vẻ cho đàn ông không ưa. Chị biết mà, xị lên người chị mùi ‘cút đi’ ấy. Nếu bạn em và em đi chơi, và chúng em không muốn bị làm phiền, chúng em sẽ tỏ ra như thế.”

“Thật thế à?” Cô đặt một tay lên ngực.

Shiloh lắc đầu, và ánh đèn bắt vào chiếc bòm lấp lánh mà cô thích. “Không! Giữ, xin lỗi.” Cô đi sâu vào phòng. “Quên nó đi. Hãy quên mọi điều mà em đã nói đi.”

“Thế cũng như nói mặt chị giống mông chó rồi bảo chị hãy quên là em đã nói điều đó vậy.”

Mặt chị trông không hề giống mông chó. Chị có một khuôn mặt thật sự xinh xắn và một cơ thể hút hồn - và em nói điều đó hoàn toàn không phải theo nghĩa les đầu nhé.” Cô hít một hơi sâu và từ tốn thở ra. “Đó là lý do em nghĩ chị làm ra vẻ cho đàn ông không ưa. Để cố tình dọa đàn ông bỏ chạy. Tất cả chúng ta đều có lúc làm thế.”

Cô dọa đàn ông bỏ chạy? Nghiêm túc chứ? Điều đó xảy ra lúc nào vậy? Cô cứ nghĩ mình đã cố tình chọn không hẹn hò. Chứ không phải vì đàn ông thấy cô là khó chịu, nhưng nghĩ lại thì, lâu lắm rồi cô không được mời đi chơi.

“Em rấttttttttt xin lỗi, Autumn. Chị có giận không?”

“Không.” Cô không giận. Chỉ hơi sốc và cực kỳ bối rối. Cô thậm chí còn không nhớ được lần cuối cùng một người đàn ông tán tỉnh cô là khi nào.

Shiloh cười yếu ớt, rồi hỏi một câu rõ ràng là để dò chủ đề và lấp đầy khoảng im lặng ngưng đọng. “Vậy, tôi nay anh trai chị định làm gì?”

Cô vội lấy một cái cặp tài liệu rỗng và mở kẹp ra. “Đi chơi đâu đó.” Cô sẽ phải hỏi anh Vince xem liệu cô có mùi khó ngửi không. Có lẽ anh sẽ nói với cô sự thật. “Đề làm gì?”

“Em nghĩ mình có thể gọi cho anh ấy.”

“Em biết anh ấy là người thế nào chứ?” Cô vói tay vào trong ngăn bàn và rút một tập hồ sơ ra. Cô ngược lên, thêm vào, “Biết chứ?”

“Vâng.” Shiloh nhún vai. “Em không muốn cưới anh ấy. Có lẽ chỉ ăn tối thôi.”

Phải rồi. Anh Vince không chơi trò ăn tối. “Shi...” Cô nên cảnh tỉnh trợ lý của mình. Cô thích Shiloh, và anh Vince không phải dạng thích quan hệ tình cảm. Anh có nhiều rắc rối.

“Vâng?”

Shiloh là một cô gái tử tế, và Autumn không muốn mình mất cô trợ lý này, cho dù cô ấy nghĩ cô làm ra vẻ cho đàn ông thấy không ưa, nhưng cô là ai mà đưa lời khuyên cho người khác chứ? “Không có gì đâu. Chúc em một buổi tối vui vẻ nhé.”

“Gặp chị thứ Hai nhé,” Shiloh nói với lại khi bước đi.

“Khóa cửa trên đường ra nhé.” Cô đặt một danh thiếp vào bìa tập hồ sơ, cho tài liệu vào trong và đóng cặp lại. Cô đã không có cái hẹn nào từ lâu lắm rồi. Cô cứ nghĩ đó là vì mình quá bận rộn. Rằng cô không sẵn sàng. Rằng đó là do cô chọn. Chẳng lẽ không chỉ có thế? Cô thực sự tỏ ra như thế sao?

Không. Có. Có thể. Cô thò tay vào một ngăn bàn khác và rút một chiếc điều khiển ra. Chứa ời, mình không biết. Cô bật ti-vi ở bên kia phòng và chuyển kênh cho tới khi cô thấy trận đấu của Chinooks. Cô xem trong vài phút, hy vọng được thấy khuôn mặt của Conner trong đám đông. Cô là một bà mẹ đơn thân. Chủ một doanh nghiệp nhỏ. Một phụ nữ vô cùng bận rộn. Quá bận rộn để có thời gian cho một mối quan hệ, nhưng điều đó không có nghĩa là cô muốn xua đuổi đàn ông.

“Bóng được LeClaire quất đi trên mặt băng, anh ta đang cố chuyển nó cho Holstrom,” bình luận viên thông báo ngay trước khi còi thổi. “Hiệp hai chỉ còn năm phút mười lăm giây, và bóng bị trọng tài ngừng lại.” Máy quay chiếu sát vào áo thi đấu của Sam. Chiếu lên hình cá Chinooks quất bóng bằng đuôi, rồi ông kính quay sát vào mặt anh dưới chỗ vành chiếc mũ bảo hiểm trắng, dừng lại trên chân mày. Đôi mắt xanh của anh ngược lên nhìn băng điểm. Đội Dallas Stars dẫn trước một điểm. “Người đàn ông ở ngay đó đóng một vai trò rất lớn trong hàng tấn công vô địch của đội Chinooks,” bình luận viên tiếp tục. “Anh ta luôn là một trong những cầu thủ chơi hết mình nhất, áp đảo nhất trên mặt băng.”

Bình luận viên thứ hai cười. “Nếu bạn thấy LeClaire đang xông tới thì tốt nhất là hãy tránh ra. Vì đội của anh ta đang bị dẫn trước một điểm, anh ta sẽ tìm cách cho một người nào đó ăn no đòn đấy.”

Sam trượt băng vào vòng tròn đối đầu ở bên trái khung thành đội anh. Anh đặt gậy lên băng và chờ, đôi mắt xanh băng giá tập trung vào đối thủ đối diện. Bóng rơi xuống, và anh tranh quyền kiểm soát băng cách đánh nhau. Anh đẩy bóng lên trên, nhưng nó bị ngăn lại bởi một cầu thủ Dallas dám cả gan trượt dọc đường biên về hướng khung thành đội Chinooks. “Đòn nó” mà Sam cho cậu ta ăn khiến gậy trượt của cậu ta rời khỏi mặt băng khoảng ba mươi phân và làm tường nhựa Plexiglas kêu lổn xổn. Một cầu thủ Star tông thẳng vào Sam, anh quay lại và tung một cú đấm. Vài cầu thủ của cả hai đội nhảy xô vào, và Autumn không dám nói là họ đang đánh nhau hay kim nhau lại. Găng tay và gậy bị ném xuống mặt băng, và hai trọng tài cuối cùng cũng thôi còi và trượt vào giữa trận chiến giành bóng. Sam chỉ sang trái và tranh cãi với trọng tài, nhưng cuối cùng, anh vuốt thẳng áo thi đấu màu trắng của mình, nhát găng và gậy lên khỏi mặt băng, trượt vào khu phạt. Mắt anh nhắm lại, nhưng miệng anh nhếch lên cười. Anh không hồi hận chút nào.

Tất nhiên, Sam hiềm khi hỏi hân về bất kỳ điều gì.

Autumn nhớ lại lần đầu tiên cô ngược nhìn vào đôi mắt xanh ấy. Hồi ấy cô quá mức nai tơ, và anh lại đẹp trai đến không thể tin được. Cô chỉ có một mình ở Vegas. Hoàn toàn đơn độc ở thành phố tội lỗi. Cô chỉ là một cô gái tình lẻ, còn Vegas thật xa lạ và không hề giống những gì cô từng được trải nghiệm. Có lẽ nếu cô không đơn độc, cô hẳn sẽ không dễ gục ngã trước cái thói xấu xa của Sam đến vậy.

Có lẽ nếu không trả một khoản tiền không thể lấy lại cho gói du lịch bảy ngày, năm đêm tới Cung điện Caesars, cô sẽ chỉ liếc mắt vào và cảm dỗ tội lỗi trong đôi mắt tuyệt đẹp ấy rồi chạy ngay về nhà. Có lẽ nếu mẹ cô không cảnh báo cho cô về sự suy đồi ở Vegas, cô đã không bị kích thích muốn tận mắt nhìn thấy nó đến vậy.

Cô đã dành hai năm trước đó chăm sóc cho mẹ cô, xử lý hậu sự cho bà sau khi bà mất và cô cần được nghỉ ngơi. Tạm lánh đời. Cô có một danh sách tất cả mọi thứ cô muốn làm ở Vegas, và cô quyết tâm tận hưởng đến từng thứ một trong chuyến du lịch đó.

Ngày đầu tiên cô đi bộ một mình dọc phố Strip, nhìn mọi người và sưu tập thẻ vũ nữ thoát y/gái điếm. Cô ngắm đồ Fendi, Versace, và Louis Vuitton. Cô đã tìm được một chiếc vòng ngọc trai bằng nhựa màu hồng ở một quầy hàng ven đường và tiêu khiển một chút ở sòng bạc Harrah vì cô đã đọc được ở đâu đó rằng Toby Keith ở tại Harrah. Nhưng cô chỉ cho máy đánh bạc ăn tiền cho tới khi cô mất hai mươi đô. Kể cả khi ấy, cô cũng chi tiêu rất tiết kiệm.

Cô đã nằm dài cạnh bể bơi, và tối hôm đó cô mặc một chiếc váy hai dây màu trắng mua tại một siêu thị Wal-Mart ở Helena và đến Pure. Cô từng nghe nói đến câu lạc bộ đêm bên trong Caesars này. Đọc thấy trong tạp chí People và Star là các ngôi sao tổ chức tiệc ở quán bar đó.

Đầu tiên, không khí trong Pure khá nhẹ nhàng. Cô ngồi trong không gian trắng lấp lánh với ánh đèn lung linh nhàn nhạt, uống vài cốc rượu và tự hỏi, “Chi thế này thôi sao?” Đây là thứ mà tất cả mọi người say mê sao? Nhưng đến mười một giờ, quán bar nhộn nhịp hẳn lên, và đến nửa đêm cô đã nhảy nhót và chơi bời vui vẻ. Đến một giờ sáng, sàn nhảy chật kín những cơ thể ấm áp ép chặt vào nhau, và cô ở chính giữa sàn, lắc hông theo nhịp nhạc của Jack Johnson, buông thả, đầy sức sống, và vui vẻ hơn hẳn những năm vừa qua.

Giữa tổ hợp những cơ thể nóng rùng rục và hiệu ứng của rượu tequila ấm áp, Autumn chợt nhận thấy một đôi bàn tay lớn đặt trên eo mình. Trong một hai giây cô không nghĩ ngợi nhiều đến nó. Sàn nhảy đông như nêm và người ta liên tục va vào nhau. Cô xem sự động chạm đó chỉ là tình cờ, nhưng khi trí não say men của cô nhận thấy rõ ràng rằng cái chạm đó không phải vô tình, cô huých một khuỷu tay vào một bức tường cơ bắp rắn chắc và ngoái qua vai. Bất gặp một đôi mắt màu xanh dương lấp lánh và một khuôn mặt khiến cô há hốc miệng. Ánh đèn vàng xiên qua mái tóc anh và chiếu sáng anh như một vị thần bằng vàng.

Anh không cười hay nói gì. Kể cả “chào” cũng không. Anh chỉ nhìn cô, bàn tay đặt nhẹ trên đường cong của eo cô, không chút hối lỗi vì anh đang chạm vào cô. Ánh sáng màu xanh dương và xanh lục lấp lóe trên mặt anh khi hơi hướm tình dục từ người anh bốc lên thành những làn sóng nóng râm ran. Mắt anh khóa chặt ánh nhìn của cô, và cô nhận diện được rắc rối. Cô biết điều ấy dựa vào những chập chờn trong dạ dày và hơi thở nghẹn lại của cô. Cô biết mình nên bỏ chạy.

Nhưng cô không làm thế. Thay vì thế, cô đứng đó, cảm nhận nhịp đập dồn dập của âm nhạc suốt từ chân cho tới tim mình. Cô đứng đó, nhìn thẳng vào đôi mắt xanh cuốn hút như thể cô đã bị rơi vào một vòng xoáy thôi miên kỳ dị, choáng váng. Hoặc thế, hoặc cô đã nốc nhiều rượu tequila hơn cô tưởng.

Anh cúi mặt xuống và hơi sát bên tai cô, “Em sợ à?” Giọng nói trầm, ấm áp phả vào cổ họng cô và làm lông gáy cô dựng đứng.

Cô có sợ không?

Không, nhưng chắc chắn là cô nên sợ. Có lẽ là do chất cồn, hoặc Vegas, hoặc anh. Chắc là cả ba. Cô lắc đầu và anh lùi lại rồi nhìn vào mặt cô khi một nụ cười tự tin, thư thái kéo cong hai khóe môi anh.

“Tốt.” Anh nâng một bàn tay của cô đặt lên vai anh và một lần nữa đặt hai bàn tay mình vào đường cong trên eo cô. “Thế là rất tốt.”

Với một anh chàng cao to như anh, anh có thể nhảy đẹp. Anh dẻo và tự tin với cơ thể mình. Anh kéo cô lại gần cho tới khi ngực váy của cô gần như chạm vào áo phông xanh của anh. Gần như. Cô có thể cảm nhận được hơi nóng trên ngực anh, ngửi thấy mùi hương xà phòng cùng da thịt và bia. Anh di chuyển hông cùng cô, đầu gối anh tìm được chỗ ở giữa hai đùi cô. Tay cô mon man trên khắp bờ vai rắn chắc tới gáy anh. Chuyện này không thể nào là đang xảy ra. Chuyện như thế này không xảy ra với cô. Không phải cảm giác tìm đập thành thục hay bụng dưới nóng ran rộn ràng. Nó không thật. Anh không thật. Anh chắc chắn không nằm trong danh sách những việc phải làm của cô.

Lông mi anh hơi hạ xuống khi anh nhìn xuống cô, cơ thể cô khớp nhịp hoàn hảo với anh, hông anh tán tỉnh hông cô nhưng không bao giờ chạm hẳn vào. “Anh đã thấy em,” anh nói bên tai cô. “Và anh thích cách em nhảy.”

Autumn cũng thích cách anh nhảy. Bất kỳ người đàn ông nào có thể di chuyển như thể đang làm tình trên sàn nhảy hẳn phải biết cách làm tình trong phòng ngủ. Autumn không phải là trinh nữ. Cô đã có vài bạn trai. Vài người trong số họ thậm chí còn tương đối giỏi trên giường, nhưng cô có cảm giác rằng người đàn ông này biết nhiều thứ. Những thứ phải đi cùng với rất nhiều kinh nghiệm và tập luyện tận tâm. Những thứ đốt nóng bụng dưới của cô.

“Em là một vũ công à?”

Cô gần như thấy bị xúc phạm, nhưng đây là Vegas. “Một vũ nữ thoát y ấy hả?”

“Ừ.”

“Không. Còn anh?”

Anh cười lớn. Tiếng cười khùng khục trầm thấp bên họng cô. “Không, nhưng nếu phải, anh hẳn sẽ múa mông miễn phí cho em xem”

“Chán quá. Em chưa bao giờ được xem múa mông.” Cô có cảm giác rằng anh không thể nói được câu đó.

“Anh cũng chưa bao giờ múa cho ai, nhưng với em, anh sẵn sàng thử một lần.”

Khi cô lùi lại để ngược nhìn vào mặt anh, môi anh lướt qua má và chạm khẽ khóe miệng cô. Cô hít mạnh vào một hơi, và ngực cô thắt chặt lại.

“Nhưng không phải ở đây,” anh nói. “Đi cùng anh nào.”

Cô không quen anh. Thậm chí còn không biết tên anh, nhưng cô muốn. Cô muốn biết tất cả về anh. Cô muốn đi tới bất kỳ nơi nào anh muốn đưa cô đi.

Cô nên bỏ chạy.

Lần này cô nghe theo. Cô bước lùi lại một bước, và tay anh rơi thõng xuống hai bên. Anh như một bên mây, và trước khi hoàn toàn mê muội, cô quay đi. Anh với lấy cô. Cô cảm nhận được tay anh trên cánh tay mình, nhưng cô tiếp tục đi. Chân nọ xọ chân kia, cho tới tận tầng sáu. Cô khép mình lại trong phòng và khóa cửa. Để bỏ anh ở ngoài hay khóa cô ở trong, cô cũng không chắc nữa.

Những chuyện thế này không xảy ra với cô. Cô không nhảy như thế với những người đàn ông mà cô không quen biết. Cô không nhìn dờ dẫm vào môi họ và tự hỏi sẽ thế nào nếu hôn chúng.

Mẹ cô đã đứng. Las Vegas là một chốn suy đồi, nguy hiểm về đạo đức, và cô đáng ra phải lưu tâm đến lời cảnh báo đó. Không có gì là thực ở đây. Không phải kênh đào ở Venice, núi lửa ở Mirage, hay những con người ở Pure. Đàn ông đẹp trai không nhìn Autumn Haven như thể cô là người phụ nữ duy nhất trong một quán bar đầy những phụ nữ xinh đẹp. Và cô, Autumn Haven, không nghĩ về sex với những người lạ hoặc lạ huơ. Cho dù là những người lạ trông giống như anh chàng ở quán bar.

Cô đóng gói đồ đạc, nhưng đến sáng khi cô thức dậy, đầu óc đã tỉnh táo, cô quyết định rằng mình đã phản ứng thái quá. Cô đã uống quá nhiều và làm to chuyện. Ký ức đêm qua của cô hơi mờ mịt, và cô khá chắc rằng mình không hề thực sự nghĩ đến việc ngủ với một anh chàng nào đó. Sự động chạm của anh trên eo cô không nóng bỏng đến thế, và anh cũng không đẹp trai đến không tin nổi như khi cô nhớ lại qua lăng kính tequila. Nhưng dù cho tất cả những điều ấy đều đúng, cơ hội để nó xảy ra một lần nữa cũng ngang với việc chạm mặt cùng một người đàn ông trong một thị trấn có đến hàng trăm nghìn người đàn ông vậy.

Cô dành phần lớn buổi sáng trong phòng, cố vượt qua cơn đau đầu nhẹ nhận được từ đêm hôm trước. Sau bữa trưa, cô mặc vào một bộ bikini màu đen in hình trái tim vàng mà cô đã bỏ tiền ra mua ở siêu thị thời trang ngày hôm trước. Cô phung phí kem chống nắng trên người mình, thấy nó cùng vài tờ tạp chí vào túi đi biển và hướng ra bể bơi.

Theo tờ quảng cáo của khách sạn, cô biết rằng bể bơi được gọi là ốc đảo Boi lội của Các Vị thần. Cái tên miêu tả khá đúng những bể bơi hoa lệ, những cây cột và bình nước khổng lồ, những hàng cây cọ và sự từ có cánh. Trong tờ quảng cáo, cô nghĩ Caesars đáng ra phải thêm từ suy đồi vào bản miêu tả. Ốc đảo Boi lội Suy đồi của Các Vị thần.

Đến khi cô tới được bể bơi đã là gần một giờ chiều và nhiệt độ đang nhích dần đến ngưỡng ba mươi tám. Mặt trời thiêu nóng trên đỉnh đầu cô. Cô lấy một cái mũ rộng vành ra khỏi túi và tìm thấy một cái ghế dài màu trắng dưới một tán cọ trong một góc bể bơi. Làm một cô tóc đỏ tự nhiên là không thể hòa hợp với ánh nắng mặt trời chói chang. Hoặc cô sẽ bị cháy da hoặc lên tàn nhang. Không có lựa chọn nào hấp dẫn hết.

Một anh chàng phục vụ bể bơi đến hỏi cô uống gì, rồi cô thư giãn cùng một cốc trà. Không phải trà kiểu Long Island. Ít nhất lúc đó chưa có. Với mũ phủ xuống bên mắt trái, cô ngồi tựa lưng ra sau cùng một tạp chí Cosmo và chìm đắm vào một bài báo về những vùng kích dục mãnh liệt trên người đàn ông. Theo như bài báo, nó nằm ngay dưới đầu cậu nhỏ và được gọi là dây hãm. Autumn chưa bao giờ nghe đến nó và đưa tạp chí lại gần để nhìn biểu đồ rõ hơn.

“Em đây rồi, Lọ Lem”

Cô đóng sập tờ Cosmo lại và nâng vành chiếc mũ rom lên. Cô ngược lên, nhìn vào một đôi mắt đeo kính Oakley đen mà cô biết là có màu xanh tuyệt đẹp. Anh thậm chí còn to cao và đẹp trai hơn trong ánh sáng ban ngày. Anh mặc một chiếc quần soóc Quicksilver màu xám và áo ba lỗ trắng có hai lỗ tay lớn quanh bờ vai to lớn.

“Em đang đọc gì thế?”

“Bí quyết trang điểm” Cô cố cư xử lạnh lùng khi nhét tờ Cosmo vào túi. Như thể không phải cô đang đọc về cậu nhỏ và như thể ngày nào cũng có những anh chàng đẹp trai kinh khủng tán chuyện với cô. “Anh đang theo dõi tôi đấy à?”

Anh tặc lưỡi và ngồi xuống cạnh cô trên ghế. “Đề mắt tìm em thôi.”

“Vì sao?”

Anh thò tay vào túi sau, rồi đưa cô cái vòng ngọc trai màu hồng mà cô đeo đêm hôm trước. “Em đã làm rơi cái này.”

Đây là Vegas. Không có gì là thật ở Vegas hết. Chắc chắn không phải chuyện một anh chàng đẹp trai đi tìm cô để trả lại một cái vòng nhựa rẻ tiền. Cô mở lòng bàn tay ra, và anh thả nó vào tay cô, hạt nhựa vẫn còn hơi ấm từ cơ thể anh. “Cảm ơn anh.”

“Tối qua anh khá say.” Đôi mày anh nhíu xuống và anh nhìn quanh. “Vậy có điều gì làm anh cần xin lỗi không?”

“Không.”

“Chết tiệt. Anh đang hy vọng chúng ta đã dính vào rắc rối đấy.” Anh quay ánh mắt lại nhìn cô. “Sao em lại trốn tít tận trong góc này thế?”

“Tôi đâu có trốn. Tôi chỉ đang tránh ánh nắng thôi.”

“Còn đau đầu do say rượu à?”

Cô lắc đầu. “Tôi dễ cháy nắng.”

Anh trao cho cô nụ cười thư thái từ tốn mà cô đã thấy đêm hôm qua. Nụ cười mà cô cứ nghĩ là do dư chấn rượu tequila của cô dựng nên. “Anh có thể bôi kem chống nắng lên lưng em.”

Cô bỏ tay khỏi vành mũ và nghiêng đầu để nhìn anh. Chỉ có một lựa chọn lý trí duy nhất. Bỏ chạy một lần nữa trước khi cô đưa mình vào rắc rối. Anh giờ hai bàn tay lên như thể mình hoàn toàn vô hại. Cô không bị lừa. “Anh sẽ không chạm vào em ở bất kỳ nơi nào mà em không muốn.”

Nhưng cô không muốn bỏ chạy. Cô đang đi nghỉ. Không có gì là đáng kể trong kỳ nghỉ hết. Và chắc chắn không có gì là đáng kể ở Vegas. Đó không phải khẩu hiệu của họ sao? Những gì diễn ra ở Vegas sẽ ở lại Vegas? “Xin lỗi. Nhưng tôi đã bôi một ít rồi.”

“Chỉ mình em thôi.” Anh ngược lên nhìn vầng mặt trời nóng cháy da thịt và rúm người lại. “Anh gần như có thể nghe thấy tiếng da mình cháy xèo xèo.”

Cô chỉ tay lên cây cọ. “Trong bóng râm à?”

“Anh miễn cảm lắm.”

“Ừ phải rồi.” Cô thò tay vào trong túi và rút ra một tuýp kem chống nắng. “Nó là SPF 40 và...” Anh cời áo ra, và cô gần như ngã ra khỏi ghế. Trời đất quý thần ơi! Anh có cơ ngực và bờ vai lớn cùng sáu múi bụng chết người. Cô chưa bao giờ thấy ai như anh. Dẫu sao cũng không phải người thực. Không gần đến mức nếm được. Hẳn sẽ không bao giờ thấy lại được một ai như anh. Anh đến từ đâu vậy? Anh làm gì kiếm sống vậy? Nhắc những tòa nhà nhỏ à? “Tên anh là gì?”

“Sam.”

Anh trông giống một Sam. “Autumn,” cô nói, và vất chân qua thành ghế. “Autumn Haven.”

Anh cười khê. “Và đó là tên thật của em à? Em không lừa anh chứ?”

“Không lừa anh đâu.” Cô vẫn luôn ghét tên của mình. “Em biết. Nó nghe cứ như một nhà dưỡng lão vậy. Như Hồ cỏ hay Làng Hè.” Cô dán mắt lên mặt anh trong nỗ lực tuyệt vọng để không thô lỗ nhìn chằm chằm vào ngực anh và chảy nước miếng. Mặc dù thật sự thì, nhìn chằm chằm vào mặt anh cũng không có gì khó. “Của anh đây.” Cô đẩy kem chống nắng về phía anh.

Thay vì nhận lấy nó, anh nằm xuống ghế của mình. “Tên em nghe không hề giống một nhà dưỡng lão. Nghe giống một trong những chốn thiên đường hơn.”

Một dải lông hạnh phúc màu vàng mỏng chạy giữa sáu múi cơ, bao quanh rốn anh và biến mất dưới cặp quần soóc, chỉ đường tới chốn thiên đường của anh. Chúa giúp cô. Cô muốn nói gì đó thật láu lỉnh. Thứ gì đó khôn ngoan và gợi cảm, nhưng cô không nghĩ ra được bất kỳ câu gì. Không phải khi mà máu đã rút hết khỏi đầu cô.

“Những nơi trọn gói ấy,” anh thêm vào. “Những nơi hứa hẹn khoái lạc vô tận và một bữa buffet mà em có thể ăn tất cả mọi thứ.”

Autumn có một lựa chọn. Chạy như điên. Một lần nữa. Bỏ chạy và cứu rỗi mình khỏi khoái lạc vô tận cùng bữa buffet mà cô có thể ăn tất cả mọi thứ đang nằm trước mặt mình như một yến tiệc tội lỗi.

Cô nhồm dậy khỏi ghế, nhìn xuống cảm đồ ngon miệng đó và mở nắp tuýp Coppertone của mình ra.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Của Tôi* - Rachel Gibson được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Người đàn ông của tôi:

Hòa hợp trong đời tôi

Sam vẫn để máy nổ và hơi rên lên khi anh nâng Conner lên vai. Dưới bao đá chườm làm bằng cao su quấn quanh eo, cơ bắp ở thắt lưng anh co lại, vẫn đang phản đối cú đánh mà Modano đã trao cho anh vào hiệp ba. Anh hơi nghiêng sang trái và bế con trai lên thêm bề tổng, để đôi giày da nện xuống nền. Anh đang già đi. Cơ thể anh không thể nhận cùng thứ hình phạt mà nó vẫn luôn nhận ở tuổi hai mươi.

Ánh đèn hiên yếu ớt chiếu xuống đầu anh khi anh rung chuông. Không khí ban đêm lạnh giá luồn qua những sợi len đan chặt của chiếc áo len mỏng màu xám và áo phông trắng bên dưới. Anh đã bảo Natalie gọi cho Autumn để bảo cô rằng Conner sẽ ở lại sau trận đấu để gấp vài cầu thủ. Anh tự hỏi cô ấy có đề cập tới việc anh sẽ đưa thằng bé về nhà không.

Cửa mở ra, và Autumn đứng trong luồng sáng dịu dịu ở lối vào. Cô mặc một chiếc áo phông màu vàng có hình một con chó thân dài màu trắng, quần vải bông màu vàng pha trắng và đi đôi dép chó trắng thân dài. Mái tóc màu nâu đỏ của cô rực sáng như lửa dưới ngọn đèn chùm bằng đồng, nhưng trông cô không hề bốc hỏa khi thấy anh. Không như lần trước.

“Thằng bé thiệp đi khoảng mười phút trước.”

Autumn mở cửa rộng ra và để anh vào. Anh theo cô lên một cầu thang và vào một hành lang treo đầy khung ảnh. Nơi này tỏa ra cảm giác đầm ấm, quen thuộc hết như ta đang được ở nhà. Những bữa ăn tự nấu, nước đánh bóng đồ gỗ và thảm cũ. Nó không phải loại nhà mà anh nghĩ cô sẽ sống cùng con trai anh. Nó không phải một ngôi nhà xấu. Không khác nhiều lắm với nơi anh đã sống khi còn bé, nhưng cô có khả năng mua được những căn mới hơn.

Họ đi vào một phòng ngủ vẽ đầy những nhân vật hoạt hình, và cơ bắp của anh phản đối khi anh đặt con trai nằm xuống trên một chiếc giường có chăn Barney. Conner ghét Barney. Không phải sao?

Sam thẳng người dậy, và Autumn lo liệu nốt. Cô cởi áo khoác của Conner và mắt thằng bé chớp chớp mở ra. “Con có một ngón tay cao su[7] đấy,” thằng bé nói.

[7] Foam finger: một đồ vật có hình bàn tay nắm lại với ngón trỏ gĩa lên cao, tượng trưng cho vị trí số một, thường dùng để cổ vũ trong các môn thể thao

Tay cô di chuyển trên người thằng bé, và cô giúp nó ngồi dậy khi cô kéo áo khoác của con ra. “Con chơi có vui không, Vàng Con bé nhỏ?”

Thằng bé gật đầu và ngáp. “Có ạ.”

Sam ra ngưỡng cửa và nhìn Autumn cẩn thận kéo tay của Conner qua áo phông Chinooks của thằng bé. Đã đôi ba năm rồi anh mới được nhìn mẹ con họ ở cùng nhau. Anh không nghĩ mình đã bao giờ thấy Autumn... dịu dàng đến thế.

“Bố đã kể chuyện cười cho con.”

Autumn quay phắt lại. Mắt cô mở to.

Sam gĩa hai bàn tay lên. “Chuyện cười cộc-cộc ý mà.”

“Nó vui lắm” Conner bật cười, đờ đẫn và ngái ngủ. “Cộc-cộc.”

Autumn quay lại còi đồ cho Conner. “Ai đó?”

Conner chờ tới khi áo được kéo qua đầu mới trả lời. “Đề đây.”

“Đề nào?”

“Đề ở... Đề hỏi...” Thằng bé nằm xuống, Autumn đi tới cuối giường và cởi giày thằng bé. “Con quên mất rồi.”

“Đề ra cửa và tự xem đi,” Sam nhắc.

Autumn quay mặt và nhìn thằng bé khi cô cởi dây giày cho con trai. Một nụ cười làm khoe môi cô cong lên, và cô đảo tròn đôi mắt màu lục như thể cô đã trải qua những chuyện thế này cả trăm lần một ngày. “Con nói đúng. Vui thật đấy.” Cô cởi giày lần tất khỏi chân cậu và thả chúng xuống sàn. “Eooo oi!” Cô vẫy một tay trước mặt. “Đây là đôi chân hôi nhất quả đất.”

“Mẹ lúc nào cũng nói thế.”

Conner và Autumn có cả một nghi lễ, cả một cuộc sống mà anh chẳng biết tí gì và cũng không hề liên quan tí gì tới anh. Tất nhiên là anh vẫn luôn biết điều đó, nhưng tận mắt nhìn thấy nó vẫn khiến anh hơi khó chịu, và anh thực sự không thể nói được lý do vì sao nữa.

Anh bước lùi lại một bước vào hành lang. “Tôi sẽ đi lấy ngón tay cao su.”

“Và cả bóng của con nữa bố nhé.”

Sam nhìn vào đôi mắt ngái ngủ của Conner và gật đầu. “Ừ.” Anh quay lại hành lang, đi qua những bức tường treo đầy hình của Conner cùng Autumn và Conner cùng thằng ngốc Vince. Thắt lưng anh đau đốn kinh khủng khi anh đi xuống các bậc thang và bước ra ngoài trời lạnh giá. Về nhà, anh sẽ ép một túi đậu vào lưng. Anh thích đậu hơn tất cả mọi thứ. Chúng vừa vịn với lưng, đầu gối hoặc vai anh nhất, và khi chúng cứng, chúng gần như mát-xa các cơ bắp của anh giống hạt đá lạnh.

Chiếc Ford F-250 vẫn đang chạy, và Sam nghĩ đến việc tắt nó đi, nhưng anh cho là mình cũng sẽ không ở lâu thêm mấy nữa và để nó đấy. Một người đàn ông không mua một chiếc F-250 vì anh ta lo nghĩ đến mức tiêu thụ xăng dầu. Anh ta lái chiếc xe này vì tài trọng và vì nó có thể chuyển chỗ rất nhiều. Mặc dù anh chẳng bao giờ chờ thứ gì nặng hơn túi thể thao, vẫn thật tốt khi biết rằng nó có khả năng chịu lực nếu anh quyết định chất mười tấn lên.

Anh đi sang bên ghế hành khách, nhìn thấy ngón tay cao su của Conner cùng quả bóng mà Johan đã cho thằng bé trong lúc nó cùng Nat ngồi ở sảnh chờ Sam xong việc với đám phóng viên và quần đá quanh lưng trong phòng thay đồ. Theo cái cách Conner hành xử với quả bóng, người ta hẳn sẽ nghĩ nó làm bằng vàng. Khi gió, nếu anh mà biết con anh phản khởi như thế vì một quả bóng, anh hẳn đã tặng nó một quả từ nhiều năm trước rồi.

Anh đóng cửa lại và hướng về phía ngôi nhà. Mây nên biết mới đúng. Mây là cha thằng bé cơ mà, lương tâm tội lỗi nhắc nhở anh. Lương tâm của anh dạo gần đây có vẻ nặng nề hơn hẳn, một sự thật làm anh khó chịu cũng nhiều như cảm giác tội lỗi. Anh không thích cảm thấy tội lỗi vì bất kỳ điều gì hết. Gặp lại Autumn đã khai thông một thứ gì đó trong Sam, và nhìn con trai mình sống trong một ngôi nhà tách tầng cũ kỹ ở Kirkland trong khi bố nó sống trong một căn hộ năm triệu đô là ở trung tâm Seattle cũng không hòa hợp với anh cho lắm.

Cánh cửa dẫn vào ngôi nhà cũ kỹ kêu cọt kẹt khi anh mở nó ra. Cô đủ sức mua một ngôi nhà tốt hơn. Anh đã trả đủ tiền trợ cấp nuôi con cho cô để bảo đảm con anh được sống tốt. Anh trả đủ để đáng ra anh không còn phải cảm thấy tội lỗi về bất kỳ điều gì nữa.

Anh đi lên cầu thang và nhìn quanh phòng khách. Nhìn các món đồ bằng gỗ sồi, ghế sofa và ghế đôi được làm từ sợi tổng hợp dai. Ngôi nhà chất đầy những đồ trang trí nhỏ nhỏ tự làm và các món đồ nghệ thuật. Ảnh chụp Conner ở mọi lứa tuổi và mọi giai đoạn cuộc đời treo khắp mọi nơi. Anh cũng có ảnh của Conner, nhưng không có gì giống thế này.

Di động ở túi trước chiếc quần bằng vải bông màu đen Sam reo lên, và anh rút nó ra. Số điện thoại của Veronica lóe lên trên màn hình, và anh chuyển nó sang hộp thư thoại. Anh mệt mỏi và không có tâm trạng nói chuyện về Milan, Paris, hay bất kỳ chốn dờ hơi nào mà cô ta đang ở. Nếu tình cờ mà cô ta ở Seattle, thì anh cũng không có tâm trạng làm việc đó. Thành thật anh chỉ muốn đau khổ một mình. Tối nay là một trong những lúc như thế.

Anh đặt ngón tay màu xanh to dùng cùng quả bóng lên một bàn cà phê và đi tới lò sưởi bằng đá. Anh vờn tay qua một bức ảnh chụp Vince công kênh Conner trên vai và cầm lấy một bức ảnh chụp Autumn ngồi trên xích đu ở một công viên nào đó. Conner ngồi trong lòng cô, cười toe toét. Conner còn bé, có lẽ mới một tuổi. Mẹ thằng bé trông cũng thật trẻ con. Có lẽ là do nụ cười. Đã lâu lắm rồi anh không thấy cô cười như vậy. Năm năm hoặc hơn. Anh đặt bức ảnh lại và ngược nhìn một chùm ảnh treo trên lò sưởi. Mỗi bức ảnh riêng biệt đều được viền khung đen trắng, và có vẻ chủ đề là Halloween.

Conner ba tuổi, ăn mặc giống như một chú chuột đứng cạnh Autumn mặc như một con mèo. Cũng không phải một con mèo gọi cảm. Chỉ là một con mèo đen. Trong một bức ảnh khác, Conner trong bộ đồ bò con và Autumn là cô gái vắt sữa bò. Một lần nữa, không phải một cô gái vắt sữa bò gọi cảm. Khi Conner còn bé xíu, Autumn cho thằng bé mặc đồ khi, còn cô mặc đồ quả chuối, ở tất cả mọi bữa tiệc Halloween mà Sam từng tới, phụ nữ trưng hết hàng hóa của mình ra. Nàng Bạch Tuyết gọi cảm. Cô cảnh sát gọi cảm. Ác quỷ gọi cảm. Những vũ nữ gọi cảm và các bà xơ gọi cảm. Halloween là thế.

“Thằng bé lại ngủ thiếp đi rồi,” Autumn thông báo khi đi vào phòng khách.

Anh ngoái qua vai, rồi quay lại nhìn các bức ảnh. “Halloween năm nay Conner sẽ làm gì?”

“Thằng bé vẫn chưa quyết định. Lần gần đây nhất là ma cà rồng, nhưng tôi chắc chắn là thằng bé sẽ đổi ý thêm vài lần nữa trước ngày ba mốt.”

“Tôi nghĩ năm nay tôi sẽ ở trong thành phố.” Không phải lúc nào cũng vậy và đó cũng là một trong những lý do anh không bao giờ quá chú ý đến việc gặp Conner vào dịp Halloween. Anh khá chắc chắn rằng ngày ba mươi anh đang ở Toronto, nhưng sẽ quay về Seattle vào ngày ba mốt. Anh nhớ bởi vì Logan đã nói gì đó về việc đến một quán bar ở trung tâm rất nổi tiếng vì cuộc thi trang phục hoang dã. Vài năm trước, anh từng làm một giám khảo khách mời và nhớ có một cô Alice ở Xứ sở Diệu kỳ đã quên quần lót. Vì vài lý do mà anh không bao giờ hiểu, nhưng chắc chắn là được đánh giá rất cao, Halloween dường như trao cho những người phụ nữ ăn mặc dễ dặt thưởng ngày một giấy phép để ăn mặc kêu gọi và hôn hít nhau.

Chúa yêu họ.

“Tôi đặt ngón tay và bóng của Conner ở đằng kia,” anh nói và chỉ vào bàn. “Tôi nghĩ tối nay thằng bé đã chơi rất vui.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Cô đưa tay vuốt tóc ra sau, túm nó lại trong tay và xoắn nó thành một búi tóc lỏng mà ngay lập tức rơi ra. “Chắc nó sẽ ngủ đến trưa mất.”

Ở Autumn chẳng có gì quá mức gọi cảm. Không phải bộ đồ cô mặc hay cách cô đứng. Kể cả cách áo cô bó ngang ngực và làm méo con chó thân dài ở đằng trước, gần như nhấc mông nó lên cao trên ngực cô trong khi đầu nó thì lại chúi dưới ngực phải của cô cũng không. Trong bộ áo và dép chỏ, cô trông giống một bà mẹ, và Sam chưa bao giờ bị hút tới những bà mẹ. Họ có nhiều gánh nặng, và ý anh không phải trẻ con đâu. Anh thì đã biết gánh nặng của bà mẹ này rồi. Biết rằng khi cô tụ tập với bạn bè và nói về “thằng khốn đó” là cô đang nói về anh. Nhưng anh lại không thể ngăn mình tự hỏi cô có còn thích được hôn vào hóm cổ hay không. Ngay nơi cổ áo chạm vào cái cổ ấm áp của cô. “Tôi hơi ngạc nhiên khi thấy em sống trong một ngôi nhà thế này,” anh nói để đổi hướng dòng suy nghĩ của mình. Phải thật nhanh trước khi đầu óc anh lang thang xuống con đường nguy hiểm. Con đường dẫn từ ngực tới khe ngực cô.

Autumn khoanh tay dưới ngực. “Nhà tôi thì có gì không ổn?”

Nhiều đấy. Bắt đầu với tấm thảm trông như thể đã quá hạn bảo hành mười năm. Chưa nhắc đến các đường viền giấy dán tường gợn gợn. Anh có thể thấy mắt cô nheo lại như thể cô chuẩn bị tức điên lên. Anh không muốn cãi nhau, nên anh nói, “Không có gì. Chỉ là có vẻ nó cần cải tạo đôi chút, và tôi

chưa bao giờ thấy em là người thích nhà cần sửa chữa hết.”

“Chắc là vì anh không biết rõ về tôi.”

Anh có thể chỉ ra rằng anh biết cô có một cái bút nhỏ hình Oklahoma trên móng, nhưng anh khá chắc rằng đó không phải thứ “anh không biết rõ về tôi” mà cô đang nói. “Em giỏi dùng búa và đinh à?”

Cô dịu đi chút ít, và tay cô buông xuống hai bên người. “Không.” Cô lắc đầu, mái tóc đỏ chạm nhẹ qua vai. “Tôi có thể dùng một khẩu súng dán keo, và tôi rất giỏi trang trí bàn.” Cô nhìn quanh phòng và thở ra một hơi. “Khi mua căn nhà này, tôi vốn nghĩ là đến giờ tôi sẽ cải tạo nó xong rồi, nhưng tôi không có thì giờ.”

Anh hỏi một điều mà anh nghĩ là rất hiển nhiên. “Sao không mua một ngôi nhà mà em không phải cải tạo?”

Cô nhún vai. “Vài lý do. Một trong số đó là tôi muốn Conner có một chỗ an toàn, đẹp để để chơi đùa.” Cô bắt đầu đi về phía bếp và ra dấu cho anh đi theo. “Tôi sẽ cho anh thấy thứ gì thu hút tôi tới căn nhà này.”

Anh đi qua một cái bàn ăn bằng gỗ sồi có hoa hồng tươi cắm trong lọ hoa màu hồng ở ngay chính giữa. Căn bếp hiện đại một cách đáng ngạc nhiên khi không có những món đồ đan móc mà vài phụ nữ ưa chuộng.

Cô bật đèn ngoài hiên và làm sáng một khoảng sân sau rộng lớn với một bộ trò chơi có pháo đài, cầu trượt, bốn xích đu, và một bức tường để leo trèo trên sân. “Conner rất yêu nơi này,” cô nói.

“Con có trèo lên tường không?”

“Có chứ, nhưng tôi nghĩ con thích trèo lên cầu trượt hơn.”

Có thực là họ đang đứng gần nhau đến thế này mà không hề là hết không? Gần đến mức vai cô gần như chạm vào cánh tay anh? Lần cuối cùng đứng gần thế này mà không cãi nhau, họ đang khỏa thân.

Anh nhìn nét mặt nghiêng nghiêng của cô. Nhìn làn da trắng ngà mịn màng trên trán cô, cái mũi thẳng và khuôn miệng đỏ đầy đặn. Có thể họ đang đứng rất gần, gần đến mức anh ngửi được cả hương tóc cô, nhưng giữa họ có một khoảng cách rất lớn.

“Anh không thấy rõ được nó đâu, nhưng sau hàng rào là một khoảng rừng rất đẹp.” Cô giơ tay trái lên và chỉ ra ngoài. “Thỉnh thoảng bọn tôi ăn trưa trong rừng ở một cái bàn nhỏ mà anh Vince đã làm hộ.” Cô bật cười và nói gì đó nữa. Thứ gì đó về lũ ốc sên, nhưng sự chú ý của anh đang nằm trên đôi cánh thiên thần xăm ở cổ tay cô. Đôi cánh có màu xanh, viền đen và hoàn toàn che khuất thứ từng ở đó trước kia.

“... và vừa la hét vừa chạy vào sân sau nhanh hết mức trên đôi chân lùn cùn. Tôi đã bảo anh là...”

Cô đã xăm đè lên tên anh. Tốt. Thế là tốt. Anh đã xăm đè lên tên cô nhiều năm trước. Anh nên thấy nhẹ nhõm. Anh nhẹ nhõm đấy chứ. Phải rồi.

Cô tặc lưỡi về một thứ gì đó. Một âm thanh be bé khăn khăn làm anh căng thẳng, và anh lùi xa khỏi cô mà không vì lý do rõ ràng nào. “Tôi phải đi đây. Tôi đang để xe chạy.”

“À.” Autumn quay lại và ngược lên nhìn Sam. Anh có một vết đỏ trên má, hẳn là do vụ đánh nhau mà cô đã thấy lúc trước, và tóc anh hơi ướt như thể anh mới tắm. Cô đang kể cho anh về nỗi sợ ốc sên buồn cười của Conner. Đang cố tỏ ra tử tế với anh. Đang cố chứng tỏ với bản thân mình rằng cô có thể lịch sự với gã khốn này. “Tôi sẽ tiễn anh.” Không quan tâm đến những câu chuyện liên quan tới con trai mình đúng là điển hình của Sam.

Di động ở túi quần Sam reo lên, anh thò tay vào trong và tắt nó đi mà không nhìn. “Tôi sẽ ở trong thành phố cho tới thứ Tư. Sau đó, tôi có một chuỗi sáu trận một môi,” anh nói, khi cô theo anh đi qua phòng khách. “Trước thứ Sáu, ngày hai mươi ba, thì vẫn chưa đến trận đấu tiếp theo trên sân nhà của tôi. Tôi sẽ bảo Natalie kiểm tra lại lịch rồi gọi cho em.”

Cô muốn bảo anh rằng cuộc đời của Conner không xoay quanh lịch của anh, nhưng trong suốt mùa giải khúc côn cầu dài đằng đẳng thì đúng là vậy. Hệ quả là, cuộc đời của cô cũng vậy. “Được.”

Anh mở cửa, rồi quay lại nhìn cô. Cô đứng trên bậc thềm phía trên anh khi không khí đêm lạnh giá tràn vào trong. Cô vòng tay quanh người và chờ anh rời đi. Sam không đi. Thay vào đó, anh nghiêng đầu sang một bên và nhìn cô. Ánh mắt anh lướt ngang mặt cô như thể anh đang tìm kiếm thứ gì đó.

“Hừ,” anh nói, chỉ hơn một lời thì thầm.

Cô rút một tay ra và giờ lòng bàn tay lên. “Sao?”

Anh lắc đầu. “Không có gì.” Anh quay gót đôi giày da Prada và đóng cửa lại sau lưng.

Autumn bước xuống một bước và cài then lại. Được rồi, cô không biết chắc đôi giày da của anh là Prada, nhưng cô đoán dựa trên một cơ sở khá đáng tin cậy. Sam thích những gì tốt nhất, tất tần tật từ giày cho tới phụ nữ.

Đó là lý do mà cô không hòa hợp được vào cuộc sống của anh cũng như anh đối với cuộc sống của cô. Chưa bao giờ. Và đó hẳn là lý do anh không thích nhà cô. Nó không mới và bóng bẩy. Kiểu cũ nhất.

Cô cười khê khi đi cầu thang xuống văn phòng ở cuối tầng hầm. Theo những gì cô đọc được trên mạng, Veronica Del Toro là cô người mẫu mới nhất của Sam. Cao. Múi dày. Ngực bự. Điện hình của Sam.

Và phải, thỉnh thoảng Autumn có đọc những bài báo về Sam và những hành vi phóng túng mới nhất của anh.

Cô là mẹ Conner. Đó là một phần công việc. Một phần nhỏ xiu xiu xiu, nhưng một phần công việc của cô là phải biết loại phụ nữ mà Conner bị đem đi gặp mặt, mặc dù cô chưa bao giờ nghe con trai nhắc đến bất kỳ ai trừ những “cô trợ lý.”

Autumn đi tới chỗ một cái ghế da lớn, quay nó lại và ngồi xuống. Một hồ sơ sự kiện, vài tạp chí cô dâu, và một laptop đỏ nằm trên bàn cô. Khi tìm kiếm thông tin về Sam trên mạng, cô tìm được những bài báo thường mở đầu với: “Khi Sam LeClaire chuẩn bị quất bóng, các hậu vệ lần trốn, các tiền vệ bỏ chạy, và các thủ môn cầu Chúa xin cho quả bóng hãy đập vào họ ở những chỗ được bọc kín đệm.” Hay các đường liên kết dẫn tới những thứ như là “Những trận chiến khúc côn cầu vĩ đại nhất” hay “Những cầu thủ khúc côn cầu thích đánh nhau” hay “Sam LeClaire so với Domi, Brown, Parros hay ai đó.” Điều ấy thật lố bịch, và cô có hết sức để dạy Conner rằng bạo lực không bao giờ là câu trả lời. Rằng tốt hơn là hãy tử tế với mọi người.

Autumn lật một hồ sơ sự kiện mà cô đã tập hợp cho bữa tiệc của Willy Wonka và với lấy một cây bút chì. Cô chỉnh lại chi phí ăn uống và tìm kiếm vài chỗ cắt giảm được.

Điều cuối cùng Autumn mong muốn cho Conner là thằng bé lớn lên giống bố nó. Cô là người gánh trách nhiệm bảo đảm Conner đối xử với mọi người tử tế hơn Sam. Đối xử với phụ nữ tốt hơn. Không có những cô siêu mẫu nông cạn. Không có chuyện quan hệ tình dục dễ dãi. Không có chuyện cưới một cô gái mà nó không quen biết ở Vegas. Tốt nhất là cứ tránh xa Vegas - có lẽ là cả bang Nevada - luôn một thể.

Ngày hôm đó, cạnh bể bơi ở Caesars, ngay khi cô mở nắp tuýp kem chống nắng Coppertone của mình ra, cuộc đời cô đã thay đổi mãi mãi. Ngay khi cô rê tay khắp những cơ bụng rắn chắc và cơ ngực cứng cáp đó, cô đã ngã quỵ vào dục vọng. Anh là một người đàn ông tuyệt đẹp, người nghĩ rằng cô là một chốn đẹp đẽ. Khi nhìn lại, cô rất muốn nói rằng mình đã dựng lên chút ít kháng cự trước những dục vọng sâu thẳm đã kéo cô chìm sâu xuống, nhưng cô đâu có được thế.

Thay vì nắm lấy túi đi biển và lùi xa khỏi bữa yến tiệc tội lỗi nằm duỗi dài trước mặt mình, cô đã quỳ xuống cạnh ghế của anh và bóp kem chống nắng vào lòng bàn tay mình. “Anh ở đây một mình à?” cô hỏi, và thả tuýp kem xuống nền đất. Dưới vành mũ, cô liếc nhìn ngón đeo nhẫn của anh. Nó trông trơn, nhưng điều ấy không có nghĩa là anh chưa cưới hay không có bạn gái.

Anh lắc đầu và quay mặt về phía mặt trời. “Anh ở đây với vài cậu bạn.”

Điều ấy cũng chẳng có nghĩa gì hết, nhưng đây đã là lần thứ hai cô thấy anh ở một mình. Cô xoa dầu trong tay rồi chạm vào bụng anh. Hơi nóng từ da anh làm ấm lòng bàn tay cô và kích động nhịp đập ở cổ tay.

“Em ở đây cùng bạn à?” anh hỏi, giọng anh điềm đạm và lạnh lùng như thể tay cô đặt trên da anh chẳng có tác động gì. Như thể cô là người duy nhất thấy nhói cả người.

“Không. Chỉ có em thôi. Em đã rủ một người bạn, nhưng cô ấy không muốn đi.”

Anh nhìn cô, ánh mặt trời Nevada bỗng rất cắt ngang những tán cọ rậm rạp trên cao làm khoe miệng anh sáng lấp lánh và tạo thành một vệt trắng ở má trái. “Vì sao?”

Autumn nhún vai, và ngón tay cô lướt qua phần bụng rắn chắc của anh khi cô trượt tay lên bờ ngực nổi rõ cơ bắp. Cô tự hỏi có phải anh ở trong thành phố này để tham dự một cuộc thi thể hình nào đó không. “Cô ấy nói không thích Vegas.” Đó là lý do mà bạn cô đưa ra, nhưng Autumn ngờ rằng sự thực là cô đã trưởng thành theo một hướng khác hẳn những người bạn mà mình có trước khi mẹ cô ốm.

“Nhưng đâu sao em vẫn đi,” anh nói một cách hiển nhiên, vẫn cái giọng lạnh nhạt, nhưng cơ bắp dưới ngón tay cô bó chặt lại và trở nên cứng ngắt.

“Tất nhiên.” Cô đã có vài năm mệt mỏi. “Em đã lập một danh sách những việc phải làm.”

“Thật à?” Một khoe miệng của anh nhếch lên. “Trong đó có gì?”

“Nhiều việc khác nhau.” Chúa nhân từ ơi, cô thực sự đang bôi kem lên một anh chàng xa lạ tuyệt đẹp. “Vài việc trong đó em đã làm rồi.” Rõ ràng là thế.

“Như là?”

Và đã rất vui vẻ khi làm những việc đó. “Như là em đã xem đài phun nước Bellagio và mua một chiếc váy ở Flamingo.” Cô thoa kem lên cơ ngực rắn chắc của anh. Dưới vành mũ, cô mê mẩn nhìn những cơ bắp đẹp như điêu khắc, làn da rám nắng, và nuột nước bọt ở họng xuống. “Và tối qua em đã tới Pure.”

“Anh có nhớ?” Hai ngón tay cái của cô lướt qua hai núm vú phẳng màu nâu, và anh hít mạnh vào một hơi. “Còn gì nữa?”

Cô mỉm cười. “Em thực sự muốn xem buổi biểu diễn chia tay của Cher tại Caesars này, nhưng em không lấy được vé.”

“Cher à? Chắc là em đang đùa anh.”

Cô lắc đầu và rê tay xuống bụng anh, ngay chỗ trên quần soóc. “Anh không thích Cher à?”

“Không hề.” Anh thở ra một hơi khi lòng bàn tay cô lướt ngang cạp quần. “Chỉ có những tên gay mới thích Cher.”

“Điều đó là không đúng.” Cô nghiêng đầu ra sau và ngược lên nhìn mặt anh. Mũi của cô rú xuống mắt trái. Ánh mắt xanh của anh nhìn thẳng vào cô, nóng rực và mãnh liệt. Hơi nóng bốc hơi trên da cô. Thứ hơi nóng chẳng đáng gì đến mặt trời Nevada.

“Anh có thể bảo đảm khá chắc cho điều đó.”

Cô quay sự chú ý lại với phần bụng lượn sóng của anh, kim lại một thôi thúc bất chợt muốn úp mặt xuống cơ bụng ấm áp kia và hôn anh tại đó. Để tay và miệng cô lạc vào một chuyến du lịch kỳ diệu, mát mắt anh như một bữa buffet mà cô có thể ăn hết mọi thứ. “Không phải tất cả đàn ông ở buổi hòa nhạc của Cher đều là gay.”

“Có lẽ có vài gã khốn không bị gay nhưng chịu để mình bị kéo lê tới một buổi hòa nhạc của Cher.” Anh hắng giọng. “Nhưng anh cũng có thể đảm bảo rằng họ chỉ ngồi đó, nghe Half Breed và xem một màn trình diễn ánh sáng vớ vẩn vì họ tuyệt vọng muốn được làm tình.”

Cô ngồi xồm xuống và bật cười. “Anh cảm thấy thế nào về Celine Dion.”

“Anh chưa bao giờ tuyệt vọng muốn được làm tình đến thế.” Anh ngồi dậy và nắm lấy cổ tay cô. Khi anh nhô dậy khỏi ghế, anh kéo cô lên cùng anh. Trong không gian râm mát chật hẹp ở một góc Khu vườn của Các Vị thần, anh rê tay dọc theo cánh tay lên tới vai cô. “Anh có trong danh sách đó không?”

Cho dù Autumn có nghĩ đến việc cho thoa-kem-cho-một-anh-chàng-nóng-bồng-nào-đó vào danh sách, cô hẳn cũng không thể tưởng tượng ra được Sam. “Không, nhưng em có thể viết anh vào.” Cô chạm vào sườn và cơ ngực của anh, bất kỳ nơi nào tay cô có thể vươn tới. “Ngay sau: gặp một người đóng giả Elvis.”

Anh cũng chạm vào cô. Cánh tay, vai, và đường cong trần ở eo. Ngón tay anh xòe ra trên khoảng bụng trần, vuốt ve và ép vào rốn cô. Cô dứt mắt khỏi những cơ bắp nổi rõ trên ngực anh và ngược nhìn vào mắt anh, cùng một màu xanh nóng bỏng, mãnh liệt như bầu trời Nevada trên đầu cô. Lông tơ trên cánh tay cô râm ran và một cơn rùng mình chạy dọc xuống sống lưng. Đầu ngực và bụng cô săn lại, và anh rê tay tới eo lưng cô. Thật chậm rãi, anh kéo cô áp sát vào anh cho tới khi đầu ngực cô chạm vào lồng ngực anh. Anh đưa một tay lên và bỏ mũi của cô ra khỏi đầu. Anh ném nó lên ghế và nhìn thẳng vào mắt cô. “Cái mũi đó đang làm anh phát điên. Trêu chọc anh bằng cách chỉ cho anh thoáng thấy khuôn mặt xinh đẹp của em.” Mắt anh lướt xuống má và dừng lại ở miệng cô. “Có thứ gì đó ở em khiến anh muốn bắt gọn em trong tay và chạm vào em ở tất cả chỗ mọi chỗ.”

Cô biết cảm giác ấy và kiễng chân lên.

“Ngoài này nóng thật đấy,” anh thì thầm bên môi cô.

Phải rồi. Kể cả trong bóng râm, trời vẫn nóng và mướt mồ hôi đến khó tin.

Một tay anh trượt dọc từ cánh tay xuống đến tận bàn tay cô. “Đi nào.”

“Đi đâu?” Cô thích Sam. Cô thích nói chuyện với anh, và cô thật sự thích chạm vào anh. Cô muốn dành thêm thời gian với anh, nhưng cô không dám chắc là mình muốn dành khoảng thời gian đó trên giường. Được rồi, cô có muốn, nhưng cô biết là mình không nên.

“Chỗ nào đó mát hơn.” Anh ngẩng mặt lên, và cô đứng bệt xuống.

Mát hơn à?

Anh quay người và kéo cô băng qua sân bê tông nóng rẫy, đi qua những con sư tử và những cái cột cao sừng sững tới mép bể bơi. Anh thả tay cô và thả người xuống làn nước cao đến eo. Cô ngồi ở mép bể bơi và dùng đưa chân qua thành bể.

“Em sợ vào đây à?” Ánh mặt trời biến các dải tóc của anh thành màu vàng óng trong khi nước vỗ vào rốn anh.

“Không. Chỉ là em bơi không giỏi lắm.” Và cô không muốn làm ướt tóc.

Anh rê tay ở má ngoài đùi cô và bước vào giữa hai đầu gối cô. “Anh sẽ không để em chìm đâu.” Ngón tay anh chơi đùa với hai cái nơ màu vàng buộc quần bikini của cô lại quanh hông. “Anh thích em quá nhiều để làm em bị chìm.”

Điều đó gọi ra một câu hỏi. “Vì sao?” Sao lại là cô trong tất cả những phụ nữ ở Vegas?

“Sao anh lại thích em à?” Anh nâng mắt rời khỏi hai nút thắt ở eo cô, lướt qua bụng và ngực rồi tới mặt cô. “Em xinh đẹp, và anh thích cách em nhảy. Anh thích tóc em.”

“Nó màu đỏ.”

“Tự nhiên à?”

“Vâng.”

“Anh chưa bao giờ ở cùng một cô tóc đỏ tự nhiên hết.” Anh trao cho cô một nụ cười và trượt hai ngón tay vào dưới sợi dây vàng. Cô hơi chờ đợi anh bình luận một câu nhằm chần nạo đó như là nơi đó của cô thật bốc lửa. Như vài anh chàng mà cô từng hẹn hò, nhưng không. Thay vào đó anh nói, “Anh muốn biết nhiều hơn về em, Autumn Haven. Nhiều hơn rất nhiều.”

Cô hít mạnh vào một hơi và hơi thở ấy vương vít trong lồng ngực cô. “Ví dụ như em đã kết hôn, có con, hay có phạm trọng tội nào không à?” Đó không phải thứ anh muốn biết thêm, và cả hai bọn họ đều biết điều ấy. Cô có muốn nhiều hơn không? Cô biết là mình không nên.

“Bắt đầu là thế.”

“Không cho cả ba.” Cô rẽ tay dọc theo cánh tay cho tới bả vai rắn chắc của anh. Có rất nhiều thứ trong đời mà cô không nên làm. Rất nhiều thứ mà cô đã bỏ lỡ trong hơn hai năm qua. “Thế còn anh?”

“Chưa kết hôn. Chưa có con.” Anh túm lấy đùi cô và đưa cô rời khỏi thành bể bơi. Chân cô tự động quấn quanh eo anh, và anh nói, chỉ hơn một lời thì thầm, “Chưa trọng tội, nhưng đến khi cuối tuần này kết thúc, anh hẳn có thể sẽ làm vài việc khiến anh vào tù.”

Đứng quần bikini của cô ép vào mặt trước quần bơi của anh. Dưới mặt nước, cô siết chặt quanh anh và quanh sức ép nóng rực, chặt khít đang lớn dần lên giữa hai đùi cô. Rất giống sex. “Như là?”

“Anh không biết nữa. Cho đến giờ anh mới chỉ sống ở Mỹ khoảng hai năm, và anh không biết điều gì là bất hợp pháp ở đây.” Anh đưa một bàn tay ướt nước lên và vuốt tóc cô ra sau vai. Ngón tay mát lạnh của anh lướt nhẹ dọc sống lưng cho tới mông cô. “Về tình dục.”

Làn nước mát lạnh vỗ về quanh chân và mông Autumn, quanh nơi nóng rực thấy rõ của hai cơ thể đang áp vào nhau, cảm giác nóng và lạnh đầy cao nhận thức tình dục của cô, và cô liếc quanh nhìn những người khác đang nằm ườn hoặc đứng ở trong bể bơi lớn. Cô và Sam còn lâu mới được gọi là ở một mình. Người ta có thể nhìn thấy họ. Đây không phải là cô. Cô không làm những chuyện như thế này. Không phải với một người đàn ông mà cô vừa mới gặp. Không phải ở chốn công cộng. “Anh từ đâu đến?”

“Gốc là ở Saskatchewan.” Anh đi giật lùi cho tới khi nước vỗ vào bờ ngực bên dưới của cô. “Canada.”

Khi lớn lên, cô đã từng sống gần biên giới Canada, ở ba bang khác nhau. Cô dồn trọng âm Canada hay ho nhất của cô lại và quấn tay quanh cổ anh, ép sát vào ngực anh. “Em nghĩ tất cả mọi thứ đều hợp pháp ở Vegas, ờ?” cô nói bên tai anh.

Tiếng cười nhẹ của Sam trầm thấp trong họng và kết thúc bằng một tiếng rên khi anh ôm lấy mông cô bằng cả hai tay và hơi nhấc cô lên. “Mọi thứ à?” Thật từ tốn, cô trượt ngược xuống cơ thể anh. Xuống lồng ngực rắn chắc và vật bên dưới còn rắn chắc hơn của anh. Anh hôn lên hõm vai cô. Anh mút da cô vào khuôn miệng nóng hổi, ướt át của anh, và mọi sự e dè mà cô có thể còn giữ về việc lên giường cùng Sam cháy thành than dưới ánh mặt trời Nevada nóng bỏng.

Đầu cô ngửa ra sau và ngực cô nâng lên. “Mọi thứ.”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Của Tôi* - Rachel Gibson được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Người đàn ông của tôi:

Giới chuyện chăn gối

Giới không thể dùng để miêu tả việc quan hệ với Sam. Nó còn hơn cả giới. Hơn cả thỏa mãn. Hơn tất cả những gì cô từng trải qua. Nó nóng bỏng và đói khát. Ướt át và tan nát linh hồn. Anh vừa có phương pháp vừa sáng tạo, vừa phóng đảng vừa dịu dàng. Autumn đã hai mươi tuổi và không phải trinh nữ, nhưng Sam quá thông thạo. Anh không chỉ biết phải chạm vào đâu. Mà anh còn biết phải chạm như thế nào.

Anh đưa cô vào phòng ngủ của anh trong một phòng khách sạn rộng một trăm hai mươi mét vuông. Cô thoáng nhận thấy những món đồ da cỡ lớn, đá hoa cương đen, quần bar đầy rượu, và những ô cửa sổ cao chói vót trước khi anh thả cô lên một chiếc giường cỡ đại to đùng phủ nhung màu xanh sẫm. Anh đã nói rằng anh dùng chung phòng với bạn, nhưng Autumn không hề nhìn thấy họ. Cô cũng chưa bao giờ nghe tiếng họ.

Làm chuyện ấy với Sam không phải là làm tình, nhưng cũng không phải chỉ là tình dục. Không chỉ là vài tiếng vui vẻ trên giường, cả cơ thể cô như bùng lên sức sống. Như thể cô đang chạy một trăm dặm một giờ, lao về phía thứ cực khoái làm lưng cô ườn lên và ngón chân cô cong lại. Họ đã làm tình hai lần. Lần thứ hai từ tốn và có phương pháp hơn lần đầu tiên, lần mà họ đã bắt đầu ở bể bơi và kết thúc bằng việc họ ngã khỏi giường rồi chằm dứt trên sàn nhà.

Ba tiếng sau, khi Autumn rời khỏi phòng, khuỷu tay cô đau điếng và đầu gối hơi nhức. Cô không nhớ mình đã bị va tay, nhưng cô vẫn nhớ cảnh mình bị đập đầu gối.

Khóe miệng Autumn cong lên cười khi cô bước vào bồn tắm trong phòng cô. Sam bảo cô rằng anh sẽ gọi sau khi tắm xong. Cô muốn tin anh. Cô muốn tin rằng cô không chỉ là một cuộc hẹn buổi chiều; nhưng nếu có không phải thế đi nữa, thì cũng không sao. Anh không lợi dụng cô nhiều hơn cô lợi dụng anh. Cô không có gì trông chờ hay hối tiếc.

Cô vươn tay lấy một chiếc khăn mặt trắng và mở một cục xà phòng ra. Một giọt nước rơi khỏi đầu vòi nước trong bồn tắm, và hương thơm của xà phòng hảo hạng ngập đầy phòng khi cô rửa mặt và rửa chỗ Sam đã hôn lên cổ họng cô. Cô rê miếng vải ẩm xà phòng trên ngực, bụng, và trượt sâu xuống mặt nước cho tới khi đầu cô tựa vào mép bồn. Dưới nước, cô đưa chân lại gần mông và nhắm mắt lại. Trước kia, cô chưa bao giờ lên giường với một anh chàng xa lạ bất kỳ. Một người mà cô không hề biết rõ. Những chuyện tình một đêm cô từng có trong quá khứ đều là cùng với những người đàn ông mà cô quen biết. Ít nhất cũng ở một mức độ nào đó. Cô không dám chắc những lần đó có được tính là tình một đêm không nữa. Dù vậy, đa phần là cô sẽ vội vã thu gom quần áo, sau đó là ra đi trong xấu hổ.

Lần này, cô không thấy xấu hổ. Dù chắc là cô nên. Cô đã được nuôi dạy trong xấu hổ. Được nuôi dạy phải tin rằng cái giá của tội lỗi không phải là một khoảng thời gian vui vẻ mà là một lương tâm đầy cảm giác có tội. Sau khi cha Autumn bỏ đi, mẹ cô đã nồng nhiệt chào đón tôn giáo, ôm chặt nó vào ngực bà như một tấm khiên. Autumn chỉ mới bảy tuổi, Vince thì mười, khi tất cả những gì họ biết thay đổi. Họ rời khỏi một căn nhà có cha có mẹ để tới sống với một bà mẹ không có khả năng thích ứng với những thay đổi trong cuộc đời. Trong vài năm đầu tiên, mẹ cô chỉ ngồi đợi chồng bà quay lại. Khi ông tái hôn và bắt đầu một gia đình mới, và rõ ràng là ông sẽ không quay trở lại, Joyce Haven quay sang Chúa. Bà thay chồng mình bằng Ngài.

Thường thì, Autumn không có gì khó chịu với tôn giáo hay những người sống theo tín ngưỡng. Nếu tôn giáo khiến người ta tốt hơn, khôn ngoan hơn, vậy thì cô hoàn toàn ủng hộ. Nhưng cô thực sự khó chịu với những người không thể đưa ra quyết định mà không hỏi ý Chúa về tất cả mọi thứ từ mua xe ô-tô cho tới hóa trị. Cô tin rằng Chúa cho cô một bộ não và trí tuệ để tự cô đưa ra quyết định. Những quyết định tồi tệ mà cô phạm phải chỉ là một bài học của cuộc đời.

Trong gần hai năm, Autumn tạm gác mọi thứ trong đời mình sang một bên để chăm sóc mẹ. Cô đã tranh đấu mạnh mẽ, đa phần là còn mạnh mẽ hơn cả bà Joyce, nhưng cuối cùng, chẳng ích lợi gì hết. Cô không bức khi phải chăm sóc mẹ mình. Cô yêu bà và luôn nhớ bà. Có một lỗ hổng vĩnh viễn trong trái tim, cuộc đời, và gia đình cô. Nếu được lựa chọn, cô vẫn sẽ làm như vậy một lần nữa. Cô thậm chí sẽ không cần nghĩ ngợi hai lần về nó.

Nhưng giờ đây. Giờ đây cuộc sống của cô thật trống rỗng. Anh Vince đã đi, cô chỉ có một mình, và cô phải tìm ra việc mình định làm với cả quãng đời còn lại. Cô có thể quay lại trường và lấy bằng kinh doanh. Trước khi mẹ cô ốm, cô đã ghi danh bán thời gian ở trường đại học Idaho và làm hai công việc. Ban ngày cô làm việc cho một cửa hàng hoa và đêm làm phục vụ cho một hàng ăn trong vùng. Cô rất thích cả hai việc và không ngại tiếp tục với chúng khi cô quay lại trường.

Autumn cảm thấy các ngón tay mình nhẵn lại, và cô tháo bồn. Cô lấy khăn tắm và nhìn vào chiếc đồng hồ nằm cạnh chậu rửa mặt.

Bây giờ là năm rưỡi. Một tiếng mười phút từ khi cô rời khỏi phòng Sam. Điện thoại không hề reo.

Nó cũng không reo khi cô xoa dầu hương dừa lên da hay khi cô mặc áo choàng bông mịn màng của khách sạn vào. Cũng không reo lúc cô chải răng và sấy tóc. Cô cho là mình sẽ không gặp lại Sam nữa. Thế cũng được. Cô cũng không ngại gặp lại anh, nhưng cô có danh sách những việc phải làm, và đi tàu lượn ở New York. New York vào buổi đêm là việc kế tiếp trong đó.

Ra khỏi phòng tắm, Autumn nhảy dựng lên khi có người đập cửa. Cô ép một tay lên quả tim đang đập thình thịch, nhòm qua lỗ nhòm và trông thấy Sam đứng đó với quần jeans và một cái áo phông, một tay anh đang lướt trên hình Abe Lincoln ở phía trước. Cô cắn má trong để khỏi cười toét miệng tai. “Anh lạc đường à?” cô hỏi khi mở cửa.

Anh nghiêng đầu sang một bên. “Em chưa mặc đồ à?”

“Em mới tắm xong.” Cô cho anh vào và tựa lưng vào cửa.

Một nụ cười không chút hối lỗi hiện lên trên môi anh. “Anh đã hy vọng sẽ tóm được em khóa thân.” Anh hạ miếng xuống và luồn tay vào trong áo khoác của cô. Anh ôm ngực cô, và họ ở lại trong phòng cho tới sáng hôm sau. Họ gọi dịch vụ phòng, một bộ phim, và ở nguyên trên giường. Giữa những miếng thịt cừu phủ bạc hà nướng giòn, cô biết thêm rằng Sam sống ở Seattle và chơi khúc côn cầu cho đội Chinooks. Autumn không biết nhiều về khúc côn cầu, nhưng việc anh là một vận động viên chuyên nghiệp cũng phù hợp với những cơ bắp và thể lực phi thường của anh. Điều ấy cũng bằng cách nào đó biến khoảng thời gian cô ở cùng anh thành những giây phút cuối cùng. Dù cô cũng không nghĩ rằng tình bạn của họ, hay bất kể đó là gì đi nữa, sẽ kéo dài quá ngày mai, chứ đừng nói là quãng thời gian Vegas này. Nhưng một khi đã biết anh là ai, anh làm gì, đồng nghĩa với việc đặt dấu chấm hết cho bất kỳ ý nghĩ nào về một mối quan hệ bền lâu trước cả khi nó kịp bắt đầu. Cô từng hẹn hò một cầu thủ bóng bầu dục ở cao đẳng, nhưng anh ta đã đá cô vì một cô nàng cổ vũ. Kết cuộc là, các vận động viên sẽ luôn hẹn hò những cô nàng cổ vũ, các cô nàng trong hội nữ sinh, hay các nữ minh tinh.

Khi ở Vegas, cô chỉ muốn tận hưởng khoảng thời gian được ở cùng Sam đến chừng nào nó còn có thể kéo dài. Cô thích anh. Ở bên anh thật thoải mái, và anh quá đỗi xuất sắc trên giường. Hay trong bồn tắm, trên sàn nhà, hay dựa vào tường. Anh luôn làm những thứ khiến cô phải hét lên, và một ngày nào đó, khi cô đã già và hầu như không thể đẩy khung tập đi của mình trên hành lang một nhà dưỡng lão nào đó, cô sẽ nhớ lại cái tuần cuồng nhiệt ở Vegas cùng một cầu thủ khúc côn cầu tuyệt đẹp ấy. Cô sẽ mỉm cười, và những bà già khác đang đẩy khung tập đi của họ sẽ chỉ nghĩ cô lẩn thẩn. Họ sẽ không bao giờ biết về Sam. Sẽ không một ai biết về Sam hết. Không bao giờ. Sam sẽ luôn luôn là bí mật nhỏ nhỏ hư hỏng của Autumn.

Chiều hôm đó, họ rời Caesars và đi ăn súp tôm hùm, thịt thăn phủ nấm và đầu nướng tây tại nhà hàng Delmonico ở Venice. Họ uống vang đỏ. Anh hỏi thăm cuộc sống của Autumn, và cô kể cho anh chuyện cha mình bỏ đi khi cô còn bé và chuyện cô chăm sóc mẹ mình.

“Em có một anh trai, nhưng anh ấy ở đâu đó ở Afghanistan, làm việc mà anh ấy đang làm.” Cô cắn một miếng nướng mềm và nhìn Sam ở bên kia bàn. Cô tự dặn mình rằng chút nhoi nhói mà cô cảm thấy ở dạ dày là vì đôi mắt không phải vì đôi mắt xanh của Sam đang nhìn cô. “Thế còn anh thì sao? Có anh

chị em gì không?”

Anh hóp một ngụm rượu vang lớn và nhìn quanh nhà hàng đông đúc. “Anh đã từng có một cô em gái.”

Khi anh không nói gì thêm, cô gơ một bàn tay lên và nhắc, “Và...?”

“Và con bé đã mất.”

“Khi nào vậy?”

“Vài năm trước.”

Cô đặt tay lên tay anh. “Em rất tiếc.”

Anh quay lại nhìn cô, sự giận dữ hiện ra trên quai hàm vuông vức và thoát ra từ anh như một bóng đen u ám trải rộng khắp bàn. “Trong danh sách những việc phải làm của em có gì?” Chủ đề khép lại.

Cô vẫn đặt tay trên tay anh, và ngón tay cái của cô vuốt nhẹ mu bàn tay bên dưới. Trộn lẫn bên trong sự giận dữ ấy là nỗi đau thầm kín. Cô có thể nhìn thấy nó. Cảm nhận được nó, sắc nhọn và hữu hình. Autumn thấu hiểu nỗi đau ấy. Thứ đau đớn có thể cướp đi hơi thở của bạn nếu được phép. “Tối nay, em muốn lên tàu lượn ở New York. Em nghĩ rằng được nhìn xuống đường ray sáng rực sẽ rất tuyệt.”

Anh hóp một ngụm rượu khác, và cô cảm thấy sự căng thẳng dịu xuống, chui lại vào chôn mà anh cất giữ nó ở trong người. “Tối nay anh phải gặp các bạn ở quán Voodoo. Sao em không đi cùng anh thay vì chơi tàu lượn nhỉ.”

Autumn rút tay lại và đặt tay trên vạt áo. Chỉ có một phần cơ thể cô mà cô muốn thấy nhức nhối vì Sam, và nó không phải là trái tim. Bất kỳ thứ gì ngoài dự định sẽ là quá nguy hiểm. Cô lắc đầu. “Sao em không gặp anh ở đó nhỉ?”

Chân mày anh nhíu lại, và hai khóe miệng anh nhếch lên thành một nụ cười bối rối. “Em đang làm cao đấy à?”

Cô cần chút khoảng cách. Cần một không gian nho nhỏ để hít thở và thanh tỉnh đầu óc trước khi cô làm những việc không thể tưởng tượng nổi và bắt đầu có tình cảm với anh. “Có lẽ thế.”

“Em yêu, bây giờ là hơi muộn rồi. Em không nghĩ thế sao?”

Có lẽ vậy, nhưng cô phải thử. Nếu không, cô sợ rằng mình có thể bắt đầu không còn chỉ nghĩ đến anh như là một bạn tình tuyệt vời ở Vegas nữa. Và điều ấy không thể xảy ra. Điều ấy là bất khả thi.

Anh thò tay vào ví và rút ra một thẻ VIP. “Thứ này sẽ đưa em vào cửa,” anh nói khi đẩy nó qua bàn về phía cô. “Bọn anh sẽ có một bàn ở ban công. Cố đừng đến muộn quá nhé.”

Muộn thế nào là muộn quá? Autumn là một cô gái đúng giờ và không bao giờ hiểu được khái niệm muộn một cách hợp thời. Nhưng tối hôm đó cô đến quán Voodoo sau mười một giờ. Đợi lâu như vậy gần như giết chết cô. Cô đã dành thời gian đi mua một chiếc váy không dây và quần lợt khe đen. Cô tắm táp thỏa thuê và sấy tóc thành những lọn quăn lớn. Cô trang điểm kỹ hơn thường lệ, và dưới chiếc váy ống màu đen, cô chỉ mặc mỗi chiếc quần lót bé xíu. Cô nhìn lại mình lần cuối trước khi rời phòng. Cô vẫn là cô, chỉ có điều khác nhiều. Cô trông... gọi cảm. Đây là một vẻ mới mẻ với cô. Đặc biệt là sau vài năm vừa qua.

Do Sam. Sam khiến cô cảm thấy tuyệt vời về bản thân mình. Do cái cách anh nhìn cô. Sự ve vuốt của tay anh. Cách anh thì thầm tên cô vào tai cô. Anh khiến cô cảm thấy quyền rũ và được khao khát.

Quán Voodoo nằm trên tầng năm mươi và năm mốt của Rio. Autumn đi tới đầu hàng và chìa thẻ VIP ra. Cô chưa bao giờ có thẻ VIP vào bất kỳ đâu. Ngay lập tức, cô được đưa vào một thang máy kính và dẫn vào một đại sảnh chiếu tia tử ngoại. Như đa số các quán bar, quán Voodoo tối đen, đầy mùi rượu bia và nồng nặc nước hoa. Nó có những ánh đèn neon hồng và xanh, và một ban nhạc hip-hop chơi trong một góc của khoảng không gian nhỏ hẹp ấy. Cô kiễng đôi giày cao gót đen lên và nhìn xuyên qua đám đông. Cô không thấy được Sam ngay, nên cô đi thẳng ra ban công lớn ngoài trời. Một cơn gió nhẹ thổi qua tóc cô, và cô vuốt tóc ra sau tai. Ở một góc, một DJ chơi những đĩa nhạc từ những năm sáu mươi và bảy mươi, và trong phạm vi của ban công là nhiều khu bàn ghế ẩm cúng và Sam. Anh đứng giữa một nhóm người, chủ yếu là phụ nữ, cười đùa, trò chuyện và đầy vui vẻ. Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh dương với hai ống tay áo xắn lên. So với đám phụ nữ, Autumn trông thật kín đáo. Một cô nàng tóc vàng bạch kim mặc một chiếc váy họa tiết da hổ hờ lưng trần cùn cùn khoác tay anh, và anh có vẻ không bận tâm. Autumn quay về phía quầy bar và xem thực đơn. Một anh chàng ngồi ở quầy bar gợi ý một cốc Witch Doctor, nhưng cô không muốn thử gì quá lớn làm cô phải cảm băng cả hai tay. Cô gọi một cốc Mojito và quan sát người pha chế tung ly rượu lên không trung rồi bắt nó lại ở sau lưng. Cô liếc qua vai nhìn Sam, anh vẫn đang rất bận rộn. Lần này, một người phụ nữ chạm vào ngực anh. Cô quay lại và rút một tờ hai mươi đô ra khỏi chiếc túi xách đen quai xích màu bạc đang đeo trên vai. Anh chàng ngồi cạnh cô mua đồ uống cho cô, nhưng cô từ chối. Anh ta cũng có vẻ khá ổn, và nếu không vì Sam, cô hẳn đã trò chuyện với anh ta. Anh ta có mái tóc đen ngắn, cổ bẻ, và hơi gọi cô nhớ tới anh Vince.

Cô chỉ vào làn khói thoát ra từ cốc đồ uống to đùng của anh ta. “Trong cốc Witch Doctor của anh có gì vậy?”

“Rum, rum dừa, rum chuối, rum. Muốn thử một ngụm không?” Anh ta quay ổng hút về phía cô.

Cô lắc đầu và bật cười. “Không cảm ơn. Bốn loại rum là vượt quá sức tôi ba loại rồi.” Cô đưa người pha chế tờ hai mươi đô và cảm thấy Sam ở sau

mình được một phần nghìn giấy trước khi anh vòng tay quanh eo và vuốt tóc cô sang một bên.

“Gã khốn đó là ai vậy?” anh hỏi bên tai cô.

Cô cho rằng mình cũng có thể nổi cơn ghen và phẫn nộ vì anh đã để phụ nữ chạm vào mình, nhưng cô không có quyền gì, và ghen tuông là một cảm xúc thật xấu xí. “Chào Sam.”

“Em đang làm gì đây?”

“Kiểm đồ uống.”

“Anh thấy rồi.” Giọng anh trầm khàn gọi cảm trên da cô. “Sao em lâu đến đây vậy?”

Cô mỉm cười với người pha chế, anh ta đặt tiền thừa và cốc Mojito của cô lên quầy bar. “Em đã đi mua quần lót.”

“Ừmm. Loại nào?”

Cô nhét tiền thừa vào túi rồi quay mặt đối diện Sam. “Quần lót khe màu đen.” Người anh thoang thoảng mùi rượu. Như thể anh đã ở đây khá lâu. Một điều mà cô chú ý đến Sam, ngoài cơ bụng sáu múi và vẻ ngoài điển trai khủng khiếp, là anh uống rất nhiều. Ít nhất là với cô, mà cô thì đã sống qua ba năm ở trường đại học Idaho, một ngôi trường ăn chơi khét tiếng. Nhưng đây là Vegas. Đa số mọi người đều uống rất nhiều ở Vegas.

“Gọi cảm.”

Lần đầu tiên trong một khoảng thời gian rất lâu rồi, cô mới cảm thấy gọi cảm. “Chút nữa em sẽ cho anh xem.” Một điều nữa mà cô nhận thấy ở Sam, ngoài giọng nói mượt mà và đôi bàn tay còn mượt mà hơn của anh, là anh không bao giờ thực sự có vẻ say xỉn. Anh không nói nhịu và đi quàng xiên. Anh không bao giờ trở nên đáng ghê tởm, và lượng rượu ấy không hề cản trở anh trong chuyện giường chiếu. Anh không bao giờ quên bao cao su hay việc mình phải làm.

Anh hôn lên cổ rồi cầm lấy tay cô, và họ luôn lách qua sàn nhảy để tới một cái bàn gần ngoài rìa. Họ đi qua một cầu thang lớn dẫn lên tầng trên, nơi một lá cờ Mỹ đang bay phấp phới trong gió.

Anh giới thiệu cô với một anh chàng tên là Daniel, người Thụy Điển, và một người khác tên Vlad, người Nga. Cả hai đều không lồ và có phụ nữ bám víu vào tay. Trên nền nhạc “Sweet Home Alabama”, hai người họ giới thiệu những phụ nữ ở bữa tiệc. Trọng âm của Vlad quá nặng, Autumn nghĩ cô nghe được cái tên Jazzzzz và Teeeeeena, nhưng cô cũng không dám chắc.

Ánh mắt giễu cợt của Daniel dường như mô xé cô ra rồi lại ráp cô lại. “Em là lý do khiến Sam không thể tới Scores.”

“Hay Cheetaz,” Vlad thêm vào.

Mấy anh chàng này rõ ràng là rất thích các câu lạc bộ thoát y, và Autumn tự hỏi có phải mấy phụ nữ ở cùng họ bám vào cột để kiếm sống hay không. “Đêm đầu tiên chúng tôi gặp nhau, Sam đã nghĩ tôi là một vũ công.” Cô uống một ngụm rượu, rồi đặt cốc lên bàn. “Tôi nghĩ anh ấy đã thất vọng lắm.”

“Anh không hề thất vọng.” Anh vòng tay quanh người cô và kéo cô áp sát anh.

Daniel nhú mồm. “Câu ổn chứ, Sam?”

“Ừ.” Anh chuyển sự chú ý xuống thành phố rực rỡ bên dưới. Dải sáng lấp lánh rực rỡ nơi chân trời của đường băng và vùng lân cận soi sáng cả sa mạc như những ngôi sao. “Em muốn ra khỏi đây không?”

Cô ngược nhìn nét mặt trông nghiêng của anh, nhìn ánh đèn neon màu xanh cùng bóng tối trên cằm và má anh. “Có gì không ổn à?”

Tay anh trên vai cô siết chặt lại. “Hôm nay là mười ba.”

“Anh mê tín à?”

Đoạn nhạc cuối cùng của “Sweet Home Alabama” tan dần theo gió, rồi bị những âm thanh náo nhiệt của thành phố bên dưới át đi. “Ừ.” Anh nhìn xuống cô. “‘Làm tình trong xe limo’ có trong danh sách của em không?”

Cô cảm thấy nắm tay siết chặt của anh đã nói lòng thành những ve vuốt dịu dàng. “Không?”

“Muốn thêm nó vào không?”

Anh hẳn đang đùa. “Có limo à?”

“Ừ.” Anh cười toe toét với cô khi thò tay vào túi quần và rút di động ra. “Chúc các cậu ngủ ngon nhé,” anh nói khi tay anh di tới eo lưng cô, và họ hướng về phía quầy bar. Khi đi xuống thang máy, lòng bàn tay anh trượt xuống mông cô và ở lì tại đó cho tới khi họ bước ra khỏi Rio.

Một chiếc Hummer dài đậu sẵn cạnh vỉa hè, và cô cho là anh không hề nói đùa. Anh giúp Autumn chui vào cỗ xe không lồ ấy và dừng lại một chút để

nói chuyện với lái xe trước khi theo cô chui vào trong.

“Ông ấy có biết anh định làm gì không?” cô hỏi, khi cửa đóng lại và nhốt bọn họ trong không gian tối om bên trong. Đèn tự động chiếu sáng cả sàn xe như một chiếc 747, và một bóng đèn nhỏ chiếu lên bảng điều khiển. Cho dù anh không nói đùa về việc làm tình trong limo, liệu cô có thể thật sự làm chuyện đó không?

“Chắc là có.” Sam bấm nút, và cánh cửa sổ ngăn cách trượt lên.

“Em chưa bao giờ làm tình khi có người nhìn.” Và cô cũng không chắc là mình có thể làm điều đó ngay lúc này.

“Ông ấy không thấy được đâu.”

“Anh chắc chứ?”

“Khá chắc.” Anh tìm thấy một đài radio và vặn to tiếng bản “Boulevard of Broken Dreams” của Green Day.

Trong không gian tối tăm, miệng anh tìm thấy miệng cô, và trong nụ hôn của anh có một thứ gì đó tuyệt vọng mà cô chưa từng cảm thấy trước đây. Gần như cấp thiết và đói khát. Như thể anh muốn ăn trọn cô. Ngón ngấu cô, ngay trong thân xe của chiếc Hummer dài.

Cô sẽ rời đi trong vài ngày ngắn ngủi nữa, anh cũng vậy. Cô sẽ không bao giờ gặp lại anh, và việc làm tình trong khi đang lao khắp Vegas còn tốt hơn là nghĩ đến việc về nhà, một mình, cô xe rời khỏi chỗ đỗ, và giọng của Billy Joe vang lên khắp chiếc limo. Khi anh ta hát về sự cô đơn cùng những trái tim rời rạc, Autumn trèo lên lòng Sam và đặt tay lên hai bên má anh. Cô hôn anh thật sâu và mạnh mẽ khi tay anh trườn lên đùi cô. Và bởi vì đây là Vegas, rõ ràng là cô không thấy khó chịu gì với việc làm tình trong một chiếc limo. Không kể cả khi chỉ được đảm bảo khá khá là lái xe không thể nhìn thấy gì. Không có gì là thực nơi đây. Không phải những công trình kiến trúc, những sông đảo và núi lửa giả. Không phải lời hứa tiền để kiếm hay những cảm xúc đang chờ nuốt chửng mọi ý định khôn ngoan của cô. Chắc chắn cũng không phải cuộc tình chẳng có dính dáng gì tới tình yêu.

Đôi tay lớn của Sam trượt qua hông và lên hai bên người cô. Anh kéo ngực vấy cô cho tới khi nó nằm quanh eo và hai bầu ngực trần của cô nằm trong lòng bàn tay anh. Hai ngón tay cái của anh lướt nhẹ qua hai đầu ngực cứng ngắc nọ và anh nói.

“Anh cần em,” anh rên lên. “Anh cần em lấp đầy anh.” Anh nói nhiều điều khác nữa. Những điều đen tối. Về những gì anh muốn làm với cô và cách anh sẽ làm. Về những gì anh muốn cô làm với anh. Những điều mà chỉ một người đàn ông như Sam có thể nói ra mà không bị trừng phạt.

Anh vuron tay vào giữa hai đùi Autumn và đẩy quần lột khe của cô sang một bên. Anh chạm vào cô và làm những việc mà anh đã nói là mình sẽ làm. Sau đó, trong phòng khách sạn của cô, cô làm những việc khiến anh phải rên rỉ và van xin cô hãy dừng lại. Những việc khiến mỗi anh nở nụ cười.

Thật tốt khi được thấy anh cười.

Sáng hôm sau, cô tỉnh dậy một mình. Cô không biết nên vui hay nên buồn. Cô xoay người và ngủ tiếp. Vào buổi trưa, Sam gọi đến phòng cô để bảo cô gặp anh ở sảnh lúc sáu giờ và hãy mặc thứ gì đó thoải mái nhưng không xuề xòa. Cô tự hỏi anh định làm gì, và khi đến giờ, cô mặc một chiếc váy jeans, áo ba lỗ trắng và đi dép da đen. Anh mặc quần jeans và áo phông Clint Eastwood, rồi họ cùng ăn đồ ăn Trung Quốc và uống bia Thanh Đảo.

“Trong danh sách những việc phải làm của em còn những gì?” Sam hỏi, và hớp một ngụm lớn từ cái chai màu lục.

“Nhiều lắm. Em chưa làm được đến một nửa số đó.”

“Phải rồi.” Anh mỉm cười và hạ chai bia xuống. “Xin lỗi nhé.”

“Trông anh chả hối lỗi gì hết.”

Anh nhún vai. “Em nên cảm ơn anh. Cái danh sách của em chán chết.”

Cô há hốc miệng. “Không đâu nhé.”

“Anh chưa bao giờ thấy một danh sách nào chán hơn. Như thể em mua một quyển hướng dẫn du lịch Frommer’s và khoanh tròn những thứ em muốn xem vậy.”

Cô khoanh tay ngang ngực. “Em dùng danh sách Fodor trên mạng.”

“Cũng vậy thôi. Anh không có trong danh sách của em. Làm tình trong limo không có trong danh sách của em. Khi thật, em ở Vegas thế mà còn không có đến một câu lạc bộ thoát y chết tiệt trong cái danh sách đó. Kể cả một câu lạc bộ đàn ông thoát y cũng không. Nếu không biết rõ thì chắc anh sẽ nghĩ em là một bà xơ mất.”

Mỗi cô nhăn lại. “Em thực sự không có khao khát ngắm đàn ông vừa nhảy múa vừa khoe xúc xích đâu.”

Anh chớp mắt. “Anh không tin nổi là em vừa nói ‘xúc xích’.”

Cô lờ anh đi và nhìn quanh nhà hàng Trung Hoa để bảo đảm rằng không có ai nghe lỏm chuyện của họ. “Em không muốn bi của một gã nào đó bay quanh đầu em, và nếu một người trong số họ thực sự đặt... thăng bẻ... của anh ta lên vai em, em sẽ hết hồn hết vía mất.”

Anh ngửa đầu ra sau và cười phá lên. Cười dữ dội và âm ỉ, và thu hút mọi sự chú ý. Cô không quan tâm.

Anh có một tiếng cười tuyệt vời, và cô ước gì anh sẽ cười nhiều hơn.

“Anh không thể tin nổi em chính là cô gái đã nhảy bổ vào anh trong xe limo tối qua.”

Cô cũng không tin nổi.

“Và tối qua có vẻ như em cũng không phiền khi bị cửa anh bay quanh đầu em.”

Cô cắn khước môi để khỏi mỉm cười.

Anh nhích một hông lên và rút ra hai cái vé từ túi quần sau. Anh đưa chúng cho cô.

Miệng cô há hốc. “Cher?” Cô ngược lên nhìn anh. “Làm sao anh kiếm được vé vậy?”

“Anh có cách của mình.”

“Anh sẽ đi xem Cher cùng em chứ?”

“Đó là lý do có hai vé đây.”

Anh ghét Cher cơ mà. “Nhưng anh không gay, cũng không tuyệt vọng muốn được làm tình mà.”

“Đúng vậy.”

“Anh không thích Cher.”

Anh cười toe toét. “Anh thích em.”

Ồi không. Cô gặp rắc rối rồi. Rắc rối lớn tới tệ khủng khiếp với mái tóc vàng và đôi mắt xanh đang mỉm cười. Họng cô thắt chặt lại, và không khí rời khỏi phổi cô. Tim cô như đang phình to ra trong lồng ngực, và nếu nó không dừng lại, nó sẽ nổ tung mất. Ngay tại đó trong quán Mi Bắc Kinh số 9. Mắt cô ướt nước. Chuyện này thật khủng khiếp. Ngay từ đêm đầu tiên, cô đã biết rằng anh là thứ rắc rối mà mình nên tránh xa. Chỉ là cô không nhận ra anh đã chôn vùi và khiến cô yêu anh.

“Đừng khóc. Chỉ là Cher thôi mà, và chúng là hàng ghế xa nhất. Không có gì đáng kể đâu.”

Đáng kể chứ. Rất đáng kể. Cô nuốt xuống thật mạnh, đẩy lùi cục nghẹn lớn trong ngực. Cô không quan tâm đến Cher. Cô chỉ muốn đi vì cô đang ở Vegas, và đó là buổi diễn chia tay. Cô quệt lệ dưới mắt đi. “Em không biết phải nói gì nữa.” Và cô không biết thật. Dù biết là không tốt, nhưng cô đang dần có những tình cảm nguy hiểm dành cho anh. Nó ngu ngốc, vội vàng, và có thực. Nó có cảm giác rất thực, nhưng cô không biết liệu anh có cảm thấy giống vậy hay không.

Trong buổi hòa nhạc, cô vòng tay quanh người anh xem màn biểu diễn rực rỡ ánh sáng và sự phô trương phục trang của Cher. Cô thích nó nhiều hơn cô nghĩ, nhưng khi Sam bắt đầu ngáy, cô đánh thức anh dậy và họ rời đi sớm. Họ đi tới sòng bạc và chơi blackjack, xúc xắc và roulette. Chủ yếu là anh chơi và cô xem. Họ uống rượu miễn phí cho tới một giờ sáng. Autumn cảm thấy lâng lâng và lơ mơ, và để đùa vui, cô mua cho Sam một chiếc áo phông Cher. Họ cùng cười phá lên khi anh mặc nó vào, như thể chuyện đó thật buồn cười. Và khi Sam quyết định rằng họ cần tìm một người đóng giả làm Elvis, cô nghĩ nó là một kế hoạch tuyệt vời. “Người đóng giả Elvis” có trong danh sách của cô, nhưng không may, người duy nhất còn thức là ở nhà thờ cưới Las Vegas Muôn Năm.

Thậm chí nhiều năm sau, cô vẫn không bao giờ biết chắc họ đã đến nhà thờ bằng cách nào hay ai là người có ý kiến đi vào trong và xem Elvis làm phép cưới cho mọi người, nhưng thứ rõ ràng, thứ vẫn luôn hiện lên rõ ràng, là hình ảnh họ đứng ngoài nhà thờ, ngược nhìn lối vào và ánh đèn lấp lánh chiếu tên cặp đôi làm lễ cưới mới nhất. Bằng chữ màu vàng cam to đùng: Mới Cưới, Donna và Doug.

“Chúng ta nên cưới nhau.”

Cô nhìn Sam, ánh đèn màu vàng cam rọi xuống mặt anh và chiếu lên mái tóc vàng của anh. “Anh đang đùa à?”

Anh lắc đầu. “Không. Chỉ là việc đó có vẻ đúng đắn.”

Tim cô nện bùm bùm bùm trong ngực, dạ dày cô nhẹ bẫng và nôn nao. “Sam...” Cô nuốt nước bọt thật mạnh. “Em không nghĩ...”

“Đừng nghĩ.” Anh kéo cô áp vào anh, miệng anh nhào xuống để trao cho cô một nụ hôn ướt át trọn vẹn đến ngộp thở và chôn vùi đi chút lý trí còn sót lại trong cô. Cô yêu anh. Bằng cách nào đó, cô đã rơi vào lưới tình với Sam, và cô muốn ở bên anh. Có lẽ là do số mệnh. Định sẵn phải thế. Yêu từ cái nhìn đầu tiên. Đúng chứ?

Anh lùi lại. Môi anh vẫn ướt do hôn, anh nhìn cô dưới hàng mi trĩu xuống. “Nói vâng đi.”

“Vâng.”

Anh mỉm cười, và trong vòng một tiếng, họ đã là ông và bà Samuel LeClaire. Anh đã trả tiền cho gói Hound Dog[8] đặc biệt, khi nhìn lại thì điều này thật phù hợp, đặc biệt khi cần nhắc đến cái thói chó săn của Sam. Nhưng nhìn lại bao giờ cũng thấy được mọi thứ rõ ràng hơn, và đêm hôm ấy gói Hound Dog đặc biệt là trọn gói gồm bốn bức ảnh cưới chân thực, hoa hồng, và một con chó bằng vải nhung. Khi ra ngoài, họ nhìn tên mình lấp lánh trong ánh đèn neon rực rỡ, và thay vì mua nhẫn cưới, họ xăm tên mình lên cơ thể người kia. Đến lúc họ quay về phòng khách sạn, mặt trời vừa nhô lên khỏi sa mạc. Họ gọi dịch vụ phòng và làm tình mà không có bao cao su. Ít nhất cô cũng nghĩ đó là tình yêu. Cô đã cảm nhận được nó trong từng ngóc ngách của cơ thể, kể cả trái tim cô.

[8] Tên một bài hát của Elvis Presley, dịch sang tiếng Việt là Chó Săn.

Cô dậy sau buổi trưa, chỉ có một mình với con chó săn nhồi bông.

Sam đã rời đi, nhưng cô không lo lắng gì. Anh sẽ quay lại. Anh luôn quay lại, và giờ họ đã kết hôn. Tương lai của họ là ở cùng nhau. Anh chưa bao giờ nói thẳng ra là anh yêu cô, nhưng anh phải yêu cô chứ. Anh đã theo đuổi cô ngay từ đêm đầu tiên ở Pure, và đêm hôm qua họ đã hứa sẽ “địu dàng yêu thương nhau”. Cô mỉm cười và đuổi người ra. Đám cưới này thật bốc đồng và hấp tấp, chắc chắn là vậy, nhưng cô không hối hận.

Đến ba giờ, cô có hơi lo lắng, và đến bốn giờ cô lo rằng anh đã bị làm sao đó. Cô không có số di động của anh và cô đã gọi xuống quầy tiếp tân. Cô đề nghị được nói máy tới phòng anh và được thông báo rằng anh cùng cả bầu đoàn của mình đã trả phòng.

Trả phòng ư? Cô nhét chân vào một đôi dép lê, cầm lấy chìa khóa phòng cô và hướng đến phòng anh. Trừ những cô dọn phòng đang thay ga giường và hút bụi, căn phòng trống trơn. Không vali. Không Sam. Anh hẳn đã trả phòng để vào ở cùng cô. Vậy anh đâu rồi?

Cô đã dành cả ngày và đêm hôm ấy chờ anh tới đập cửa phòng cô. Mỗi lần có người đi qua phòng cô, tìm cô lại ngừng đập, nhưng chẳng bao giờ là Sam hết. Cô không tin là anh đã rời bỏ cô mà không có lấy một lời từ giả. Cô bối rối. Anh ở đâu? Khi cô ngắm các bức hình của họ, đứng trước người đóng giả Elvis, cô tự bảo mình rằng anh sẽ quay lại. Anh sẽ. Anh phải quay lại bởi vì họ đã cưới.

Cô tự bảo mình rằng anh sẽ quay lại khi cô chờ đợi, lo lắng và ngóng tin tức để xem có tin tai nạn nào không. Cô còn ở thêm một ngày, chờ đợi, nhưng anh thậm chí còn không bao giờ gọi điện. Đến chiều hôm sau, khi rõ ràng là anh sẽ không trở lại, cô đã lên một máy bay nhỏ bay về Helena. Vài tiếng sau, cô về đến nhà, chết lặng, đau đớn và bối rối. Có điều gì từng xảy ra là thực không? Chắc chắn là nó có cảm giác rất thực, và tìm cô nhức nhối như thể nó là thực.

Chứng nhận đám cưới là thực. Sam đã ca tụng cô, làm tim cô tan vỡ, rồi giáng cho cô một đòn chí mạng, và cô sẽ làm gì đây? Anh đã cưới cô rồi bỏ rơi cô trong phòng khách sạn. Cô không biết mình có nên bay tới Seattle và nói chuyện với anh hay không. Anh hẳn sẽ không khó tìm lắm. Cô không biết phải làm gì và có cảm giác như thể mình đang sống trong một đám sương mù. Khi cuối cùng cô cũng nhận được tin từ anh vào cuối tuần sau đó, tin đó đến qua luật sư của anh, đòi ly dị. Anh đã bỏ lại cô sững sờ và tan nát trái tim. Mỗi tội điều đó vẫn chưa đủ đối với anh.

Một tháng sau, khi Autumn thông báo tin mình mang thai cho luật sư của anh, cô sợ hãi và đơn độc, và cô đã hy vọng - hy vọng dù cô biết rất rõ - rằng anh sẽ bảo cô rằng mọi chuyện sẽ ổn. Rằng anh sẽ ở đó vì cô và con. Rằng anh sẽ giúp đỡ cô rồi cô không còn cô đơn nữa. Thay vào đó, anh đòi xét nghiệm bố ruột.

Lần kế tiếp cô nhìn thấy Sam là ngày cô đặt Conner vào vòng tay anh. Anh có băng gạc trên mũi và một bên mắt bầm tím. Tim cô thắt chặt lại, và hòng cô đau đớn vì những cảm xúc kìm nén. Anh đã nhìn cô như thể anh thật sự không nhớ cô, và mọi tình yêu cô từng dành cho anh biến thành sự căm ghét sâu sắc, bùng phát. Biến đổi ngay tại đó trong văn phòng luật sư của anh, và cô đã ước gì mình là người đã đánh anh. Nếu không phải vì anh đang ôm con trai cô, cô hẳn đã làm thế.

Autumn gập quỳên sở trên bàn vào và nhồm dấy khỏi ghế. Giờ đây cô chẳng cảm thấy gì hết. Sự yên bình lắng đọng trong tim cô khi cô rời khỏi văn phòng và đi lên gác. Cuộc sống thật tươi đẹp. Con trai cô đang nằm ngủ say sưa trong căn phòng đối diện với phòng cô. Công việc kinh doanh của cô phát đạt và cô không còn ghét Sam nữa. Cô chắc chắn rằng anh sẽ luôn làm những việc khiến mình tức giận. Anh ích kỷ và không thể kiểm chế bản thân, nhưng cô không ghét anh. Tim cô không còn nhức nhối, cũng như đầu cô không còn cảm giác muốn phát nổ khi anh bước vào phòng. Khi cô mở cửa ra tới hôm ấy và thấy anh bé Conner trong tay, cô chỉ thấy nhẹ nhõm vì con trai cô đã về nhà. An toàn.

Cô đã thoát khỏi mọi cảm xúc thất thường. Thoát khỏi sự xô đẩy của tình yêu và lòng căm ghét. Không còn cảm thấy gì với Sam.

Không gì hết.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Của Tôi* - Rachel Gibson được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Người đàn ông của tôi:

Không có đến chín mươi phần trăm testosterone

Sam đứng trong đường hầm của sân vận động Joe Louis và chờ ra sân băng. Anh ghét chơi ở Detroit. Ghét những ký ức dai dẳng khó chịu.

Anh đứng sau Logan Dumont và trước Blake Conte. Đội trưởng Walker Brooks trượt ra mặt băng đầu tiên, giữa một bức tường đầy những người hâm mộ đội Red Wings đang giễu cợt họ. Sam lúc nào cũng thấy các đám đông là ó thật thú vị. Anh được tiếp thêm sức mạnh nhờ tất cả sự đam mê ấy, và không một ai đam mê thể thao hơn người hâm mộ khúc côn cầu. Khi đến lượt mình bước lên mặt băng, anh nhét găng tay xuống dưới một cánh tay và trượt ra sân, vẫy tay như thể anh là một anh hùng thắng trận. Anh ngược lên nhìn các hàng ghế chật kín và cười lớn. Có thể anh ghét chơi ở Joe Louis, nhưng anh thích chơi khúc côn cầu. Anh đã lên đường thi đấu được hơn một tuần và anh vừa kiệt sức vừa say máy bay, nhưng ngay khoảnh khắc bóng rơi xuống, tất cả chúng đều biến mất. Adrenaline chảy rần rập khắp huyết quản và lao như tên bay dưới da anh. Anh thống trị sau vạch xanh, dùng cơ thể để hăm dọa và chọc giận đối phương. Anh chặn một đường chuyền bóng và ngồi bốn phút trong khu phạt vì dùng gậy đập đối thủ và móc gậy. Lỗi thứ hai hoàn toàn là vô văn. Zetterberg bị mắc vào gậy của anh không phải là lỗi của anh. Hắn ta nên quay về Thụy Điển và học cách trượt băng như một người đàn ông dũng cảm.

Gã eo là.

Các huấn luyện viên thỉnh thoảng lại nhặng xị lên về những lỗi phạt ngu ngốc, nhưng tất cả bọn họ đều biết rằng đó đơn giản là cách Sam chơi. Đó là cái giá phải trả khi có anh chơi, và khi Chinooks thắng, như khi họ thắng đêm đó trước Red Wings, chẳng ai nói gì. Anh rút séc của mình - và ngày nay đó là một con số lớn, với rất nhiều số không - để đánh đắm mạnh bạo, chặn lại những cơ hội ghi bàn, và tạo đất cho các cầu thủ cánh. Anh sở hữu một trong những cú quét bóng mạnh nhất trong liên đoàn và cũng có một trong những cú móc phải mạnh nhất. Anh thích nghĩ rằng mình dùng cả hai thứ đó một cách khôn ngoan. Nhưng tất nhiên, điều ấy không phải lúc nào cũng đúng. Đa số thời gian anh khơi mào những trò tòm lợm để hăm dọa và cho thấy rõ sự hiện diện của mình. Để khiến đối phương do dự. Để khiến họ phạm sai lầm, nhưng thỉnh thoảng anh khơi mào những trò tòm lợm chỉ để cho vui. Thỉnh thoảng anh đánh nhau trực diện chỉ vì anh thích thế.

Đầu sao anh cũng chẳng đánh đắm nhiều bằng Andre, tuy nhiên, như Mark Bressler cứ lặp đi lặp lại rằng, Andre là cầu thủ tấn công chủ chốt của cả đội, và đánh nhau là công việc chính của cậu ta.

Sau trận Detroit, Sam và cả đội Chinooks lên máy bay và bay về nhà. Anh dành một tuần ở Seattle trước khi bay đến Phoenix, Nashville, và Pittsburgh. Khi ở trong thành phố, anh chia thời gian giữa công việc, Conner, và vài cô bạn gái. Nhưng khi anh lên máy bay và hướng đến Phoenix, các cô bạn gái không phải là người anh nghĩ đến. Đến khi anh đặt chân xuống Pittsburgh một tuần sau, sự bầu bạn của phái nữ không phải thứ anh nhớ. Anh nhớ con trai anh dù đã nói chuyện với con vài lần trên điện thoại. Hồi xưa, anh vẫn luôn gọi điện cho Conner khi anh đi du đấu. Luôn nhớ thằng bé và cố gắng gặp thằng bé, nhưng lần này anh cảm nhận được nỗi nhớ lớn hơn nhiều. Dành thêm nhiều thời gian với thằng bé khiến anh nhớ tới những câu chuyện đùa cộc-cộc ngờ nghệch và những bức tranh của Conner. Anh nhớ những câu hỏi về tất cả mọi thứ và mọi chuyện của con, và anh cũng nhớ cả những vòng ôm bé xịu nữa.

Đêm hôm ấy, trận đấu trước Penguins bắt đầu một cách tồi tệ rồi đi thẳng tới địa ngục. Mọi thứ thật kỳ lạ, bắt đầu với việc quả bóng xúi quẩy đầu tiên được thả xuống. Pittsburgh thống trị khoảng giữa, và số tám mươi bảy, Sidney Crosby, rất xông xáo. Thằng nhóc từ Nova Scotia ghi được một điểm và góp phần đẩy bóng khỏi gậy của Sam. Anh tức giận đến mức đã trả miếng và ra khu chịu phạt ngồi vì bị lỗi phạt đôi. Trong thời gian anh ngồi ở khu chịu phạt, đội Penguins ghi bàn khi năm đối bốn và thắng với tỷ số 4 - 3.

Đêm hôm ấy, Sam lên máy bay, chuyển Ipod sang chế độ tự chỉnh bài và đeo tai nghe vào. Anh muốn quên tiết trận đấu tồi hôm đó. Anh không muốn nghĩ về những quả bóng nảy và lỗi penalty ngu ngốc. Anh thật sự không muốn nghĩ về bất kỳ điều gì hết. Đòi anh dễ dàng hơn theo cách đó.

Nhưng anh vẫn luôn nghĩ về em gái anh, Ella, gần như cả tuần vừa rồi. Nhiều hơn thường lệ. Có lẽ vì anh đang nỗ lực dành nhiều thời gian hơn cho Conner. Nhận thêm trách nhiệm với con trai anh. Gánh nặng của trách nhiệm ấy làm anh sợ hãi. Đó không phải một gánh nặng gì mới mẻ. Chỉ là một thứ mà đã lâu lắm rồi anh không mang trên vai.

Sau khi bỏ mắt, anh đã trở thành người đàn ông của gia đình. Chịu trách nhiệm cho mẹ và em gái anh, Ella. Không phải về mặt tài chính, lúc ấy thì chưa, nhưng phải chịu trách nhiệm. Anh đã nhận công việc ấy một cách nghiêm túc, hay ít nhất cũng nghiêm túc hết mức một đứa trẻ có thể. Mẹ anh hồi ấy là một phụ nữ mạnh mẽ, giỏi giang. Giờ cũng vẫn vậy, nhưng Ella... Ella bị mất phương hướng khi không có bố. Mất phương hướng và trống rỗng, và Sam đã lấp vào chỗ trống ấy vì cô. Anh đã chăm nom cô và bảo đảm rằng không bao giờ có chuyện gì tồi tệ xảy ra. Khi có thể, anh sẽ đưa cô tới các khu vui chơi. Vào mùa hè, cái đuôi tóc bóng mượt của cô sẽ không bao giờ nằm ngoài tầm mắt của anh. Và trong năm học, anh bảo đảm cô làm đầy đủ bài tập về nhà và đi chơi với lũ trẻ ngoan.

Năm mười chín tuổi, anh được chọn ngay vòng tuyển chọn đầu tiên và rời nhà gần năm trăm dặm tới Edmonton. Anh đã về thăm nhà nhiều hết mức có thể, và gần như ngày nào anh cũng nói chuyện với cô. Khi cô lên mười sáu, anh đã mua cho cô một chiếc xe ô-tô, và khi cô tốt nghiệp trung học, anh đưa cô tới Cancun để ăn mừng. Cùng mùa hè ấy, anh được chuyển nhượng tới Maple Leafs, và Ella cùng anh chuyển tới Toronto. Cô đã vào đại học York và tốt nghiệp với bằng cử nhân giáo dục. Anh đã rất tự hào về cô. Cô xinh đẹp, thông minh, hài hước, và tương lai của cô thật rộng mở.

Rồi sau đó cô gặp Ivan, và cô thay đổi. Không lâu sau khi hai đứa bắt đầu hẹn hò, cô trở nên xa cách, sung sĩa, và hay giấu giếm. Lần đầu tiên thấy một vết bầm trên mặt cô, anh liền đến chỗ công trình xây dựng nơi Ivan làm. Anh đã đánh hấn bầm tím, giẫm chiếc giày cỡ mười bốn của anh lên ngực hắn ta và nói rằng anh sẽ giết hắn nếu anh còn thấy một vết bầm nào nữa trên người Ella. Hậu quả của sự can thiệp đó là, anh ngày càng ít gặp em gái mình hơn. Nhưng sau một năm rưỡi trong mối quan hệ tàu lượn cao tốc của Ella và Ivan, cuối cùng cô cũng rời bỏ hắn ta. Sam đưa cô quay về Regina, và cô sống trong một căn hộ nhỏ không xa nhà mẹ bọn họ. Sam thấy nhẹ nhõm và hạnh phúc. Ella nói lại tình bạn với những người bạn cũ và dần dần trở lại là chính bản thân mình. Lần cuối cùng anh thấy cô, Ella của ngày xưa, hạnh phúc, lạc quan, tỏa sáng rực rỡ trong đôi mắt xanh to tròn của cô.

Anh đang ở nhà ở Toronto khi nhận được cuộc gọi đã thay đổi cuộc đời anh mãi mãi. Hôm ấy là ngày mười ba tháng sáu, anh vừa chơi xong một trận golf với vài cầu thủ và đang ngồi ở bàn ăn bữa tối gồm một cái bánh sandwich kẹp thịt hun khói và khoai tây mua trên đường về nhà. Anh ăn được nửa

bữa khi mẹ anh gọi báo tin rằng Ella đã bị giết. Ivan đã băng qua Canada để tìm cô, và khi cô không chịu quay lại cùng hắn ta, hắn đã bắn cô, rồi tự kết liễu mình. Ella xinh đẹp, thông minh đã chết với một viên đạn trong đầu. Và một trong những bi kịch của nó, dù chắc chắn không phải bi kịch lớn nhất, là Ivan cũng đã chết, bởi vì Sam rất muốn được giết chết hắn ta.

Em gái anh đã chết, và anh không thể giúp con bé. Anh đã không ở đó khi con bé cần anh nhất. Anh là người đàn ông của gia đình, nhưng anh lại thất bại trong việc bảo đảm an toàn cho em gái mình.

Vài năm đầu tiên sau cái chết của Ella là một cơn ác mộng. Một ký ức nhạt nhòa về những bữa tiệc vô độ và việc tự hủy hoại bản thân. Trong thời kỳ sa đọa ấy, quãng thời gian duy nhất mà cuộc đời anh tập trung lại, quãng thời gian duy nhất nó đáng giá, là trên mặt băng. Đánh nhau. Trút cảm giác tội lỗi của anh lên bất kỳ kẻ nào dám trượt qua khoảng lãnh địa thực sự của cá nhân anh. Ngoài mặt băng, anh lẩn tránh khỏi trách nhiệm với tất cả mọi người, trừ bản thân anh. Anh chỉ có thể chăm sóc cho Sam, và thỉnh thoảng, anh cũng làm loạn trách nhiệm đó một cách kinh khủng.

Anh đã gặp gỡ Autumn trong đợt tưởng niệm ngày mất của Ella. Một thời điểm cực kỳ tệ. Thời điểm mà anh cảm nhận rõ lỗ hổng sâu hun hút mà em gái anh bỏ lại. Không có gì lấp đầy được lỗ hổng ấy, nhưng trong những ngày ở Vegas ấy, anh đã hết sức cố gắng. Anh đã nốc rượu và làm tình. Anh không nhớ được gì nhiều về khoảng thời gian ấy, nhưng anh có ý thức rằng trong vài ngày ngắn ngủi, anh không còn cảm thấy quá trống rỗng đau đớn nữa. Anh đã lấp đầy nó bằng một cô gái tóc đỏ có đôi mắt màu lục sẫm. Có thứ gì đó ở cô, thứ gì đó khiến anh theo đuổi cô như thể cô có thể cứu rỗi anh khỏi chính bản thân anh. Rồi anh thức dậy, đã kết hôn, đau đầu, và lần đầu tiên tỉnh táo từ khi đến Nevada.

Hiện tại, Sam không còn cảm thấy nhu cầu lấp đầy chỗ trống bằng rượu bia và một phụ nữ bất kỳ nữa. Chỗ trống vẫn còn ở đó. Sẽ không có gì có thể thay thế được em gái anh. Cô sẽ luôn là phần bị thiếu hụt trong gia đình, nhưng anh không còn tự hủy hoại mình như trước nữa. Những phụ nữ trong đời anh không còn bất kỳ nữa. Không còn những cô nàng cổ động viên chịu chơi sẵn sàng lên giường với các cầu thủ khúc côn cầu, nhưng cũng không có người phụ nữ nào có mối quan hệ lâu dài. Anh vẫn luôn giữ phần đời ấy của mình tách biệt với cuộc sống cùng con trai anh. Ít nhất anh cũng nghĩ mình làm được thể cho tới khi Conner nhắc tới bức ảnh chụp anh rót bia lên các cô người mẫu áo tắm. Conner đã đủ lớn để chịu ảnh hưởng từ cuộc sống của Sam. Đủ lớn để biết rằng bố nó có thời gian dành cho người khác nhưng không có cho nó.

Anh vẫn luôn cảm thấy Conner an toàn hơn khi ở cùng Autumn. Rằng cô sẽ chăm sóc thằng bé tốt hơn Sam nhiều lần. Điều ấy hẳn cũng vẫn đúng, nhưng Conner cũng cần anh nữa. Không phải một người mà thằng bé thấy trong các đoạn băng thể thao hay vài dịp cuối tuần. Con trai anh cần anh để trưởng thành lên.

Động cơ máy bay giảm dần tốc độ khi chuẩn bị hạ cánh xuống Seattle. Lúc này là khoảng ba giờ sáng thứ Bảy, và Sam nhìn xuống ánh đèn bên dưới. Anh định ngủ khoảng mười tiếng tới, rồi vài cầu thủ sẽ gặp nhau ở khu thương mại để chấm điểm một cuộc thi Halloween. Khi nói chuyện với Conner lúc nãy, anh được biết rằng con trai anh đã quyết định hóa trang làm một cầu thủ khúc côn cầu. Một cầu thủ đội Chinooks như bố nó. Sam không ngại nhìn Conner mặc áo thể thao có số thi đấu của mình bên trên, nhưng Halloween không phải ngày lễ của anh, và Autumn là một người cực kỳ khát khe về các chuyến nghỉ lễ. Nếu là bình thường thì anh có thể mạo hiểm đến chơi và gánh chịu cơn giận dữ của Autumn, nhưng sau cái đêm anh đưa Conner về nhà sau trận đấu, họ đã trở nên hòa thuận. Mặc dù nói hòa thuận có thể là hơi quá. Vài lần anh đưa Conner về thay vì nhờ Nat làm việc đó hộ, họ đều cư xử lịch sự, và anh không thấy khao khát muốn che giấu của mình lại nữa. Anh cho rằng miễn là mình không đưa Conner về nhà trễ mà không gọi điện báo, hay cố đẩy cô ra khỏi ngày lễ của cô, hẳn anh chắc sẽ được an toàn trước chân cô.

Anh sẽ gặp Conner sau hôm Halloween. Có lẽ là đưa thằng bé tới khu mua sắm mái vòm mà nó rất thích. Dành thêm nhiều thời gian cho con mình rất quan trọng với anh, nhưng nghiêm túc hơn với cuộc sống của thằng bé không có nghĩa là anh phải từ bỏ những thú vui khác trong những đêm nghỉ ngơi. Những thú vui như là chơi bời trong một quán bar đầy những nàng Bạch Tuyết dâm dăng những cô y tá hư hỏng.

“Anh Vince?”

“Ừ?”

Trong đêm Halloween tối om, Autumn nhìn Conner chạy giữa những ánh đèn lập lòe của những quả bí ngô hình mặt cười và gõ cửa một nhà hàng xóm cách họ vài khu nhà. Cậu cầm túi kẹo trong một tay, mặc áo thi đấu của Chinooks ra ngoài áo khoác. “Anh có nghĩ em làm đàn ông khó chịu không?”

“Cái gì?” Anh Vince nhìn xuống cô. “Gì vậy?”

“Vài tuần trước, Shiloh đã bảo em cư xử như thể em tỏ vẻ làm đàn ông không ưa ấy?”

Conner chạy về phía họ, đôi mắt đen mà cô vẽ cho cậu đã hơi nhòe, nhưng cái sẹo đỏ vẫn dính chặt vào má. “Con được ít kẹo Nerds này.”

Kẹo. Đường nguyên chất. Họ đi tới nhà kế tiếp, và anh Vince nói, “Đừng để tâm tới Shiloh. Cô ấy thuộc dạng con gái không thật lòng nghiêm túc về bất kỳ thứ gì. Cô ấy không như em.”

“Tức là sao?” Conner chạy về hướng một cánh cửa được trang trí bằng một con nhện.

“Tức là em là một bà mẹ và một doanh nhân. Em có rất nhiều việc phải làm và cũng có rất nhiều ưu điểm.”

“Phải, nhưng em muốn nghĩ rằng đàn ông thấy em hấp dẫn. Thấy em không chỉ là một bà mẹ và một nữ doanh nhân.”

Anh móc tay quanh cổ cô. “Em là một phụ nữ xinh đẹp, và nếu em muốn một người đàn ông nào đó trong đời thì em sẽ có được người đó.”

Cô và anh Vince lúc nào cũng rất gần gũi, thậm chí cả khi anh ở xa, nhưng anh cũng là anh trai cô và anh sẽ nói dối để cứu rỗi cảm xúc của cô. “Anh thật sự nghĩ thế chứ?”

“Ừ, nhưng đừng la cà ở các quán bar để gặp gỡ đàn ông nhè. Lần cuối cùng em thử làm thế kết quả không được tốt cho lắm đâu.”

Autumn bật cười. “Đúng vậy.” Họ rẽ qua một góc phố và, từ cách xa nửa dặm phố, cô thấy một cỗ xe đỏ đỗ cạnh chiếc Harley của anh Vince trên đường lái xe vào nhà cô.

“Bố đến rồi.” Conner đổi túi kẹo từ tay này sang tay kia.

“Phải rồi.” Anh Vince buông thõng cánh tay xuống.

Hôm nay không phải ngày của Sam. Sao anh lại ở đây? “Đừng chạy,” cô nói to, khi Conner bắt đầu đi xuống vỉa hè. Thằng bé chạy dưới một bể ánh sáng tạo ra từ đèn đường, rồi cắt ngang mặt sân đầy những con búp bê nhìn rom vui vẻ và đèn bí ngô cười tươi rói rói.

Bên cạnh cô, anh Vince lăm bằm gì đó mà cô không thể nghe rõ. Không nghe được chắc là tốt nhất, rồi anh hỏi, “Tên ngốc đó muốn gì?”

“Em không biết. Em cứ tưởng anh ta đã rời khỏi thành phố.” Từ góc tối nhà cô, Sam hiện lên từ bậc thềm cuối cùng ở hiên nhà, và Conner biến mất trong chiếc áo khoác len màu sẫm của anh. Cho rằng mình có thể xuất hiện mà không gọi trước đúng là điển hình của Sam.

“Hắn ta đột nhiên quyết định trở thành người bố mẫu mực à?”

“Gần như thế, nhưng nó sẽ không kéo dài đâu.” Cô lắc đầu, và đuôi tóc của cô chạm nhẹ vào hai vai áo măng tô dạ màu xanh biển. Tiếng đế giày của Vince vừa nặng nề vừa đáng ngại khi hai người họ thu hẹp khoảng cách với Sam. “Hãy hứa với em là anh sẽ không gây sự nhé.”

Một đường chỉ trên áo phao của anh bọc ra như thể anh đang gồng cơ bắp lên giống Người Không Lò Xanh. Anh Vince là một người anh trai tốt bụng, đáng mến và là một người bác tốt. Anh rất bao bọc, nhưng đồng thời cũng rất nóng tính. Anh cũng có thể ghi thù trong lòng lâu hơn bất kỳ ai mà cô biết. Kể cả cô. Trong khi Autumn đã gạt đi những cảm xúc cay đắng mà cô dành cho Sam, anh Vince vẫn còn chưa và hẳn cũng sẽ không bao giờ làm vậy. Dù mẹ bọn họ rất sùng đạo nhưng “Hãy tha thứ và quên đi” là một khái niệm xa lạ với con cái nhà Haven. Đặc biệt là với anh Vince, và dù Autumn đã tiếp tục bước đi, cô cũng không thể nói là mình đã tha thứ cho Sam. Dẫu Sam cũng chưa bao giờ xin sự tha thứ của cô. Chưa bao giờ nói anh xin lỗi, và cô sẽ không bao giờ quên. Điều đó là bất khả thi. Đòi hỏi quá mức. Cô chỉ là rời bỏ nó và không còn quan tâm nữa.

Khi Autumn và anh Vince đi vào đường lái xe, sự căng thẳng giữa Sam và anh cô làm gáy cô nhức nhối, và đuôi tóc của cô dường như buộc quá chặt. “Hành xử cẩn thận nhé,” cô nói nhỏ. Cô dừng lại trước mặt Sam và ngược nhìn anh, ánh sáng từ nhà tràn qua trán anh, qua đường khoằm ở mũi và vắt ngang nửa môi anh. “Tôi không biết là anh ở trong thành phố.”

“Tôi ở đây.”

Rõ ràng là thế. “Tôi không biết anh định ghé qua.”

“Tôi vốn không định ghé qua cho tới khoảng nửa tiếng trước.” Cầm anh hơi héch lên. “Vince.”

“Sam.”

“Tôi cần nói chuyện với anh một chút,” Sam nói khi anh trừng mắt nhìn anh Vince.

“Tôi à?”

“Không. Anh trai em.”

Cô sợ điều đó. Cô túm cánh tay anh Vince. “Đừng đánh anh ta đấy.”

Anh Vince gỡ ngón tay cô ra khỏi áo. “Anh sẽ không đánh hắn ta trước.”

Sam tặc lưỡi. “Anh sẽ không có cơ hội đánh tôi sau đâu, đồ người nhái.” Anh băng qua họ đi về cuối đường và dừng lại dưới cái bóng tối om của một cây sồi cổ thụ.

Anh Vince cũng cười, nhưng tiếng cười không chút hài hước. Anh đã được huấn luyện để giết người, nhưng Autumn từng thấy Sam đánh nhiều người đến bất tỉnh nhân sự. Những người to con hơn cả anh Vince. “Hứa nhé?”

Anh đi qua đường, tiếng “Không” của anh kéo dài phía sau lưng.

“Người nhái là gì ạ?”

Cô liếc xuống nhìn mái tóc vàng óng của Conner. Có lẽ cô nên đưa thằng bé vào nhà, nhưng cô nghĩ không ai trong hai người đàn ông kia sẽ vung nắm đấm trước mặt Conner. Họ ghét nhau thật đấy, nhưng họ còn yêu Conner nhiều hơn. Ít nhất cô cũng hy vọng là vậy. “Mẹ nghĩ đó là một thành viên hải quân SEAL.”

“À. Bố sắp đánh bác Vince à?”

“Tất nhiên là không.” Ít nhất cô hy vọng là không. “Họ chỉ đùa nhau thôi.”

“Họ đang nói chuyện gì thế ạ?”

Cô căng tai ra để nghe xem hai người họ đang nói gì, thậm chí còn hơi ngả người về phía trước, nhưng chỉ có vài tiếng thì thầm vang tới tai cô. “Chuyện đàn ông.”

“Chuyện đàn ông là gì ạ?”

Cứ làm như cô biết vậy? “Ô-tô.”

“Bác Vince không có ô-tô. Bác ấy có một chiếc xe máy và xe bán tải nhỏ. Nhưng xe của bác ấy không to bằng của bố.”

Từ những gì ít ỏi mà cô thấy được, có vẻ như Sam đang chống tay trên hông, và anh Vince vẫn đang khoanh tay.

Một lần nữa cô lại nghe thấy Sam tắc lưỡi, rồi anh rời khỏi chỗ tối và băng qua đường về phía cô. “Con có cái bánh Reese nào trong túi kẹo đó không?” anh hỏi Conner.

“Có lẽ mười hoặc hai mươi cái ạ!”

“Tốt. Con có thể cho ông bố già của con một cái.”

“Con có nhiều kẹo lắm. Vào nhà xem đi bố.”

Sam nhìn sang Autumn. “Em có phiền không?”

Cứ làm như điều đó đáng kể vậy. Cô lắc đầu và nhìn anh Vince rời khỏi chỗ tối đi về phía cô. “Ôm tạm biệt bác con đi nào,” cô bảo Conner.

“Vâng.” Sẵn sàng nhảy chân sáo vì kẹo Halloween, Conner chạy tới chỗ anh Vince và vòng tay quanh eo anh. “Tạm biệt bác Vince.”

“Gặp sau, Vàng Con. Đắm tay với bác nào.”

Conner giờ nắm tay của thằng bé lên trước, rồi nhanh chóng rút nó lại. “Chậm quá.” Thằng bé chạy về chỗ Sam, nắm lấy tay anh, rồi kéo anh lên thêm. Autumn chờ tới khi hai bố con khuất bóng bên trong rồi mới hỏi, “Chuyện đó là sao?”

“Bọn anh đã hiểu rõ nhau.”

“Hiểu gì? Anh ta đã nói gì?”

Anh Vince vắt một chân qua chiếc Harley và trèo lên xe. “Đừng bận tâm.”

“Anh Vince! Hiểu cái gì?”

Anh thờ dài. “Cậu ta bảo anh rằng cậu ta định đến chơi nhiều hơn, nên anh tốt nhất là nên quen với việc nhìn thấy cậu ta.”

“Và?”

“Không có gì.” Cô xe gầm lên, lấp đầy màn đêm với hai ống khói và chấm dứt cuộc nói chuyện. Anh quay xe lại và rời đi, bỏ lại Autumn trừng mắt nhìn theo. Có nhiều chuyện hơn là “không có gì.” Cô biết anh Vince quá rõ để tin anh.

Cô thở ra một hơi và hướng lên cầu thang tới cửa trước được trang trí bằng một con ma thân thiện. Cô mệt lử vì trò cho-kẹo-hay-chịu-phạt suốt ba tiếng vừa qua và hy vọng rằng Sam không định ở lại lâu. Cô sẽ gặp hai cô dâu tương lai vào sáng mai và cần phải nhảy bèn. Cô mở cửa ra và đi lên các bậc thang khi Conner kể câu chuyện cười cộc-cộc mới nhất của thằng bé. Sam cười như thể câu chuyện cực kỳ buồn cười.

Mà nó không hề buồn cười.

Conner ngồi cạnh Sam trên chiếc tràng kỷ màu xanh bạc hà, áo của thằng bé vứt trên bàn. Hai mái tóc vàng của bố và con trai chụm vào nhau khi họ chúi đầu vào túi kẹo đặt giữa hai người. Con số mười sáu to đùng trên áo thi đấu của Conner không chỉ là số thi đấu của Sam, mà rõ ràng là nó còn thuộc về ai đó tên Bobby Clarke. “Bobby có một cú đánh bóng rất mạnh,” Conner đã nói cho cô biết vài tuần trước.

“Nhưng cú đánh của bố còn mạnh hơn. Bố đã ba lần thắng giải cú đánh mạnh nhất.”

“Đồng tiền đẹp đấy,” Sam khen con mắt đen của Conner.

“Cũng giống như của bố. Mùa trước.”

“Bố đâu có sẹo trên má.”

“Con biết. Dù vậy bố nên có đi.”

Autumn cởi áo khoác và đi vào phòng ăn. “Đừng tự làm mình ốm vì ăn hết toàn bộ chỗ kẹo đó đấy.”

Conner làm bộ không nghe thấy cô. “Bố có thể có một thanh Kit-Kat.”

“Bố thích Dots. Bố thường hay dính tất cả các màu sắc khác nhau lên răng và đuổi cô Ella chạy khắp nơi.”

“Cô Ella là ai ạ?”

“Em gái bố. Bố từng kể cho con về cô ấy rồi.”

“À vâng. Cô ấy mất rồi.”

Autumn vắt áo khoác lên ghế và quay vào phòng khách. Cô vẫn quen có một người đàn ông trong nhà. Vince lúc nào cũng ghé qua đây, nhưng Sam mang một luồng năng lượng khác hẳn theo cùng. Nó không hùng hổ hay đầy tính phòng thủ như hồi xưa, nhưng cũng không hề dễ chịu. Nó thật quá mức. Quá nhiều hoóc-môn đàn ông vạm vỡ tỏa ra từ ghế sofa của cô và lấp kín cả căn phòng.

“Tốt nhất là con cho bố những viên Dots đó để rằng con không bị sâu,” anh nói, lục tay trong túi. “Có lẽ vài viên M&M nữa. Có lẽ có vài viên màu xanh trong đó, và bố biết con ghét tất cả mọi thứ gọi con nhớ đến món rau cải như thế nào.”

Thứ cuối cùng Sam LeClaire cần là những viên M&M xanh.

“Anh có thể lấy hết chúng đi.”

Sam ngược lên nhìn Autumn, rồi quay mắt về với cái túi. “Cảm ơn, nhưng tôi...” Đầu anh ngừng phát lại, và anh nhìn cô chằm chằm như thể cô vừa đột nhiên biến thành người ngoài hành tinh. Chân mày anh nhướn lên tận trán, và hai khoe mắt xanh của anh nheo lại. Một người ngoài hành tinh xấu xa.

Cô ngoái ra sau, không thấy gì, rồi quay mắt lại nhìn anh. “Gi?”

Anh chỉ vào áo thể thao màu trắng của cô. “Em đang mặc cái quái gì đấy?”

“Một cái áo khúc côn cầu.” Cô nhìn xuống và chỉ vào con chim cánh cụt ở trước ngực. “Khúc côn cầu là chủ đề Halloween năm nay của bọn tôi.”

Giọng anh rần đanh. Chết người. “Nó là áo Pittsburgh.”

“Tôi thích nó. Con chim cánh cụt có hai cái giày trượt nhỏ trên chân.” Cô ngược lên. “Nó dễ thương.”

“Nó gay.”

“Sam. Ăn nói cẩn thận.”

“Áo thi đấu thể thao không phải là dễ dễ thương.” Anh cau mày và một ngón tay buộc tội chỉ vào cô. “Em đang mặc số thi đấu của Crosby.”

Cô nhìn số 87 trên ống tay áo. “À?”

“Chúa ơi. Tên khốn vừa mới ghi điểm trước tôi nhờ một quả bóng bị ma ám. Hắn ta nên thấy xấu hổ chứ không phải là trượt băng khắp nơi như một nữ hoàng dạ hội.”

Mặc kệ điều đó có nghĩa là gì. Cô chỉ vào Conner, thằng bé đang nuốt trôi từng từ của Sam. “Vui lòng ăn nói cho cẩn thận.”

Conner lắc đầu. “Con đã bảo mẹ rồi bố ạ.”

Autumn há hốc miệng. “Bảo mẹ cái gì?”

“Mặc số áo của bố, như con ấy.”

Phải rồi. Cứ làm như điều đó sẽ xảy ra không bằng. “Mẹ thích cái áo này.”

Sam ngồi tựa lưng vào ghế và khoanh tay ngang chiếc áo len màu be mỏng của anh. “Chim cánh cụt không đi giày trượt băng.”

Cô chỉ vào áo của Conner. “Cả cũng không quét bóng băng đâu.”

Sam mở một hộp Dots ra và thả vài viên vào miệng. Anh quan sát cô khi nhai, rồi nói, “Crosby là một thằng - đàn bà ẻo lả.”

Cô nhún vai. “Anh ấy dễ thương.”

“Em nghiêm túc đấy à?”

Thật sự thì cô không biết Crosby trông thế nào, nhưng Sam trông thật tức giận. Điều ấy, Autumn phải thú nhận, làm cô vui vẻ. “Ừ. Tôi không muốn người đàn ông của tôi xấu xí.”

“Người đàn ông của em? Em chọn số áo thi đấu của một cầu thủ chỉ vì em nghĩ hắn ta dễ thương à?”

Không, “Ừ.” Cũng như phụ nữ chọn số áo thi đấu của Sam vì anh nóng bỏng vậy, nhưng cô sẽ không bao giờ nói với anh điều đó. Dù anh chắc cũng biết rồi. “Còn gì nữa chứ?”

“Còn gì nữa à?” Anh đứng dậy và thả cái hộp rỗng lên bàn cà phê. “Thế còn điểm số? Thế còn số năm ở NHL? Thế còn chịu đòn như một người đàn ông? Thế còn không ăn vạ như con gái? Thế còn mẹ của con trai tôi thể hiện chút ủng hộ và không mặc áo thi đấu của đội Pittsburgh?”

Anh trông nghiêm túc đến nỗi cô phá ra cười.

Anh chống tay trên hông. “Có gì mà buồn cười thế?”

Cô trượt một tay trên bụng. “Anh.” Cô tiếp tục cười. Cô không thể ngừng lại. “Anh thật lố bịch.” Conner há hốc miệng như thể cô vừa thốt ra một lời báng bổ thần linh.

Anh ra dấu bằng tay. “Cởi nó ra đi.”

“Ừ được rồi.” Cứ làm như anh có thể vào nhà của cô và ra lệnh cho cô không bằng. Còn lâu nhé.

Sam vòng quanh bàn đi về phía cô. “Em có định cởi nó ra không?”

Cô lắc đầu và lùi lại một bước. “Không.”

“Vậy thì em không cho tôi lựa chọn nào khác.” Anh theo cô vào phòng ăn, cúi người lù lù nhìn xuống cô. “Tôi sẽ phải cởi nó khỏi người em.” Hai khoe miệng anh giãn giãn như thể anh đang đùa, nhưng ánh mắt anh tỏ rõ vẻ phải đạt bằng được ý nguyện của mình.

“Anh không thể.”

“Có đấy. Lúc nào tôi chả cởi áo phụ nữ.”

“Đó không phải là một thứ đáng khoe lúc đầu.”

“Không khoe lúc. Tôi có tài năng thiên phú đấy.” Anh giơ ba ngón tay lên, rồi cụp từng ngón một xuống.

“Anh đúng là có tài năng thiên phú.” Cô không chờ tới ngón cuối cùng đã quay gót lại và bỏ chạy. Tay anh nắm lấy lưng áo cô dừng cô lại và kéo cô đập vào lồng ngực rắn chắc như một bức tường của anh. “Sam!”

“Đến đây giúp bố, Conner,” anh gọi to, và vòng một cánh tay vạm vỡ quanh xương sườn ngay dưới ngực cô.

“Không, Conner!”

Tên nhóc con phản bội chạy vào bếp và ngược lên nhìn bố. “Bố muốn con làm gì?”

“Giữ áo trong của mẹ để nó không đi theo áo thể thao.”

“Dừng lại,” cô phản đối với một tiếng cười. “Conner, về giường đi! Mẹ nói thật đấy.”

“Không đời nào.” Cậu vươn đôi tay nhỏ xíu luồn xuống dưới áo và nắm chặt cái áo thun dài tay vừa bị kéo lên bụng cô.

“Mẹ là mẹ con. Con đáng ra phải về phe mẹ chứ.”

“Chúng ta có thể làm việc này một cách thoải mái,” Sam nói trên đỉnh đầu cô. “Hoặc chúng ta có thể làm một cách khó chịu. Em chọn đi.”

Cô cố vặn người rời khỏi vòng tay anh, nhưng vô dụng. “Tôi sẽ giữ lại cái áo Pittsburgh của tôi. Nó làm tôi mát hơn hai trăm đô đấy.” Ít cơ bắp hơn và yếu hơn, cô chịu để cái áo bị lôi ra khỏi đầu. Trong một giây ngắn ngủi, nó bị vướng vào đuôi tóc, rồi cô thấy mình ở trong một trận giằng co với con trai. “Thả ra đi!”

“Giữ mẹ đi, bố,” Conner xoay xở giữa những tiếng cười giòn tan và tiếng gầm gừ gằng sức.

Ôm cả hai tay quanh người cô, Sam giữ cô càng chặt hơn. “Lấy nó và giấu nó đi đâu đó đi,” anh bảo Conner.

“Con gấp rắc rối lớn rồi đó,” cô báo trước cho con trai. “Con không được xem phim hoạt hình nữa.”

Để đáp lại, thằng bé giật mạnh đến nỗi mặt nó đỏ ửng. Cô kiễng chân lên và dùng chân đặt vào bụng thằng bé để làm tròn bầy, nhưng thằng bé kéo cái

áo khỏi các ngón tay cô. Nó ngã phịch xuống sàn bếp, rồi chạy đi. “Đừng thả mẹ ra cho tới khi con giấu được nó nhé bố.”

“Mẹ sẽ không đi đâu hết.” Cánh tay anh càng siết chặt hơn nữa, và đột nhiên cô nhận thức rất rõ anh đang áp vào sau lưng và mông cô. Đột nhiên nhận thức rõ mình bị bao vây trong một tấm chăn đàn ông nặng nề, tỏa ra những đợt sóng nhiệt nóng rực. Cô đứng im khi hơi nóng của anh luồn qua lỗ chân lông mình. Hai ngón tay anh chạm nhẹ qua phần eo trần nơi áo cô bị xoắn lên.

Ngoài những người đàn ông trong gia đình hay vài cái bắt tay tình cờ, người đàn ông cuối cùng chạm vào cô chính là người đang chạm vào cô lúc này đây. Phải, cô cảm nhận được hơi nóng và chất đàn ông thuần túy của Sam. Giống hệt như nhiều năm trước ở Vegas. Thứ mà lần này cô không cảm thấy là nhịp đập dồn dập trong mạch máu của mình.

“Thả ra, Sam”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Của Tôi* - Rachel Gibson được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Người đàn ông của tôi:

Tôn trọng ranh giới

“Con sắp xong chưa, Conner?” Sam hét to. Anh liếc mắt khỏi khung cửa để nhìn xuống đỉnh đầu Autumn. Đuôi tóc bù xù của cô cù vào má anh. Lâu lắm rồi anh mới ở gần một người phụ nữ đến thế này mà vẫn còn ăn mặc chỉnh tề. Đặc biệt là người phụ nữ này. Anh hơi chờ đợi sẽ bị ăn một khuỷu tay vào bụng và đập đầu vào cằm.

“Chưa đâu bố ời.”

Thay vào đó, cô hạ chân xuống và trượt khỏi người anh. Sự ma sát chậm rãi khơi lên một ngọn lửa và thiêu đốt từ bụng xuống bẹn Sam. Các ngón tay anh ép vào làn da trần của cô. Anh không thể ngừng lại được. Nó tự nhiên xảy đến, và một tiếng rên trầm nặng nề rung rung trong ngực anh. Loại âm thanh chỉ mang một ý nghĩa, và anh hy vọng là cô không nhận thấy.

“Tôi cần uống nước.” Cô quay mặt lại và ngược lên nhìn anh. “Muốn ít nước lạnh không?”

Gần thế này, màu mắt cô càng rõ thêm hơn bao giờ hết. Không phải màu xanh ngọc lục bảo. Mà ám áp hơn. Như thời điểm các tán cây đâm chồi ở Saskatchewan. “Không.”

Anh buông tay ra và xoay người khỏi bếp. Cây ở Saskatchewan ư? Điều đó đến từ chỗ quái quỷ nào vậy? Phải rồi. Anh cần ít nước lạnh. Anh cần đồ chúng vào đũng quần.

Anh đi vào phòng khách và với tay lấy áo khoác vắt trên ghế. “Tôi phải đi đây.” Trước khi anh làm một việc gì đó điên rồ, như là bắt đầu có những ý nghĩ mờ ám về mẹ của con trai anh. Về Autumn. Người phụ nữ đã căm ghét và làm anh bối rối hơn bất kỳ phụ nữ nào trên trái đất này. “Conner!” anh gọi khi xô tay vào áo khoác len, thứ may mắn thay che được vật đàn ông hứa hẹn sắp cứng ngắc bên dưới.

“Già hà bố?” Thằng bé tay không đi xuống hành lang. “Bố đi luôn bây giờ à?”

“Bố vừa có một tuần mệt mỏi.” Sự thật, nhưng không phải lý do anh phải đi. “Thứ Hai bố sẽ gọi cho con sau buổi tập và có lẽ chúng ta sẽ đi tới một trong những khu vui chơi thiếu nhi mà con thích.”

“Chúng ta đi chơi golf được không? Con rất giỏi đánh golf.”

Autumn ra khỏi bếp, tóc vẫn trong tình trạng bù xù như thể em-vừa-làm-tình, chiếc áo thun màu xanh biển ôm lấy cô như một làn da thứ hai và một tay cầm cốc nước. “Chắc chắn rồi,” anh nói khi nhìn xuống hàng khuy trên áo khoác của mình.

“Tôi phải làm việc cho tới khoảng hai giờ. Cho nên thứ Hai sau khi tan học con sẽ ở nhà trẻ.”

“Tôi sẽ cho Natalie đến đón con.”

Anh nhìn cô ở bên kia phòng khi cô tựa vai vào lối vào phòng ăn. Tối nay có thứ gì đó ở cô thật lạ lẫm. Cô dịu dàng hơn. Dễ tiếp cận hơn, nhưng không chỉ có thế.

“Anh chắc cũng biết hai khách hàng mới của tôi.” Anh đã nhận thấy điều ấy từ vài tuần trước khi cô đứng dưới chân cầu thang nhìn anh. “Chị em sinh đôi nhà Ross,” cô tiếp tục nói. “Một trong hai bọn họ sắp cưới Mark Bressler. Tôi nghĩ anh ấy là huấn luyện viên của các anh.”

“Phải, tôi biết Mini Pit và Sếp Nhỏ.” Chỉ vài tháng trước, anh đã tán tỉnh Chelsea ở tiệc ăn mừng cúp Stanley. Anh thích cô, và cô rất dễ thương, nhưng chủ yếu anh chỉ muốn chọc tức Mark. Bạn bè là để như vậy mà.

“Cô em, Bo, sắp cưới ai đó trong Chinooks. Một người có tên Julian.”

“Jules Garcia?” Anh ra hiệu cho Conner ôm tạm biệt anh. “Không biết điều đó.” Chủ yếu là vì Mini Pit làm các cầu thủ khúc côn cầu trưởng thành cũng phải run sợ, và rất nhiều người nghĩ Jules là gay. Sam chưa bao giờ nghĩ vậy, nhưng anh chàng đúng là có thích các màu sắc rực rỡ, kem đường âm và các sản phẩm chăm sóc tóc.

Anh ôm chặt Conner, và phải đến khi khóa mình lại trong xe trên đường về nhà, anh mới nhận ra điều gì lạ lẫm ở Autumn.

Không gì cả.

Anh lái chiếc 405 qua Bellevue, các ngọn đèn của thành phố tạo thành những bóng mờ lướt trên kính chắn gió khi anh nghĩ về Autumn và đôi mắt xanh thăm thẳm của cô. Chẳng có gì trong đôi mắt kia khi cô nhìn anh hết. Không oán giận, cũng không căm ghét. Không đam mê, cũng không tức tối. Tốt. Không có gì tốt hơn là sự tức giận mà anh đã thấy trong mắt cô quá nhiều năm qua. Anh đã tạo ra sự tức giận đó. Xứng đáng phải nhận nó, nhưng chưa bao giờ có ai ghét anh như Autumn. Kể cả những cầu thủ khúc côn cầu bị anh đập vào ván tường cũng không. Chung sống với sự căm ghét của Autumn vẫn luôn là một thực tế đáng buồn của cuộc đời anh. Một thứ khiến cho mối quan hệ của anh với Conner thêm khó khăn.

Nhưng bây giờ thì sao? Anh đơn giản không bao giờ có thể xem họ như bạn bè. Đầu tiên, anh không có bạn nữ, và thứ hai, có quá nhiều cay đắng và chướng ngại tâm lý. Họ đã là hai đầu sĩ đánh nhau trong vòng tròn đối đầu quá lâu. Giương cung bạt kiếm, sẵn sàng đánh nhau. Trừ tối nay.

Cô thoải mái, anh cũng buông lỏng kiểm soát của mình, và trong vài giây ngắn ngủi, mọi thứ thật dễ chịu. Có lẽ quá dễ chịu. Nghe thấy tiếng cười của cô khiến anh nhớ tới cô cách đây lâu lắm rồi. Người con gái trêu chọc, cười đùa, và làm tình cả ngày. Có rất nhiều điều về quãng thời gian ở Vegas mà anh không nhớ rõ lắm, nhưng cũng có nhiều thứ mà anh vẫn nhớ. Đủ để làm anh xoay vòng xoay và làm anh cảm thấy tội lỗi lẫn bối rối.

Cô là mẹ của con anh. Người phụ nữ nóng nảy thất thường. Người phụ nữ cuối cùng trên trái đất mà Sam muốn khiến anh bị xoay vòng xoay và làm anh thay đổi theo bất kỳ cách nào.

Đặc biệt lại còn làm được tất cả những điều ấy.

Autumn ngồi đối diện với Chelsea và Bo Ross. Cô đóng bộ nghiêm túc trong một bộ váy nhiều màu đen từ thập niên bốn mươi với ống tay áo ngắn và khuy áo màu thạch anh. Ngay khoảnh khắc cặp sinh đôi bước vào văn phòng, cô đã biết đám cưới đôi mà họ muốn sẽ không thực hiện được. Mái tóc tím sẫm màu và bộ vest đen của Bo khiến Bo trông như đang cư trú nhầm chỗ, trong khi Chelsea nổi loạn với màu sắc bằng một cái váy Pucci màu tía pha hồng và đôi giày đế bằng màu đỏ. Họ thấp và dễ thương, có ngực lớn và tính cách thoải mái.

Chelsea cúi người tới trước và đặt tay lên bàn. “Bọn tôi đã chọn ngày thứ Bảy tuần thứ ba của tháng Bảy.”

“Khi ấy mùa khúc côn cầu đã xong.” Bo nói rõ.

“Mark và tôi sẽ chuyển vào ngôi nhà của bọn tôi ở đồi Chapel.”

“Và đến lúc ấy hy vọng là Jules và tôi cũng đã tìm được một ngôi nhà.” Bo đặt tay lên tay chị gái. “Còn với đám cưới của chúng tôi, chúng tôi đang nghĩ sẽ để nó thật tinh tế. Màu đen trắng điểm màu thiếc.”

“Chị nghi ngờ chuyện Jules thích màu trắng đen đấy, còn Mark không quan tâm đâu miễn là anh ấy không phải lên kế hoạch bất kỳ phần nào.” Chelsea ním cười và rút tay ra khỏi tay em gái. “Tôi muốn chủ đề vườn tược với màu sắc rực rỡ. Màu hồng, tia điểm chút đỏ và vàng.”

“Không.”

“Đen trắng chán chết. Em cần nhiều màu sắc hơn trong đời.”

“Còn chị giống như một bức tranh trừu tượng mà chẳng ai hiểu trừ em.”

“Hai quý cô,” Autumn xen vào. “Hai bạn quyết tâm có tiệc cưới đôi đến thế nào?”

Cả hai đều nhìn Autumn như thể cô đang nói một thứ ngôn ngữ mà họ không hiểu. “Chúng tôi đã đính hôn ngay sát ngày nhau.”

“Làm thế có vẻ là đúng,” họ nói cùng lúc.

“Tiệc cưới đôi là một vấn đề nan giải.” Autumn rướn người tới trước trên ghế và khoanh tay lên bàn. “Và mọi cô dâu đều đáng được tổ chức ngày cưới đặc biệt cho riêng mình. Bo, cô rất tinh tế, còn Chelsea, cô mạnh mẽ và yêu thích màu sắc. Cả hai cô đều xứng đáng có khoảnh khắc đặc biệt của riêng mình, nhưng tôi sợ rằng vì gu của hai cô quá khác biệt, chúng sẽ không phù hợp với đám cưới trong mơ của hai người.”

“Nhưng gia đình chúng tôi sẽ phải đi hai lần tới Seattle.”

Bo lắc đầu. “Không nếu chúng ta tổ chức một đám cưới vào tối thứ Sáu và đám cưới còn lại vào thứ Bảy.”

Autumn mỉm cười. “Chính xác.”

“Chị chọn thứ Bảy.”

Bo lắc đầu. “Jules có gia đình lớn hơn. Em chọn thứ Bảy.”

“Chúng ta chưa phải quyết định điều đó ngay hôm nay,” Autumn xen ngang, và đổi sang một chủ đề mà mọi cô dâu đều thích. “Hai bạn đã đi mua váy chưa? Tôi có thể giúp các bạn chọn váy hoặc đưa cho các bạn tên của vài cửa hàng tuyệt vời.”

“Tôi sẽ không tìm váy cho tới sau Giáng sinh,” Chelsea nói. “Tôi sẽ phẫu thuật giảm kích cỡ ngực vào ngày hai chín, nên tôi không thấy có lý do gì để đi thử váy bây giờ hết.”

Bo nhìn chị gái, mắt cô nhủu chặt lại. “Em đã đọc số liệu thống kê về số người chết vì phẫu thuật thẩm mỹ.”

“Nó không phải phẫu thuật thẩm mỹ.”

“Có đấy.”

“Không phải.”

“Nó cắt bỏ một bộ phận mà.”

Chelsea nhắm mắt lại và hít một hơi thở sâu. “Chúng ta có phải như thế này ngay bây giờ không?” Cô quay sang nhìn em gái. “Hôm nay?”

“Không.” Bo lắc đầu. “Em xin lỗi. Chị có thể chọn thứ Bảy.”

“Không. Jules có một gia đình lớn. Em lấy thứ Bảy đi.”

Autumn cảm thấy một cơn đau như búa bổ ở ngay giữa trán cô. Cô gần như sợ phải hỏi. “Hai chú rể sẽ tham gia bao nhiêu vào quá trình lên kế hoạch?”

“Mark thì không tí nào. Trừ hai tuần anh ấy xin nghỉ vì cuộc phẫu thuật của tôi, anh ấy sẽ đi du đấu cùng đội Chinooks cho tới mùa xuân.” Chelsea nhấc tay lên và vẫy tay. “Mà đằng nào anh ấy cũng không phải một người giỏi lên kế hoạch đâu.”

“Jules sẽ giúp. Mặc dù...” Bo thú nhận, “tình yêu với màu sắc rực rỡ của anh ấy có thể là vấn đề.”

Chelsea mỉm cười với em gái mình. “Jules có khiếu thẩm mỹ tuyệt vời. Em nên để anh ấy lên kế hoạch thay cho em.”

Khi hai chị em sinh đôi đã bỏ qua được ý tưởng lễ cưới đôi và ngừng tranh cãi xem ai có khiếu thẩm mỹ tệ hơn, buổi gặp mặt dịu xuống. Autumn nhanh chóng khám phá ra rằng cả hai người phụ nữ đều rất có óc tổ chức và biết những gì mình muốn. Họ biết mình muốn tiêu bao nhiêu tiền và muốn nhúng tay vào những hoạt động điên rồ thực sự của việc tổ chức tiệc đến mức độ nào. Về mặt đó họ rất giống nhau, và ba người bọn họ xem xét xong hợp đồng một cách kỹ lưỡng và nhanh chóng.

Cả hai người phụ nữ đều cưới những người đàn ông có vai vế. Đặc biệt là Chelsea. Mark Bressler là một huyền thoại khúc côn cầu ở Seattle, và cô tự hỏi hai người họ có khó chịu không nếu cô đưa ảnh của họ cho các tạp chí thương mại. Khi đã thân quen với họ hơn, cô sẽ đưa chủ đề đó ra.

Bo rút dây buộc tóc ra rồi lại túm tóc lại sau đầu. “Tôi nghĩ chúng ta sắp xong ở đây rồi, và tôi cần phải làm xong vài việc.” Chân mày cô trĩu xuống khi cô nhìn qua vai phải của Autumn. “Cậu bé đó trông quen quá.”

Autumn liếc ra sau nhìn vô số những bức ảnh chụp Conner trên kệ tủ đằng sau cô.

“Cậu bé đó trông giống cậu nhóc trong phòng khách dành cho cầu thủ mấy trận vừa rồi. Cậu bé đi cùng một trong những cô nàng cao, tóc đen, môi dày của Sam.”

Chelsea khoanh tay dưới ngực. “Con ác mộng thường xuyên của em.”

“Đó là con trai tôi, Conner.” Cô nhìn từ mặt người này sang người kia, rồi thêm vào, “LeClaire.”

Đôi mắt xanh của Bo sáng lên. “À.”

“Tôi không biết Sam có con trai đấy. Cậu bé bao nhiêu tuổi rồi?”

“Năm tuổi,” Autumn trả lời. “Sam và tôi kết hôn với nhau không được lâu lắm.” Nói thế là giảm đi quá nhiều rồi. “Cưới một cầu thủ khúc côn cầu đơn giản là không hợp với tôi.” Ngay từ đầu, cô và Sam đã đồng ý giữ hình ảnh đám cưới của họ thật ngọt ngào và ngăn ngừa vì Conner. Nó gần như là điều duy nhất họ từng đồng ý với nhau. Chỉ có ba người khác biết được sự thật. Vince và hai anh bạn thân của Sam. Và theo những gì cô biết, hai anh bạn đó chưa hề tiết lộ sự thật.

“Lối sống đó đúng là khó mà hòa hợp với cuộc sống gia đình được,” Bo đồng ý. “Nó đòi hỏi rất nhiều nỗ lực và cô phải là một phụ nữ mạnh mẽ. Các cầu thủ khúc côn cầu rất tuyệt vời, nhưng vài gã đúng là lũ khốn.”

Chelsea thờ dốc. “Bo!”

“À, em không có ý bảo Mark.”

Chelsea liếc mắt về phía Autumn. “Coi chừng những gì chị nói chứ.”

“Không sao đâu.” Autumn cười lớn. “Sam là một gã tồi tệ con ý chứ.”

Chelsea mỉm cười. “Nhưng anh ấy là một tên khốn quấy rầy.” Cô lắc đầu. “Tôi rất tiếc là cuộc hôn nhân của hai bạn không kéo dài. Tôi lúc nào cũng thích Sam. Anh ấy thường ghé qua chỗ Mark và cho Mark đi nhờ khi anh ấy không thể lái được xe. Anh ấy là một người bạn thật sự tuyệt vời với Mark.”

“Ừ.” Autumn không biết Sam có thể là một người bạn tốt đến đâu, nhưng cô biết rõ rằng anh là một tên khốn quấy rầy. Chắc chắn là sáu năm trước anh đã quấy rầy được cô. Quấy rầy cô còi quần lót bikini.

Bo đứng dậy và với tay lấy cái ba lô màu đen nhỏ xíu của mình. “Jules và tôi thường ngồi ở khu dành cho chủ đội bóng, phần lớn trong các trận đấu trên sân nhà. Nếu cô có bao giờ muốn ghé qua và đưa Conner theo cùng thì cho tôi biết nhé.”

“Faith không phiền chứ?”

“Cô ấy thường ngồi ở phòng khách, và khu dành cho chủ đội thường xuyên bỏ không trừ phi Jules và tôi ngồi đó.”

Autumn cũng đứng dậy.

“Tất nhiên tôi sẽ hỏi Faith trước, nhưng tôi thật lòng không nghĩ cô ấy sẽ thấy phiền đâu. Thực tế thì chắc cô ấy sẽ thấy vui vì nó được dùng ấy chứ.”

Autumn không hề có ý định tới tham dự một trận đấu nào của Chinooks. Cô không phải người thích khúc côn cầu, và không đời nào có chuyện cô muốn bị nhầm thành một người hâm mộ của Sam. Lúc này mối quan hệ giữa họ tốt đẹp thật đấy, nhưng họ cũng không phải bạn bè. “Cảm ơn.”

Cô tiễn hai chị em sinh đôi rồi quay lại bàn làm việc và cho hợp đồng vào hồ sơ. Sam sẽ đón Conner từ nhà trẻ để đi chơi vài tiếng. Cô không rõ mình cảm thấy thế nào về sự biến đổi đột ngột của Sam từ một ông bố chẳng mấy khi gặp mặt con sang một người bố tận tụy. Cô không biết điều gì đã tạo nên sự thay đổi ở Sam, nhưng rốt cục thì, điều đó là tốt cho Conner. Cô nhớ thằng bé những khi nó ở cùng Sam, nhưng cô phải thừa nhận rằng khoảng thời gian ấy cũng cho cô chút nghỉ ngơi rất cần thiết. Như hôm nay, cô có cả tấn đồ phải giặt giũ và cả một ngôi nhà phải quét dọn, và làm những việc ấy sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu cậu con trai không quậy phá sau lưng cô.

Trước khi nghỉ làm, cô rút vài tập hồ sơ của các nhà cung cấp đồ ra rồi đặt chúng vào tập công việc cần mang về nhà. Di động trên bàn reo lên, và cô nhấc máy. Cô nhận ra số của Sam, và trả lời, “Có việc gì thế?”

“Tôi đón được Conner rồi. Tôi nghĩ mình nên cho em biết.”

Chu đáo làm sao. Thật khác Sam làm sao. “Cảm ơn.”

“Tôi mai tôi có một trận đấu.”

Cô ngồi lên mép bàn và ngó ra cửa sổ nhìn bãi đỗ xe đằng xa. “Tôi biết. Conner đã kể cho tôi rồi.”

“Thằng bé muốn đi xem.”

Hôm sau Conner phải đến trường, nhưng miễn là kết quả học tập của Conner không ảnh hưởng gì, cô có thể du di một chút. Sam sẽ đi xa trong vài tuần liền, và Conner sẽ không được gặp anh. “Miễn là thằng bé không bị mệt thì không sao. Chỉ cần bảo Natalie đưa con về nhà khi nó bắt đầu thấy mệt là được.”

“Ừ. Được rồi. Em sẽ xem nó trên ti-vi à?”

“Trận đấu à?” Sao Sam lại thích tán gẫu nhỉ? “Không.”

“Em sẽ làm việc à?”

“Tôi mai thì không. Không.” Cô vừa mua một hộp kim tuyến Bedazzlers và muốn dán kim tuyến lên một thứ gì đó. “Tháng Mười một là tháng không có nhiều việc với tôi.”

“Natalie bị cúm.”

“Rất tiếc.” Có lẽ là một bình hoa xấu xí rẻ tiền nào đó hoặc hay ho hơn nữa là, các chân nến bằng thủy tinh. Chúng sẽ rất tuyệt, và cô có thể dùng chúng ở các sự kiện. Có lẽ vậy.

“Vậy... em có thể đưa Conner tới trận đấu không?”

Hay lên bút bi và... “Gi cơ? À. Không. Tôi bận rồi.”

“Làm gì chứ? Em vừa nói em sẽ không làm việc mà.”

Thế thì sao? Cô chẳng nợ nần gì anh hết. “Vài việc.”

“Việc gì?”

“Tôi có cả một danh sách đấy.”

“Tất nhiên rồi, nhưng việc gì trong danh sách của em lại quan trọng hơn việc đưa con trai em tới một trận khúc côn cầu để xem tôi chơi chứ?”

Gần như tất cả mọi việc đấy, nhưng để cho Sam thấy anh kém quan trọng đến cỡ nào trong cuộc sống của cô, cô nói, “Bedazzler của tôi.”

“Cái gì của em cơ?”

“Tôi đã mua một hộp Bedazzler, và tôi định đính kim tuyến vào một cái lọ hoặc gì đó.”

“Chúa ơi.”

“Tôi không cần phải giải thích gì với anh hết, Sam.” Cô đứng dậy và chống một tay trên hông. “Nhưng nếu anh muốn biết sự thật thì, tôi ghét khúc côn cầu.”

“Nói điều ấy cũng như nói em ghét Canada vậy.”

“Tôi không phải người Canada,” cô chỉ ra.

“Conner thì phải đấy. Nghe này” - nghe như thể anh đổi tai nghe điện thoại trước khi tiếp tục - “Tôi sẽ không xin xỏ gì đâu, nhưng thứ Ba tới tôi sẽ đi du đấu trong một tuần liền.”

Từ bên kia ô-tô của Sam cô nghe một giọng van vi bé xú, “Đi mà mẹ.”

“Thế là ăn gian, Sam.”

“Tôi biết.”

Tất nhiên là anh biết, và anh không hề hối hận.

“Em không phải ở đến hết trận đấu,” anh tiếp tục. “Nếu em hoặc Conner thấy mệt, em có thể về. Chỉ một lần này thôi, Autumn. Tôi không xin xỏ em đâu, nhưng Conner thật sự muốn nhìn tôi cho Sedin ăn no đòn.”

“Conner không thích bạo lực.”

“Nó không phải bạo lực. Nó là khúc côn cầu.”

Phải rồi. Lần này cô sẽ trao cho anh thứ anh muốn, nhưng cô thật sự không hề muốn làm thế, và cô sẽ không cho anh nhận nó một cách dễ dàng đâu. “Tôi được gì nào?”

Anh ngừng nói, rồi hỏi, giọng anh ram ráp trong tai cô, “Em muốn gì, bé cưng?”

Cô đảo mắt. “Tôi muốn anh ngừng thúc ép tôi. Anh bị chiều hư và quen với việc tất cả mọi người làm theo ý anh. Tôi không làm việc cho anh, và tôi cũng không phải một trong những người phụ nữ của anh. Cuộc sống của tôi không xoay quanh những ước muốn, nhu cầu, và khao khát của anh.”

“Autumn,” anh nói qua một tiếng thở dài, “trong tất cả những phụ nữ trên hành tinh này, tôi chắc chắn biết rất rõ rằng cuộc đời của em không xoay quanh những khao khát của tôi.”

“Chào mừng đến với Jungle” vang lên ầm ầm bên trong sân vận động Key ở khu thương mại Seattle. Vào phút thứ hai ở hiệp hai, điểm số được cân bằng với mỗi đội hai điểm. Bóng rơi xuống, nhạc ngừng lại, và tiếng Axl Rose được thay thế bằng tiếng vút gậy trên mặt băng.

Sam ngồi trên ghế và dốc nước vào miệng. Anh nhỏ nước bọt giữa hai chân và quệt khóe môi bằng mu bàn tay.

“Henrik đang tạo khe trống và lôi kéo các cầu thủ lại trước vạch,” Mark Bressler nói từ đằng sau Sam. “Khóa chặt hấn lại và kéo hấn ra khỏi cánh của Marty nhé.”

Sam gật đầu, mắt anh dõi theo các hoạt động trên mặt băng. Đội Canucks đã tăng tốc ở hàng công, nhưng hàng thủ của họ không được nhanh như vậy. Nếu Chinooks tiếp tục gây áp lực lên hàng thủ và Luongo, Chinooks có thể khiến cho họ thất bại nặng nề.

Phía sau anh, Andre giều Burrows khi cậu ta trượt qua ghế băng, “Kế tiếp là mày đấy, đồ nhát gan.”

Sam bật cười, lướt mắt tới góc trái phía sau cột gôn và hạ mắt xuống chiếc mũ bóng chày màu hồng của Autumn. Autumn cứ như muốn giấu kín hành tung vậy. Đội mũ, dựng cổ áo, như thể cô là một điệp viên hai mang và không muốn bất kỳ ai nhận ra mình. Anh cho là mình cũng hơi ngạc nhiên khi cô không mặc áo thi đấu của đội Pittsburgh chỉ để chọc giận anh.

Sam cảm thấy một bàn tay vỗ lên lưng mình, và anh nhồm dậy, nhét miếng bảo vệ vào răng. Anh và Vlad nhảy vọt chân qua tường rồi anh trượt sang bên kia.

Cầu thủ Kesler của đội Vancouver đưa bóng trên băng, đẩy quả bóng băng cao su trong lưới gậy của mình. Sam dán chặt mắt vào khuôn mặt của Kesler, đánh giá cậu ta, và ngay khoảnh khắc cậu ta nhìn xuống, hông Sam xô thẳng cậu ta vào tường. Nhựa Plexiglas rung lên loảng xoảng khi anh móc bóng băng lưới gậy của mình. “Chắc mày thích ngã dập mông lắm nhỉ,” anh nói khi vọt bóng.

“Chết đi, LeClaire.”

“Mày trước đấy, đồ bì thật.” Anh đẩy bóng sát ván tường cho Daniel và di chuyển về vạch đỏ. Còi thổi lên và trọng tài bắt lỗi việt vị.

Anh liếc nhìn Conner và Autumn. Con trai anh vẫy một ngón tay chiến thắng với anh, và tìm anh phình lên. Bóng mũ của Autumn che khuất mắt cô và chạm đến cánh cung ở môi. Anh mừng là, dù rõ ràng là cô không thích anh và khúc côn cầu, cô vẫn đưa Conner đến.

Anh quay lại đường vạch trước khung thành và kiểm tra lại băng dính trên gậy. Anh thật sự không thể ước có được một người mẹ nào tốt hơn cho con trai mình, và khi anh đi qua Kesler, anh huých cậu ta bằng vai. “Bì của tao nhảy tốt hơn của mày đấy,” anh nói.

“Bì của mày nhảy vì mày già rồi.”

Sam mỉm cười. Anh nhớ hồi mình mới hai lăm tuổi và còn kiêu căng vênh váo. Khi thật, bây giờ thỉnh thoảng anh vẫn còn hơi vênh váo. “Coi chừng đấy, thằng ngu. Mùa giải mới bắt đầu thôi, mà mặt băng thì trơn lấm đấy.”

Anh đứng gần đường biên gôn, chặn các đường bóng và chờ đợi. Bóng rơi xuống. Hendrik chuyển nó lại cho Kesler, và từ bên phải, Sam nhận một miếng đòn từ Shane O’Brien khiến anh ngã dập mông xuống. Anh trượt đi trên băng. Vai phải của anh đập vào tường, và anh nghe tiếng rắc đúng một phần nghìn giây trước khi cảm giác đau đớn lan khắp vai và dọc xuống cánh tay. “Chết tiệt.”

Sam cố ngồi dậy và lăn sang bên phải. Mắt anh nỏ đom đóm, và còi thổi lên. Anh vút găng tay ra và nghiêng răng. “Đồ chó chết!” Con đau này làm anh nghẹn thở, anh nằm ngửa ra và ngược lên nhìn các thanh xà bằng thép. Chuyện này không tốt chút nào, anh nghĩ. Sân vận động vang âm âm những tiếng la ó của hàng nghìn cô động viên Chinooks, và giữa sự đau đớn, cơn choáng váng cùng âm thanh ồn ã, anh nghe thấy tiếng Conner. Anh nghe thấy tiếng kêu gào sợ hãi của con trai anh, nhưng anh làm sao mà nghe thấy được chứ nhỉ. Tiếng gào rú của đám đông quá lớn. Rồi mặt của Daniel và Vlad che khuất tầm nhìn của anh, ngay sau đó là cả Bressler và huấn luyện viên trưởng, Scott Silverman.

“Cậu đau ở đâu?” Scott hỏi.

“Vai. Xương đòn. Tôi nghe có tiếng rắc.”

“Cậu có thể cử động tay và chân không?”

“Có.” Anh đã gãy xương nhiều lần đủ để nhận ra dấu hiệu ấy, và anh tự hỏi lần gãy xương này sẽ giữ anh trong danh sách chấn thương bao lâu. Bao lâu nữa anh mới gặp lại O’Brien trên mặt băng và cho hắn ta no đòn. “Giúp tôi dậy.”

Mark quỳ một gối xuống bên cạnh anh. “Hãy nằm im và để Scott lo liệu.”

Sam lắc đầu và nghiêng răng trước sự đau đớn xuất hiện chỉ vì cử động đơn giản đó. “Con trai tôi ở đây. Tôi không muốn thằng bé thấy tôi nằm sõng soài trên mặt băng.” Và không đời nào có chuyện anh để cho mấy gã khốn kia thấy anh đau đớn thế thảm thế nào. “Scott có thể lo liệu trong phòng tập.” Bằng tay phải, anh nâng mình ngồi dậy. Nó đau hơn nhiều những gì anh biểu hiện ra. Điều cuối cùng anh muốn là bị khiêng ra ngoài băng cáng.

Scott chống vai vào ngay dưới cánh tay phải của Sam, và anh có thể nhồm dậy trên đầu gối.

Khi gió! Mẹ kiếp! Chết tiệt!

“Cậu ổn chứ?”

“Ừ. Ừ.” Chó chết! Anh nhồm dậy, và cả sân vận động reo hò âm ỉ. Thật chậm rãi, anh trượt về phía ghế băng, cánh tay trái ép chặt vào ngực. Anh đau đớn đến mức cơn đau che kín hết tầm nhìn. Nhưng anh tức giận hơn cả đau đớn. Tức giận vì một gã vô tích sự ngu si đã đột kích được anh. Tức giận vì anh sắp sửa bỏ mất một tháng - nếu anh may mắn. Tức giận vì điều này xảy ra trước mặt con trai anh.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Của Tôi* - Rachel Gibson được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Người đàn ông của tôi:

Không có bạn gái khác (đặc biệt là những cô bạn gái mảnh khảnh)

Conner buông tay Autumn ra và ấn nút thang máy. Tay bên kia thằng bé cầm một chiếc hộp nhỏ có một cái bánh cupcake bên trong. Một cái bánh nướng màu nâu với những con giun bằng kẹo dẻo và vụn sô-cô-la mà sáng nay họ cùng làm và Conner đã tự mình trang trí. Cửa khép lại và hai người đi thang máy lên căn hộ ở tầng mười. Lúc này là hơn mười giờ sáng. Thường thì giờ này Conner đang đi học, nhưng sau tối qua, thằng bé cần gặp bố mình.

Thằng bé đã khóc đến khi thiếp đi vào hơn một giờ sáng. Cậu cứ đinh ninh rằng Sam sắp chết. “Người ta đã đưa bố đi bằng xe cu-ư-u thương,” thằng bé đã nức nở như vậy.

“Chỉ vì như thế sẽ dễ chịu hơn mà thôi,” cô nói dối, cố xoa dịu cậu. Không lâu sau khi Sam rời khỏi sân băng, một người ở Chinooks đã tìm Autumn và Conner, bảo họ rằng Sam đang được chuyển đến Harborview để kiểm tra và chụp X-quang.

“Con khô-không nghĩ thế đâu, mẹ ạ.”

Conner ngày càng lớn và khó lừa hơn, và lúc họ nhìn Sam nằm soài trên mặt băng là những giờ phút khủng khiếp với Conner. Thằng bé đã òa ra khóc một cách hoảng hốt, và Autumn phải thừa nhận rằng, dù đã nhiều lần cô ước Sam bị thương, thực tế vẫn khiến cô không yên lòng.

“Con muốn gặp bố.”

“Đến sáng mẹ sẽ đưa con đi gặp bố,” cô đã hứa như vậy, dù đến nhà Sam gần như là điều cuối cùng cô muốn làm.

Thang máy mở ra và họ đi vào một hành lang ngắn. “Nhớ rằng chúng ta sẽ không ở lâu đâu đấy. Chỉ đủ để con thấy rằng bố con vẫn khỏe mà thôi.” Conner ấn chuông, và trong vài giây ngắn ngủi, Faith Savage ra mở cửa, cao ráo, tuyệt đẹp và đang có thai. Autumn không biết ai ngạc nhiên hơn nữa. Cô hay bà chủ đội Chinooks.

“Chà, xin chào, Autumn. Cô biết Sam à?”

“Phải. Chúng tôi có với nhau một đứa con trai.”

“Tôi không biết điều đó.” Cô hạ mắt xuống nhìn mái tóc vàng của Conner.

“Không nhiều người biết mà.” Cô đặt tay lên đầu con trai. “Chào cô Savage đi.”

“Cháu chào cô ạ.” Conner rướn người sang trái để nhìn vào căn hộ được rõ hơn. “Cô thế nào ạ?”

Faith mỉm cười. “Cô khỏe, cảm ơn cháu.” Cô bước sang một bên và Conner lao vụt qua người cô.

“Bố!”

Autumn đi vào hành lang và đóng cửa lại sau lưng. “Sam thế nào?”

“Cầu kính lắm.” Faith nhìn qua vai. “Tôi mừng khi có cô ở đây.”

Rõ ràng là cô ấy không biết về mối quan hệ của cô và Sam. “Cô thế nào?” cô hỏi Faith khi họ đi vào một phòng khách đầy những món đồ da quá khổ, đồ giải trí hiện đại và một bức tường bằng kính nhìn ra thành phố. Cả không gian thật rộng rãi và xếp đầy những đồ trang trí cùng đồ nghệ thuật đắt tiền. Đúng là hang ổ của gã độc thân mà cô trông chờ ở Sam.

“Giờ thì tốt. Ba tháng đầu tiên có hơi khó khăn. Tôi không thể tưởng tượng nổi nó phải khủng khiếp thế nào với những người phụ nữ khôn khéo ốm yếu suốt cả chín tháng đó.”

Autumn bật cười và giơ tay lên. “Tôi là một trong những người phụ nữ đó đây, và nó đúng là đã khủng khiếp lắm.” Cô cời khóa áo khoác bằng lông cừu màu đen của mình khi hai người họ đi vào căn bếp, nơi Sam và Conner đứng ở góc. “Cô biết mình có con trai hay con gái chưa?”

“Vẫn chưa. Chúng tôi mới chỉ có được hình siêu âm đầu tiên thôi.”

“À. Tôi nhớ cái đó. Conner trông như một cục thịt gà nghiền vậy.” Cô cười lớn. “Đó là lý do vì sao chúng tôi gọi thằng bé là Vàng Con.”

Sam rời mắt khỏi cái bánh trên kệ đá hoa cương. Bên ngoài chiếc áo phông trắng, anh đeo dây nẹp xương tám mối trên vai, cánh tay trái nằm trong băng nẹp buộc chặt ở ngực. Thân áo phải được giắt vào một cái quần gió thể thao, trong khi bên còn lại rủ xuống hông anh. Tóc anh rối bù, những sợi râu màu vàng sậm phủ sẫm cả má và cằm. “Tôi cứ tưởng em gọi thằng bé là Vàng Con vì nó được mang thai ở Vegas.”

Cô liếc nhìn Faith qua khóe mắt và lắc đầu. Cái đêm Conner được thụ thai ở Vegas thậm chí còn không phải là một chuyện mà cô muốn nghĩ đến, chứ đừng nói là bàn tán đến. Cô và Sam chưa bao giờ trò chuyện về khoảng thời gian đó, và cô không muốn bắt đầu vào lúc này. Đặc biệt là trước mặt Faith Savage.

“Tôi sẽ để anh tận hưởng khoảng thời gian ở cùng con trai mình,” Faith nói khi đi về phía ghế bar lấy chiếc áo khoác bằng lông cừu đỏ và túi xách Hèrmes của cô. “Sam, nếu anh cần gì thì hãy cho tôi biết nhé.”

“Cảm ơn vì đã ghé qua. Tôi sẽ tiễn cô.” Anh đi về phía cô, nhưng cô giơ một tay lên.

“Tôi tự ra được mà. Anh nghỉ ngơi đi.” Cô mỉm cười với Autumn. “Rất vui được gặp lại cô.”

“Tôi cũng vậy.”

Và rồi Faith đi mất, bỏ lại hương nước hoa đắt tiền phía sau. Cánh cửa khép lại sau lưng cô, và Autumn ở một mình cùng Sam. Trong căn hộ của anh. Trong lãnh địa của anh.

“Bố có cử động được tay không?” Conner hỏi bố nó.

“Có,” Sam trấn an Conner. “Bố bị gãy xương đòn.” Anh chỉ vào xương đòn của mình. “Bố chỉ đeo băng nẹp để cố định cánh tay mà thôi.”

Conner ngược lên nhìn anh và lắc đầu. “Con đã thấy chú đó làm đau bố.”

“Con đau này chẳng là gì khi so với lần bố bị gãy cổ chân. Ít nhất lần này bố có thể đi lại được.”

Cô đặt chiếc túi Hèrmes nhái từ Target lên ghế đầu cùng áo khoác Old Navy của Conner. Cô vẫn mặc áo khoác vì cô sẽ không ở lâu đến khi cảm thấy dễ chịu. “Nhưng bố có nên đi lại không?” Autumn thích ở cạnh Sam trong ngôi nhà của cô hơn. Nơi cô cảm thấy mình có chút kiểm soát. Mặc dù với Sam, kiểm soát luôn chỉ là ảo tưởng.

“Có chứ. Nhưng bố chuẩn bị ngồi xuống đây.” Anh chỉ vào bánh cupcake. “Bố sẽ ăn con giun màu đỏ. Con ăn con màu xanh nhé.”

“Được ạ.” Conner cầm lấy một con giun và tống nó vào miệng.

“Lát nữa cơ.” Anh đóng nắp hộp bánh lại như thể nhìn thấy giun chui ra từ một cái bánh cupcake trông-bẩn-thiu khiến anh buồn nôn. “Bố không chắc con giun sẽ hợp với chỗ thuốc bố vừa uống.” Anh từ tốn đi qua chỗ cô, và Conner nổi gót theo sau. Có lẽ cô nên rời đi. Quay lại trong một tiếng nữa. Cô không thuộc về nơi đây. Trong hang ổ độc thân của Sam.

“Autumn, em có thể lấy một túi đậu ra khỏi ngăn đá cho tôi không?”

“Được chứ.” Cô đi trên sàn đá tới một tủ lạnh hai ngăn bằng inox và mở cửa ra. Luồng gió lạnh toát đầu tiên đập trọn vào mặt và hõm cổ cô khi cô nhìn vào nước quả đông lạnh, một hộp Toaster Sticks và khoảng mười túi đậu đông lạnh. Cô cầm lấy túi đậu ở trên cùng và rời khỏi bếp. Sam ngồi trên một cái ghế sofa bằng da, Conner ngồi bên cạnh. Với cánh tay bị buộc lại và dây nẹp đeo quanh vai, trông anh gần như yếu ớt. Chà, trông yếu ớt như một bức tường cơ bắp cao một mét chín, nặng hơn chín mươi cân có thể.

Cô đưa anh túi đậu. “Tôi có nên gọi Natalie cho anh không?”

“Đề làm gì?” Anh đặt túi đậu lên vai và hít mạnh vào một hơi.

“Cô ấy không phải là ‘trợ lý’ của anh sao? Có lẽ cô ấy sẽ trợ giúp anh.”

“Cô ấy chủ yếu là bảo mẫu của Conner. Tôi không cần bảo mẫu.”

Nhìn thấy Sam đau đớn, trông anh không chỉ yếu ớt, mà còn thật sự không hề khớp với hình ảnh của anh trong cô. Hình ảnh mà cô đã giữ nhiều năm qua về một người đàn ông có vô số bạn gái và thậm chí còn nhiều bạn tình hơn cả thế. Anh trông như một người đàn ông bình thường. Chà, hơi giống thôi. Một người đàn ông bình thường với bộ râu mới mọc lồi thoi trên cái cằm đẹp như diễn viên điện ảnh. “Anh còn cần gì nữa không?”

“Không.” Anh lắc đầu và ngược nhìn cô qua đôi mắt xanh dương ngái ngủ. Cô không biết anh mệt hay bị say thuốc. Chắc là do cả hai.

Cô liếc nhìn đồng hồ ở mặt trong cổ tay. Năm phút nữa.

“Bố ơi, thụ thai là gì?”

Cả Autumn và Sam nhìn Conner, rồi nhìn nhau.

“Gì cơ?”

“Bố nói con đã được thụ thai. Điều đó có nghĩa là gì?”

“Chà...” Sam đáp ứng và liếc mắt sang nhìn con trai. “Điều đó có nghĩa là khi hai người... điều ấy có nghĩa là...” Anh xê dịch túi đậu trên vai. Đối với một

người hay được luyện tập cách làm người khác mang thai, chắc chắn là anh đang quá vất vả để giải thích được nó. Dù vậy cô cũng không muốn thử giải thích nó. Đặc biệt không phải trước mặt Sam. Khi phải “nói chuyện,” cô không muốn có khán giả nào hết. “Chà, đó là khi...” Anh nhăn mặt như thể mình đột ngột đau đớn đến không thể chịu nổi và không nghĩ được gì. “À ừ. Vai bố đau quá. Hỏi mẹ con đi.”

“Tôi à?”

Anh chỉ vào xương đòn của mình. “Cho tôi nghỉ ngơi chút đi. Tôi đang rất đau đây này.”

Điều đó không thể lấy ra làm cớ được. “Được thôi.” Đằng nào cô cũng có thể trả lời câu hỏi này tốt hơn Sam. Câu trả lời của cô sẽ an toàn hơn, ở mọi cấp độ. Cô ngồi xuống ghế và quay mặt sang nhìn Conner. “Nó có nghĩa là được tạo ra.” Thấy chưa, dễ không.

“À.” Đôi mắt màu xanh dương đang ngược nhìn cô giống mắt bố nó đến mức phát rồ. “Con đã được tạo ra ở Las Vegas?”

“Phải.”

“Ồ.” Thằng bé nuốt nước bọt, và cô gần như có thể thấy các bánh xe chuyển động trong bộ não nhỏ xíu của nó. “Bằng cách nào?”

Cô vẫn luôn biết rằng một ngày nào đó mình sẽ phải trả lời câu hỏi này. Cô đã chuẩn bị sẵn. Cô đã nghĩ đi nghĩ lại về nó trong đầu vài lần, nhưng trong trí tưởng tượng của cô chưa bao giờ có cảnh Sam ngồi cách đó vài mét, một túi đậu đặt trên vai, nhìn như thể chính anh cũng muốn biết câu trả lời. “Chà, khi hai người làm tình, thỉnh thoảng họ tạo ra một em bé.”

“Ồ.” Autumn nín thở, chờ cho câu “bằng cách nào” kế tiếp. Các câu hỏi sẽ chỉ có khó hơn. Thằng bé quay người và nhìn Sam. “Con ăn con giun của bố có được không?”

“Đi lấy đi.”

Conner nhảy cẫng lên và chạy vào bếp nhanh hết mức đôi giày thể thao nhỏ xíu của thằng bé có thể đưa nó đi.

Một tiếng thờ dài thoát khỏi phổi khi cô chà tay lên mặt. “Tôi có cảm giác như thể mình vừa tránh được một viên đạn vậy.”

“Tôi khá hào hứng muốn xem em sẽ trả lời các câu hỏi đang sục sạo khắp đầu óc thằng bé như thế nào đấy.”

Cô cau mày và thả tay xuống. “Anh chẳng giúp được gì hết.” Cô cúi người tới trước để chắc chắn Conner vẫn ở trong bếp rồi nói, “Thằng bé đã hỏi anh đấy chứ, và chắc chắn là anh biết thụ thai có nghĩa gì. Chúa nhân từ, anh là kẻ ăn chơi trác táng nhất hành tinh.”

Anh bật cười, không hề xấu hổ. Tất nhiên là không rồi. Anh là Sam mà. “Không phải nhất.”

“Cũng ngay sát thôi.”

“Đó là lý do mà có lẽ tôi không nên trả lời những câu hỏi tế nhị như vậy.”

Conner quay lại, nhai tóp tép một con giun dẻo màu đỏ. Các bánh xe bé xíu trong đầu thằng bé vẫn đang chạy. Chỉ vì nó nghĩ đi ăn giun không có nghĩa là nó sẵn sàng buông tha chủ đề đó.

“Được rồi.” Autumn nhảy bật dậy trước khi Conner kịp đặt câu hỏi. “Chúng ta tốt nhất nên đi ngay bây giờ.”

“Mình vừa mới đến đây mà.”

“Chúng ta đã nói về chuyện này rồi, Conner. Con biết là chúng ta sẽ không ở lại lâu mà. Bố con cần nghỉ ngơi.”

“Thứ tôi cần là được tắm.”

Cô bắt đầu đi vào bếp. “Hãy lấy áo khoác của con nào.”

“Tôi cần sự giúp đỡ của em.”

Câu nói đó làm cô khựng lại, và cô từ từ quay lại nhìn Sam. Anh đang nhìn cô. “Tôi à? Anh cần tôi giúp anh tắm sao?”

Anh cười khê và dùng bàn tay lạnh lạnh đẩy mình đứng dậy. “Không. Trừ phi em nhất quyết muốn.” Anh ném túi đậu lên bàn cà phê và chỉ tay vào dây nẹp. “Có người đã móc thứ này ở sau lưng, và tôi không thể cởi nó ra.” Anh đi qua người cô, tự nhiên mặc định rằng cô sẽ giúp anh cởi ra. “Tôi còn không chắc là mình có cần nó không nữa.”

“Con ăn bánh cupcake của bố nhé?”

“Tự nhiên đi, nhưng nhớ là con phải ăn ở quầy bar đấy. Hôm nay bố không thể lôi máy hút bụi DustBuster ra sau khi con đi đâu.” Anh ngoái qua vai nhìn Autumn. “Thôi nào.” Khi cô không di chuyển, anh dừng bước và quay lại nhìn cô. “Không phải tôi đang cố ra lệnh cho em đâu. Tôi chỉ cần được giúp đỡ chút ít mà thôi.”

Đó không phải là lý do làm chân cô dính chặt vào thảm nhà anh. Giúp anh cởi dây nẹp ra sẽ là hơi quá thân mật. Hơi quá gần gũi.

Như thể đọc được ý nghĩ của cô, anh hỏi, “Em nghĩ tôi sẽ cố làm gì em à?”

Giọng anh có vẻ lộ bịch đến mức cô chỉ còn một thứ để làm. Cô lắc đầu và cởi cái áo khoác lông cừu ra. Cô ném nó lên trên túi của cô và theo sau Sam. “Tất nhiên là tôi không nghĩ thế.” Họ dời gót sang một hành lang quanh co và đi ngang qua một căn phòng chỉ có thể là phòng Conner.

“Thế là tốt, bởi vì điều kiện hiện tại không cho phép tôi bắt đầu một hành động mà tôi không thể kết thúc,” anh nói qua vai. “Bất kể em van xin thống thiết đến đâu.”

Nếu không phải anh đang bị đau và di chuyển hơi chậm chạp, cô hẳn rất muốn đánh anh. Thay vào đó, cô tập trung vào dây nẹp tám mối màu xanh sậm trên lưng áo phông trắng và quai nẹp màu be của anh. Anh nói đúng. Dây nẹp tám mối và thanh nẹp dính chặt lấy nhau ở sau lưng.

Cô đi theo anh vào phòng ngủ chính khổng lồ với tầm nhìn ra vịnh Eliot ngoạn mục. Giường vẫn lộn xộn nhàu nhĩ sau buổi đêm hôm trước, và một đôi tất, quần cùng hai miếng đệm khúc côn cầu đã bị đá sang một bên. Phòng thay đồ cũng lớn như phòng tắm của cô ở nhà, còn phòng tắm thì lớn như nhà bếp của cô. Có điều đẹp hơn. Đẹp đề hơn nhiều.

Anh bật một công tắc lên bằng bên tay lạnh lặn và một ngọn đèn chùm bằng nikel sáng mờ cùng các hàng đèn trên trần chiếu sáng xuống nền đá hoa cương đen trắng. Buồng tắm có thể thoải mái chứa một gia đình sáu người, được bao quanh bằng kính và đá granit đen có những đốm bạc nhỏ li ti.

Anh dừng lại ở chính giữa một tấm thảm da ngựa vằn. Cô khá chắc chắn rằng nó chỉ là một tấm da bò nhuộm giống da ngựa vằn, nhưng vẫn hơi thấy ghê người.

Anh quay lại đối mặt với cô. “Sao?”

Cô lướt mắt dọc lên chân anh, qua eo anh, qua cánh tay bị ghim chặt ở ngực rồi tới mặt anh. “Tấm thảm đó hoàn toàn là da bò.”

“Ừ?”

Cô lắc đầu. “Anh không bị nó làm khó chịu à?”

“Tôi không thấy khó chịu với nó nhiều hơn với đôi giày bằng da của em đâu.”

Với cô, nó không hẳn là như nhau. Đôi giày của cô phục vụ cho một mục đích đáng giá, và cô nghĩ dùng da động vật chẳng để làm gì hơn ngoài trang trí thật sồn tọc gậy. Như sọ, đầu, và sừng. Khiếp, cảm xúc của cô không cần phải có vẻ hợp lý đối với bất kỳ ai, trừ cô. Cô vòng qua anh và vươn tay lấy cái khóa ở ngay trên bả vai phải của anh. “Conner đã thấy nó chưa?”

“Rồi.”

Các khớp tay cô chạm nhẹ qua lớp cotton ấm áp trên áo sơ mi. “Thằng bé có khóc không?”

“Không, nhưng nó không thích bước chân lên đó.”

Đó mới đúng là con trai cô. “Thằng bé có một trái tim nhân hậu. Nó không thích làm tổn thương người hay động vật.” Điều này đưa cô đến với một chủ đề mà cô vẫn muốn nói chuyện cùng anh. “Tối qua, thằng bé đã vô cùng sợ hãi khi thấy anh như vậy.” Cô kiễng chân lên và cố chạm vào anh ít nhất một chút. Cô nhẹ nhàng đặt một lòng bàn tay vào giữa lưng anh để chống tay trước khi đẩy một sợi dây qua vai. “Nó thực sự làm thằng bé buồn.”

“Tôi biết, nhưng bị đòn đau là rủi ro mà tôi chấp nhận chịu mỗi lần bước lên mặt băng.” Cô đi vòng quanh anh khi anh từ từ hạ cánh tay xuống. “Tối qua chỉ là một tai nạn bất thường.”

Cô cẩn thận kéo sợi dây nẹp màu be ra khỏi cánh tay Sam, trượt nó qua khuỷu tay anh. Cô muốn Conner tạm ngừng xem khúc côn cầu, nhưng cô cho rằng chủ đề này tạm thời không cần nhắc tới. Ít nhất là cho tới khi Sam quay lại mặt băng. “Từ chỗ tôi ngồi, nó có vẻ có tính toán đấy.” Cô liếc lên nhìn nét nhăn nhó đóng đờ trên miệng anh. Cô ở gần đến mức có thể đếm được từng sợi lông tơ trên cái cằm lởm chởm của anh.

“À, cú đánh đó là có chủ ý.” Anh hít mạnh vào một hơi và nhìn vào mắt cô. “Chấn thương mới là một tai nạn bất thường. Tôi đã bị đập vào tường một cách ác ý.”

Cô đặt dây nẹp lên mặt bồn rửa mặt bằng đá granite đen, rồi lại một lần nữa di chuyển ra sau anh. Cô xé băng dính dán trên băng gạc tám mối và trượt nhẹ các ngón tay xuống bên dưới.

“Chết tiệt.”

“Anh ổn chứ?”

“Tôi từng bị đau hơn thế này nhiều.”

Cô trượt băng gạc ra khỏi vai anh và đặt nó cạnh dây nẹp.

“Conner sẽ học được rằng bị ăn đòn chỉ đơn thuần là một phần của khúc côn cầu. Nó sẽ ổn thôi.”

Cô nghi ngờ điều ấy và một lần nữa lại di chuyển để đứng trước mặt anh. “Thằng bé yêu hòa bình.”

“Nó là người nhà LeClaire.”

Thằng bé cũng là người nhà Haven. Không bạo lực. Chắc, trừ anh Vince. “Conner là một người giàu lòng yêu thương, không phải một kẻ thích đánh đấm.”

Sam tóm lấy vạt áo phong của mình bằng bên tay lành lặn và cởi nó ra. “Nghe em nói cứ như thể thằng bé nhất định phải là một trong hai vậy. Thằng bé mang họ LeClaire.” Anh ngước lên, và một nụ cười từ tốn kéo cong môi anh. “Chúng tôi có tài năng thiên phú ở cả hai lĩnh vực.”

Cô lắc đầu. “Thậm chí sau chừng ấy năm, tôi vẫn kinh ngạc trước tính tự kiêu khổng lồ của anh.”

“Nó không phải là tự kiêu.” Anh ra dấu cho cô giúp anh cởi áo phong ra. “Không phải nếu nó là sự thật. Tôi chỉ không bị mắc tính e thẹn giả vờ thôi.”

Hay bất kỳ tính e thẹn nào. Cô bước lại gần một bước và nắm lấy mép vạt cotton mềm mại. Cô toàn cởi áo cho Conner. Chuyện này chẳng có gì khác biệt. Nó chỉ là một chuyển động cơ học mà thôi. Có gì đáng kể đâu. Cô nhấc áo anh qua eo rồi lên ngực anh. Thấy chưa. Không có gì đáng kể. Chẳng có gì ghê gớm. Không - Đức mẹ vĩ đại ơi! Cô đã quên bống mất những cơ bắp lượn sóng, sáu múi, và dải lông ngực trông thế nào khi nhìn gần. Miệng cô khô khốc và cô nuốt nước bọt thật mạnh. “Anh có kéo tay mình ra được không?” Cô không thích anh. Cô không ghét anh. Về mặt cảm xúc, cô chẳng cảm thấy gì hết. Không có tiếng tim đập rộn rã, nhưng về mặt thể xác... về mặt thể xác, cô có cảm giác như thể mình vừa bị một quả bóng đục vọng đang cháy hừng hực đập thẳng vào dạ dày. Lần đầu tiên nhắc cô nhớ lại sau một thời gian dài rằng cô không chỉ là mẹ của Conner. Cô còn là một phụ nữ ba mươi tuổi đã không làm tình trong hơn năm năm.

Anh nắm lấy tay cô và ép lòng bàn tay kia vào lồng ngực anh. Lồng ngực ấm áp, rắn chắc, trần trụi của anh. Ngày xưa, cô đã nếm thử lồng ngực ấy. Rê miệng lên xuống phần bụng trần ấy như thể anh là một bữa buffet mà cô-có-thể-ăn-được-hết. “Tôi làm anh đau à?” Khi anh không trả lời, cô ngước mắt lên. Qua bàn tay anh đặt trên tay cô. Qua cổ họng vạm vỡ, qua môi, và nhìn vào đôi mắt xanh của anh.

“Lần đầu tiên tôi nhìn thấy em,” anh nói, “tôi đã nghĩ em có mái tóc đẹp nhất mà mình từng nhìn thấy.”

Gì cơ? Trong khi cô đang nghĩ đến phần bụng rắn chắc của anh, anh lại đang nghĩ đến tóc cô. “Anh say thuốc à?”

Anh cười toe toét. “Rất say ấy chứ.”

Anh đang mụ mị vì thuốc giảm đau và yếu ớt vì bị chấn thương. Cô thì chẳng có lời biện hộ nào cho những suy nghĩ vẩn vơ của cô hết.

“Tôi vẫn nghĩ tóc em rất đẹp.”

Đó rõ ràng là lời nói của kẻ say thuốc. “Nào, đừng có nói điều gì sẽ làm anh xấu hổ vào sáng mai đây.”

Anh lướt nhẹ ngón tay cái qua mu bàn tay cô. “Sao tôi lại thấy xấu hổ chứ?”

“Bởi vì anh không thích tôi.”

“Tôi thích em.”

Anh nâng bàn tay lành lặn của mình lên và trượt lòng bàn tay ấm áp ngang vai cô rồi tới cổ cô. Đột nhiên, có vẻ như anh chẳng hề mụ mị hay yếu ớt. “Sam”

“Em thơm quá. Như mùi cupcake vậy.” Anh hạ mặt xuống và ép trán vào trán cô. “Tôi thích cupcake.”

Cô hơi bật cười, tay cô bầu vào áo phong của anh. “Anh chưa bao giờ ăn bánh cupcake của tôi mà.”

“Em yêu, tôi đã ăn bánh cupcake của em rồi.” Tay anh vùi vào tóc cô, giữ lấy đầu cô trong tay.

Giọng cô nghe thật hụt hẫng và căng thẳng khi cô nói, “Tôi không có ý đó.”

Ngược lại, giọng anh chẳng hề hụt hẫng chút nào. “Tôi thì có đấy.”

“Bố ời?”

Khi nghe giọng Conner, Sam ngẩng đầu lên và Autumn nhảy lùi ra sau. Tay cô buông thõng xuống.

“Giấy con trai?” Sam rê mắt khắp mặt và tóc Autumn rồi tay của anh cũng thả xuống.

“Chuông cửa reo.”

“Chắc là chú Howie đấy. Ra mở cửa cho chú ấy vào đi.”

“Bố mẹ đang làm gì đấy?” giọng nói bé xíu từ ngưỡng cửa hỏi.

“Trò chuyện.” Autumn đi qua Sam. “Và mẹ chỉ đang giúp bố cởi dây nẹp ra để bố có thể tắm mà thôi.”

“Ồ.” Thằng bé nhìn từ bố sang mẹ. “Vâng ạ.” Rồi thằng bé quay gót giày và biến mất.

“Howie là ai?” Autumn hỏi để không phải suy nghĩ, về cơ bụng, cupcake, con trai cô đi vào và nhìn thấy... gì nhỉ? Mẹ và bố nó đang trò chuyện à? Phải rồi, trò chuyện về bánh cupcake.

“Một trong các huấn luyện viên của Chinooks. Hôm nay anh ấy sẽ ghé qua để kiểm tra tôi và giúp gỡ dây nẹp ra.”

Cô ngược qua vai nhìn anh. Áo của anh đã trượt xuống ngực, nhưng đầu ngón tay cô vẫn làm nhăn vải cotton trên cơ ngực bên phải của anh. “Vậy anh thậm chí cũng không cần tôi?”

“Chắc chắn là có chứ. Tôi biết anh ta sẽ đến, nhưng không biết lúc nào. Mà tôi hơi hám lắm rồi.”

Anh đâu có hói. Dù vậy cô ước là anh thế thật. Ước gì anh hơi hám khó chịu đến mức cô sẽ nghĩ về bánh xà phòng thay vì cơ bụng của anh. “Chà, tôi bảo đảm là anh ta biết rõ công việc của mình và có thể giúp anh cởi áo tốt hơn tôi.”

“Chắc thế, nhưng anh ta không có mái tóc xinh xắn của em.” Anh cười toe toét. “Và anh ta không có mùi giống cupcake.”

“Sam?”

Mất Autumn bắn thẳng ra ngưỡng cửa và nhìn người phụ nữ lộng lẫy đang đứng đó như thể cô ta vừa bước ra khỏi một tạp chí thời trang.

Autumn nhận ra cô ta ngay lập tức.

Thật từ tốn, Sam quay người lại. “Veronica? Em đang làm gì ở đây?”

“Em đã đến ngay khi nghe tin anh bị thương.”

“Đáng ra em phải gọi điện.”

“Em đã cố.” Đôi mắt màu nâu sậm của cô ta rời khỏi mặt Sam nhìn xuống Autumn. Trong một cái chớp mắt, cô nàng siêu mẫu đánh giá Autumn và loại bỏ khả năng cô là một mối đe dọa nào đó. Autumn thấy buồn cười nhiều hơn là thấy bị xúc phạm. Thật sự, cô không hề quan tâm cho tới khi Veronica hỏi, “Cô là một trong mấy cô trợ lý à?”

Cô chợt nóng chợt lạnh cùng một lúc, và cô nặn ra một nụ cười. “Đến lúc tôi phải đi rồi. Giờ thì anh đã có người giúp.” Cô ra khỏi phòng tắm và lướt qua người phụ nữ cao ráo mảnh khảnh ở ngưỡng cửa. Cô không biết là các nhà thiết kế lại thiết kế quần jeans phụ nữ bằng cỡ trẻ con 6X đấy. “Tôi xin phép nhé.”

“Autumn,” Sam gọi to tên cô nhưng cô vẫn bước đều chân. Cô có thôi thúc cực lớn là muốn ở bất cứ đâu trừ nơi đây, và cô nắm lấy tay Conner khi cô đi qua cậu ở hành lang. “Bố con có bạn đến thăm, và chúng ta phải đi thôi.”

“Chúng ta có thể tới McDonald trên đường về nhà không. Con đói quá.”

“Không phải con vừa ăn bánh cupcake của bố sao?” Cô cầm lấy áo khoác của họ và túi của cô ở trên ghế.

“Vâng, nhưng trong suất Happy Meal có khủng long đấy.”

“Con có nhiều khủng long rồi mà.” Cô có thể cảm thấy má mình nóng bừng. Cô không tức giận. Chẳng có gì để mà tức giận hết. Cô thấy xấu hổ.

“Chờ đã.” Sam bắt kịp họ ở cửa và giơ bên tay lành lặn của anh ra. “Ôm tạm biệt bố đã nào,” anh bảo Conner. Anh cẩn thận ôm Conner vào người, rồi ngược lên nhìn Autumn. “Sao em lại tức giận vậy?”

“Đâu có.”

“Em đang lao ra khỏi đây như thể em giận dữ đấy.”

Cô xô tay vào áo khoác. “Tôi chỉ không đánh giá cao việc một trong vô số các cô bạn gái của anh nhằm tôi thành một cô bạn gái khác trong vô số các cô bạn gái của anh mà thôi.”

“Natalie không phải bạn gái của tôi.” Anh hạ thấp giọng xuống. “Cả Veronica cũng không. Cô ấy chỉ là...”

“Sam, tôi không quan tâm,” cô ngắt lời và giơ bàn tay lên để ngăn anh lại.

“Trông em có vẻ quan tâm lắm đấy.”

“Không đâu. Đây là nhà anh. Chắc chắn anh có thể tiếp đãi mọi phụ nữ anh thích ở đây. Cũng như tôi có thể tiếp đãi bất kỳ ai tôi thích ở nhà tôi.” Cô đeo chiếc túi rê tiền của cô lên vai. “Chỉ là tôi không thích bị nhầm với một trong những người phụ nữ của anh. Tôi thích nghĩ rằng trông mình khôn ngoan hơn thế. Rằng tôi khôn ngoan hơn thế.” Cô thật sự cũng khôn ngoan hơn thế.

Chà, chỉ trừ vài giây trước khi cô đứng trong phòng tắm nhà anh ve vuốt cơ ngực rồi nghĩ đến cơ bụng của anh, và trò chuyện về bánh cupcake của cô. Ngã gục trước những lời nhảm nhí kia nữa. Cô cũng đã biết thế là không tốt. Từ kinh nghiệm đau đớn cô biết rằng sẽ chẳng có gì tốt đẹp đến từ việc ngã quỵ dưới, phủ phục trên người, hay ngồi lên trên những lời nhảm nhí của LeClaire hết.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Của Tôi* - Rachel Gibson được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Người đàn ông của tôi:

Thích bánh Muffin

Chuyện gì vừa xảy ra vậy? Sam đứng ở lối vào trống không nhà mình, nhìn cửa trước chằm chằm. Chắc chắn là anh khá say thuốc và đang bị đau, nhưng điều ấy thật sự không thể giải thích nổi sự bối rối của anh trước những gì vừa diễn ra.

Đó là Autumn. Cô nóng lạnh thất thường. Mới phút trước cô còn đặt tay trên ngực anh, ảm áp và thoải mái, vậy mà phút sau cô đã đẩy con trai anh ra khỏi cửa, tức giận đùng đùng vì Veronica nhầm cô thành Natalie.

Tôi chỉ không thích bị nhầm thành một trong những người phụ nữ của anh. Tôi thích nghĩ rằng mình trông khôn ngoan hơn thế. Rằng tôi khôn ngoan hơn thế. Ý cô là gì? Không một phụ nữ nào mà anh hẹn hò có vẻ ngoài ngu ngốc, và thật sự cũng không tài nào tránh được việc họ là những cây bút chì màu rực rỡ nhất trong hộp. Vài người kết tội anh chỉ hẹn hò một dạng phụ nữ nhất định, và điều đó là đúng. Anh thích những phụ nữ sâu sắc như một vùng nước mưa, họ sẽ nhanh chóng chuyển sang một vận động viên, diễn viên, hay ca sĩ nhạc rock khác sau khi mối quan hệ của hai người kết thúc. Anh không bao giờ muốn nhìn thấy nỗi đau trong đôi mắt một người phụ nữ nào giống nỗi đau anh từng một lần nhìn thấy trong mắt Autumn nữa.

“Em có thể lấy gì cho anh nào?”

Sam nhắm mắt lại. Anh ghét những chuyến viếng thăm đột ngột. Gọi một cú điện xã giao, thứ mà sau đó anh có thể lờ đi, là đòi hỏi quá đáng sao? “Không.” Anh quay người và hướng vào phòng khách để chờ Howie. Vai anh đột nhiên đau khủng khiếp, còi dây nẹp tám mối đúng là một sai lầm, nhưng anh đã nghĩ mình chỉ tắm nhanh một phút rồi đeo nó lại ngay.

Anh cầm lấy túi đậu đông lạnh trên bàn cà phê và đặt nó lên vai khi anh cẩn thận ngồi xuống ghế. Anh nghiêng răng chống chọi với cơn đau và tựa lưng ra sau. “Anh sẽ không phải là người bầu bạn tuyệt vời đâu, V.”

“Không sao đâu. Anh có muốn ăn hoặc uống gì không?”

Anh nhìn lên Veronica, nhìn khuôn mặt xinh xắn và cơ thể đẹp chết người của cô. Cô có mái tóc nâu dày và đôi môi đỏ mọng, và anh chỉ muốn cô biến đi. “Không.”

“Đó là con trai anh à?”

“Ừ.”

“Thằng bé đẹp trai đấy.”

“Cảm ơn em.”

Cô ngồi xuống cạnh anh trên ghế. “Vậy, đó là bảo mẫu của thằng bé à?”

“Mẹ nó.”

Một bên chân mày hoàn hảo nhướn lên trên cái trán không tí vết của cô. “Hẳn là em chẳng bao giờ đoán được điều đó.”

Con đau làm nhức nhối vai và cánh tay anh. Anh tựa đầu ra sau và dịch túi đậu sang phải một tẹo. “Vì sao?”

“Cô ấy...” Cô nhún vai như đang vật lộn tìm đúng từ. “Tầm thường, em cho là thế.”

Tầm thường? Autumn ư? Với mái tóc đỏ và đôi mắt màu lục thăm thẳm cùng cái miệng hồng tươi tắn. Autumn không tầm thường, nhưng anh cho là mình

cũng đã từng nghĩ thế, không chỉ một dịp. Nhưng cũng có những dịp khác. Những lần mà anh không thể dứt mắt khỏi cô. Không muốn dứt mắt khỏi cô. Như cách đây mới vài phút thôi chẳng hạn, cô đứng trong phòng tắm nhà anh dưới một ngọn đèn chùm chiếu sáng trên tóc. Những dịp hiếm hoi khi cô không nóng lạnh thất thường. Khi cô chỉ có nóng và nóng lên.

“Anh đã gặp cô ấy ở đâu?”

Anh không muốn nói chuyện về Autumn. Anh thậm chí còn không muốn nghĩ về cô. Nghĩ về cô gọi lại những ký ức làm cô “mang thai”. Vì vài lý do, những câu hỏi của Conner đã khơi dậy ký ức làm tình cùng Autumn. Tình dục nóng bỏng trong một căn phòng khách sạn, ép vào tường, trong phòng tắm, và khi lao đi khắp Vegas trong một chiếc limo.

“Anh đã gặp cô ấy khi anh chuyển tới Seattle à?”

“Không phải bây giờ, V.” Anh đang đau đớn, bị tê thuốc, và những ý nghĩ của anh xoay quanh Autumn, quá khứ và hiện tại, tình dục cùng tính khí sớm nắng chiều mưa của cô vẫn rối bời và khó hiểu như thường.

Veronica mở miệng định tranh cãi, nhưng chuông cửa reo và cứu anh thoát khỏi màn tra khảo của cô người mẫu. Đó chắc là Howie. Ít nhất anh cũng cầu Chúa đó là Howie chứ không phải một cô bạn gái cũ nào đó. Anh đã có đủ kịch tính cho một ngày rồi. “Em ra mở cửa cho anh được không, V?”

Cô trao cho anh một ánh mắt ngụ ý rằng cô vẫn chưa xong đâu, nhưng cô vẫn nhắc cái móng mảnh khảnh của mình khỏi ghế và ra mở cửa. Khi cô quay lại, Howie bước theo phía sau cô, và Sam hẳn đã hôn lên quả đầu hói của huấn luyện viên phụ.

“Sao cậu không đeo dây nẹp?”

Sam ấn đầu vào vai mình và đứng dậy. “Tôi định đi tắm.”

Howie nhìn Veronica và cau mày.

“Phần nào trong ‘không hoạt động thể chất’ mà cậu không hiểu?”

Sam tắc lưỡi. Howie đã hiểu lầm sự việc và trách lầm người. “Tôi đã nghĩ mình có thể xử lý được.”

“Tất cả cầu thủ khúc côn cầu các cậu đều nghĩ mình là siêu nhân hết.”

Điều đó cũng có phần đúng. Họ dành cả cuộc đời đánh nhau hết tối này sang tối khác và phải đến khi nằm trong danh sách bị chấn thương, họ mới nhận ra rằng mình, trên thực tế, cũng chỉ bằng xương bằng thịt. Họ không bất khả chiến bại. Một sự thật mà càng già đi Sam càng buộc phải nhận thức thường xuyên hơn.

Anh dành bốn ngày kế tiếp ở nhà một mình, nghỉ ngơi, hồi phục và phát điên phát rồ lên trong khi Chinooks lên đường cho một chuỗi trận đấu sáu trận trong hai tuần. Thứ Hai tuần tiếp theo, anh đi vào sân vận động Key và bảo Howie giúp anh buộc dây giày. Anh tập trượt băng nhẹ với vài cầu thủ bị bỏ lại khi cả đội lên đường. Vì anh đánh bóng bằng tay phải, anh có thể lắc vài quả bóng bằng một tay. Anh không phải đeo dây nẹp tay nữa, nhưng vẫn đeo dây nẹp tám mối. Anh đã học được bài học về việc cởi nó ra trong một thời gian quá dài rồi.

Sam ghét phải ở lại phía sau. Tất nhiên là trước đây anh cũng từng bị ở lại phía sau. Một mùa giải thông thường có đến hai mươi tám trận đấu, và đa phần các cầu thủ không chơi toàn bộ các trận đấu vì nhiều lý do khác nhau, nhưng anh ghét phải nằm trong danh sách chấn thương.

Sau một tuần, vai anh không còn đau nhiều nữa, nhưng vẫn phải một tháng nữa anh mới được trở lại cuộc đấu. Anh đón Conner ở nhà trẻ, và con trai anh đã giới thiệu anh với cô giáo cùng vài nhóc bạn thân của nó. Đưa anh đi dạo hành khắp nơi như để nói, “Thấy chưa, tớ cũng có một ông bố nhé.”

Sam dẫn thằng bé tới sân băng và họ có cả sân băng cho riêng mình. Con trai anh xem ra không có nhiều năng khiếu trên giày trượt lắm. Thằng bé dường như không thể đứng vững nổi, nhưng khi làm được, nó đánh bóng không tệ so với một cậu nhóc năm tuổi. Thứ Tư, Sam tập chân và các cơ bắp chính trong phòng thể hình ở sân vận động, và thứ Năm, anh đề nghị Autumn đưa Conner tới Key. Anh bảo cô rằng Natalie đang học và không thể đón thằng bé. Đó gần như là một lời nói dối. Natalie đang đi học, chỉ không học vào thứ Năm. Anh không rõ lý do mình nói dối trừ việc anh có hơi tò mò muốn xem xem liệu cô có đến thật không. Sau cái ngày anh say thuốc đủ đừ và muốn nói chuyện về bánh cupcake của cô, anh không chắc mọi chuyện có quay lại bình thường được hay không. Hay thế nào thì được coi là bình thường với anh và Autumn.

Sam sắp xếp cho một người ở bộ phận văn phòng đến gặp cô và Conner rồi đưa họ xuống tầng dưới. Anh hơi sốc khi cô thực sự xuất hiện vào tầm trưa. Mặc áo dạ dài ra ngoài một chiếc váy kiểu Bà Cleaver[9] mà thỉnh thoảng cô vẫn mặc. Anh cũng đã không loại trừ khả năng cô đến trong áo thi đấu của Crosby.

Conner ngồi trên ghế băng của đội tuyển, và cô cởi áo ra trước khi cúi xuống trước mặt thằng bé để buộc dây giày trượt băng cho con. Mái tóc đỏ xòa xuống vai và má, cô vuốt nó ra sau một mang tai. Chân chiếc váy chấm bi màu xanh-và-trắng trượt lên khoảng đùi trần về phía eo. Anh thích những lúc phụ nữ không đi tất nylon. Tất nhiên là, trừ khi chúng gắn với một cái nịt bít tất màu đỏ.

“Cộc cộc, bố ời.”

Sam rên thăm và nhắc mắt khỏi đùi Autumn. “Ai đó?”

Thằng bé cười toe toét và trả lời, “Sam.”

“Sam nào thế?”

“Sam, cái người bị gục tối qua.”

Sam cười lớn. “Chuyện này hay đấy.”

“Con biết.”

Autumn cười khê và liếc nhìn lên, đôi mắt xanh của cô bắt gặp ánh mắt anh trong một giây ngắn ngủi trước khi quay về với giày trượt của Conner. “Anh cảm thấy thế nào?”

“Ồn nếu tôi không tập quá sức.” Anh ngồi xuống ghế băng và giúp Conner buộc đệm khuỷu tay vào.

Autumn thắt sợi dây cuối cùng bằng nút đôi và ngược lên nhìn Sam, mái tóc vàng của anh cúi xuống trên mái tóc vàng của Conner khi anh xử lý bằng một tay. Cô đã đón Conner và đến thẳng từ chỗ làm. Trước đó, cô cùng Shiloh đã gặp bạn bè của Shiloh, Lisa và Jen, để lên kế hoạch cho tiệc đính hôn của họ. Đây không phải lần đầu tiên họ lên kế hoạch cho một tiệc đính hôn đồng tính, nhưng đây là lần đầu tiên họ làm cho bạn bè, và họ muốn ngày đó được hoàn hảo.

Sau khi đón Conner ở trường, cô đã lái xe tới sân vận động Key và đỗ xe trong ga-ra. Hai người họ được một người trong Chinooks đón và di chuyển trong mê lộ bằng bê tông trong bụng sân vận động, ở cuối đường, Sam đứng trên các tấm đệm cao su gần lối vào đường hầm, đợi họ. Anh mặc áo len màu đen có logo con cá và trông thật to lớn khi đi giày trượt. Anh không đeo đệm bảo vệ hay dây nẹp trên cánh tay. Anh trông nóng bỏng và đầm mồ hôi. Tóc tai rối bù như thể anh đang tập luyện. Một mình hoặc cùng các cô siêu mẫu của anh. Không may là, cô biết rõ về những buổi tập luyện của Sam. Biết rằng anh có thể lực và ý chí của một vận động viên hàng đầu.

Chân mày cô nhíu lại. Tốt nhất là không nghĩ về tính tỉ mỉ của Sam. “Thế này không phải là tập luyện quá sức à?”

“Không. Trừ phi Conner huých tôi và xô mặt tôi vào nhựa Plexiglas.”

Conner bật cười. “Con sẽ không làm đau bố.”

Autumn vói tay lấy một cái đệm đầu gối trên ghế và buộc nó vào.

“Con không cần chúng đâu.”

“Con không muốn chúng, nhưng con cần chúng.”

“Con sẽ quen mặc đồ bảo hộ thôi. Cả mũ bảo hiểm nữa. Nó là một phần trò chơi.” Sam nói khi anh đưa cô đệm đầu gối bên trái. “Mẹ của bố cũng từng hay giúp bố mặc đồ bảo hộ lắm.”

“Cả bố của bố nữa chứ à?”

Sam lắc đầu. “Ông không có hứng thú với các trận khúc côn cầu của bố.”

Không có hứng thú với con trai của chính mình ư? Autumn khựng lại khi đang dính băng Velcro vào sau đầu gối của Conner. Hẳn là anh đang đùa.

Anh nhìn cô mà không ngẩng mặt lên, nói như thể anh đọc được suy nghĩ của cô. “Ông ấy là một sĩ quan cảnh sát. Một sĩ quan cảnh sát xuất sắc. Chỉ có điều ông ấy không phải là một ông bố xuất sắc.”

Giống Sam. Anh cụp mắt xuống, nhưng trước đó Autumn đã kịp thấy suy nghĩ ấy hiện rõ trong mắt anh. Cô phải cho Sam vài điểm cộng. Đạo gần đây, anh đã để mắt tới Conner nhiều hơn. Anh đang vô cùng nỗ lực và giữ lời hứa với con trai mình. Nếu Autumn là một phụ nữ thích cá cược, trước đây hẳn cô sẽ đặt cược chống lại anh. Cô sẽ cược rằng đến lúc này anh đã quay lại con đường cũ của mình rồi. Tuy vậy, cũng mới chỉ có một tháng rưỡi kể từ khi anh chàng Sam mới và tốt đẹp hơn đến.

Cô buộc nốt sợi dây cuối cùng và nhòm dấy. Bằng bàn tay lạnh lặn, anh đội mũ bảo hiểm của Conner lên đầu cậu, rồi giúp cậu đứng dậy.

“Hôm nay mặt băng đỡ trơn hơn. Chắc là con sẽ không ngã nhiều nữa đâu,” Sam trấn an Conner.

“Tốt ă.” Conner nghe có vẻ nhẹ nhõm khi hai người bước lên mặt băng, thẳng bé trượt ra trước mặt Sam và đứng bên dưới đôi chân to hơn nhiều của Sam. “Con không thích toàn bị ngã đâu. Nó làm đau mông con.”

“Chúng ta không phải đã nói về mông rồi à?”

“Vâng.”

Họ di chuyển giày trượt của mình cùng một lúc, nhích tới trước. Trông cực kỳ giống - nếu mà cô dám nghĩ tới - chim cánh cụt.

“Chúng ta đã quyết định thế nào?”

“Rằng chỉ vì mẹ là con gái, nên mẹ không thông minh như con trai.”

Autumn nhướn mắt lên khi Sam quay phắt lại để nhìn cô.

“Ừ-ừ... bố không nhớ đã nói thế.” Mặt anh đầy vẻ tội lỗi.

Cô nhướn một bên mày lên và cổ không cười. “Anh nói dối dờ tẹ.”

Sam tắc lưỡi khi hai người họ từ từ trượt khắp mặt băng. Anh để Conner lại giữa đường vạch trung tâm và khung thành, rồi xếp bóng thành hàng trước mặt cậu. Thậm chí khi đã đeo găng và đội mũ bảo hiểm, Conner vẫn thật bé nhỏ khi đứng cạnh bố mình.

“Em có thể mang mấy cây gậy kia cho tôi không?” Sam hỏi và chỉ vào ghế băng đằng sau cô. Cô cởi áo khoác dày sụ ra và đặt nó lên ghế. Cô kéo tay chiếc áo khoác mỏng màu xanh xuống và chỉnh lại chiếc thắt lưng màu đỏ bản to quanh eo trước khi nhặt hai cây gậy khúc côn cầu hiệu Reebok lên. Một cây ngắn và một cây dài. Cả hai đều dính băng dính thật chặt dọc tay cầm và quanh lưỡi gậy. Số mười sáu của Sam được viết bằng bút dạ Sharpie màu đen ở tay nắm của cả hai gậy.

Cẩn thận hết sức có thể, cô bước lên thảm và đi xuống sân. Cô đứng im trong vài giây ngắn ngủi, kiểm tra bề mặt băng để chắc chắn mình không bị ngã dập mông. Để đôi giày búp bê không bị trượt đi dưới chân cô, và cô cẩn thận đi về phía Conner. Không khí lạnh tràn lên đôi chân trần và mảnh băng vụn lên vào trong giày của cô. Đứng bên trong, sân băng trông to hơn nhiều. Đầu này sang đầu kia cũng dài hơn.

Cô đưa Sam và Conner gậy của họ, cảm thấy giày mình trượt đi, và giơ hai tay sang hai bên để lấy thăng bằng. “Ồi.”

Sam thả gậy xuống và nắm lấy cánh tay cô bằng bàn tay lạnh lặn. “Giờ thì tôi biết Conner thừa kế khả năng giữ thăng bằng của ai rồi.”

“Tôi có thể giữ thăng bằng tốt.” Cô ngược lên. Nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh dương của Sam. Đôi giày trượt tăng cho anh thêm bảy phân, khiến anh cao phải đến hơn một mét chín sáu. “Chỉ không phải ở trên băng mà thôi.” Cô quay người để bước vài bước, nhưng tay anh nắm chặt hơn.

“Khoác tay tôi đi.”

“Tôi không muốn lỗi anh theo nếu tôi bị ngã đâu.”

Anh thả tay cô và giơ cánh tay phải ra. “Em chưa đủ sức để lỗi tôi ngã đâu.”

Cẩn thận chạm vào Sam ít hết mức có thể, cô luồn tay vào dưới cánh tay anh và túm chặt bắp tay rắn chắc của anh. Hơi nóng cuộn cuộn bốc lên từ anh sưởi ấm các đầu ngón tay và lòng bàn tay cô. Hoóc-môn đàn ông nóng hôi hổi, đầm mồ hôi thấm vào da cô, và ký ức bất chợt về lúc da thịt nóng rực, đầm mồ hôi của anh áp vào da thịt mình làm mạch máu cô tăng tốc gấp đôi. Ký ức ấy chỉ thuần thể xác và làm nóng cả cánh tay lẫn ngực cô. “Ờ, anh nóng thật đấy,” cô thốt ra.

Anh cười khẽ. “Cảm ơn em. Trông em cũng rất nóng bỏng trong bộ váy đó, dù tôi không hiểu vì sao. Nó khá lòi thôi.”

Cô nhìn xuống người mình. “Nó cổ điển.”

“Cổ điển có nghĩa đơn giản là cũ kỹ.”

“Có nhiều thứ sẽ tốt lên theo năm tháng. Như rượu vang và pho mát chẳng hạn.”

“Như whiskey và tình dục.”

Cô sẽ không mắc câu. “Khi tôi nói anh nóng là tôi nói về thân nhiệt đấy chứ.”

“Phải. Tôi biết.”

Cô ngược nhìn qua cái gờ cứng cáp ở quai hàm hoàn hảo và nhìn vào đôi mắt màu xanh dương của anh. “Ồ đây trời như đóng băng vậy.”

“Có lạnh đến thế đâu,” người đàn ông xấu xa tỏa hơi nóng như một cái giường đầy than đá nói.

Họ bước lên đệm cao su, và cô buông tay xuống, nắm chặt tay để chống lại sự ấm áp trong lòng bàn tay mình.

“Em có muốn đi vào phòng khách không, ở đó ấm hơn?”

Cô ngoác qua anh nhìn Conner đứng đầy bóng lung tung. Rồi không vì một lý do rõ ràng nào hết, thằng bé ngã dập mông. “Tôi sẽ xem anh và Conner.” Cô ngồi lên ghế băng và quần áo của cô quanh đôi chân trần.

“Ngồi im nhé.” Anh đi vào đường hầm, và cô nhìn Conner quỳ gối nhồm dậy. “Con ổn chứ?” cô hét to.

Cậu gạt đầu, mũ bảo hiểm lắc lư trên đầu khi cậu dựng giày trượt lên và đứng dậy. Ngẩng lại thì, cô đáng ra phải thay đồ trước khi đưa Conner tới sân băng. Thay sang quần gió và boots lông, nhưng đầu cô còn chứa đầy những chi tiết cuối cùng phải hoàn tất trước lễ kỷ niệm năm mươi năm ngày cưới của

Kramer vào ngày mai.

Năm mươi năm. Cô khoanh tay trước ngực và rụt vai lại chống chọi với giá lạnh. Cha mẹ cô chẳng kéo dài được đến mười lăm năm chứ đừng nói là năm mươi. Bà cô đã mất trước ngày kỷ niệm năm mươi năm ngày cưới của ông bà, còn đám cưới của Autumn... Chà, nó thậm chí còn chẳng được tính là một đám cưới thật, và nếu không có thai, hẳn cô sẽ chẳng bao giờ gặp lại Sam nữa. Thực tế ngoài kia có những người chúc mừng năm mươi năm ngày cưới của họ khiến cô nghĩ rằng chuyện đó là có thể có, bất chấp phần hoài nghi trong cô.

“Đứng dậy nào.” Áo len màu đen cùng logo con cá của Sam che mắt Conner. Dưới cánh tay lạnh lặn, anh ôm một cái chăn màu xanh dương xen lục sậm.

Cô đứng dậy, và anh quấn chăn quanh vai cô. Áo khoác của Autumn rơi xuống và phủ lên chân khi anh kéo chăn vào dưới cằm cô. “Em có chắc là mình sẽ đủ ấm không?”

Cô gật đầu, rồi mu bàn tay anh đập vào cằm cô. “Anh đang cử động cánh tay kia.”

“Tôi có thể cử động cánh tay,” anh nói khi nhìn vào mắt cô. “Chỉ có vai thì không được thôi.”

“Con sẵn sàng rồi bố ời,” Conner hét lên với anh.

“Bỏ ra ngay đây, con trai.” Ngón tay cái của anh chạm nhẹ qua hàm cô. “Em có nhớ ngày hôm nọ khi chúng ta trò chuyện về bánh muffin của em trong phòng tắm nhà tôi không?”

“Ý anh là bánh cupcake của tôi à?”

Anh toe toét. “Tôi tưởng chúng ta đã nói chuyện về bánh muffin của em chứ.”

“Anh đã say thuốc tê.” Cô cố không bật cười. “Nó là bánh cupcake.”

“Tôi thích muffin.”

Phải rồi. Hầu như tất cả mọi người trên hành tinh này đều biết điều đó về Sam. “Anh muốn nói gì?”

“Chỉ muốn nói là tôi có thể đã quá lố khi nói chuyện về bánh muffin của em, nhưng vì chúng ta chỉ nói về bánh cupcake, vậy nên tôi...”

“Sam, cậu đang làm gì cô gái tội nghiệp đó vậy?” một giọng nam cất ngang. Autumn quay lại nhìn người đàn ông đang đi ra khỏi đường hầm. Ty Savage khựng lại giữa chừng vì ngạc nhiên. “Sao cậu lại quấy rối Autumn, người tổ chức tiệc vậy?”

“Xin chào,” cô nói. “Anh thế nào?”

“Ồn.” Anh nhìn từ người này sang người kia. “Rõ ràng là cô biết Sam.”

Sam buông tay xuống hai bên người. “Autumn là vợ cũ của tôi.”

Vợ cũ à? Thường thì anh giới thiệu cô là “mẹ của Conner.”

Hai hàng chân mày đen sì của Ty nhướn lên tận trán, “Ồ.”

Autumn đã quen với phản ứng của Ty. Hiển nhiên là cô không phải tuýp phụ nữ của Sam.

“Cậu định làm gì đây?” Sam hỏi đồng đội cũ của mình.

“Chỉ đang xem vài đoạn băng có triển vọng thôi.”

“Có người nào hứa hẹn không?” Sam hỏi, hoàn toàn bình thản, như thể không phải anh vừa mới trò chuyện về muffin và cupcake vậy.

“Một thằng nhóc từ Nga và một sinh viên năm hai từ Syracuse với cú đánh cổ tay quái gở.”

“Cậu đang xem xét các tân binh à?”

“Ừ. Chúng ta đã có đầy những chiến binh đông đánh như cậu rồi.”

“Bố ời!”

Sam quay lại với Conner. “Bỏ đến đây.”

“Rất vui được gặp lại cô, Autumn.” Ty quay đi, và nói qua vai, “Nếu cậu thấy Jules ở đâu đó thì bảo cậu ta là tôi đang tìm cậu ta nhé.” Rồi anh rời đi, tiếng giày của anh chìm chìm trong các tấm đệm cao su.

“Em nghĩ bây giờ em sẽ đủ ấm chứ?”

Autumn gật đầu, và khi Sam bước lên mặt băng, cô cúi người tới trước và nhặt áo khoác lên. Sam trượt tới cạnh Conner rồi nhặt gậy của anh lên. Hai người họ chuyển bóng qua lại, và cô quan sát cách Sam dừng lại để chạm vào đầu và lưng con trai rồi kiên nhẫn giúp con khi thằng bé ngã. Hai người họ trượt sóng đôi bên nhau. Sam trượt thật dễ dàng, thành thạo, trong khi Conner vấp vấp, loạng choạng, và gần như cách vài phân lại ngã một lần. Sam nói gì đó, giọng nói trầm của anh hòa lẫn với tông giọng trẻ con của Conner. Hai người cười lớn, và tim cô hơi nảy lên trong lồng ngực.

Tắm chăn rơi khỏi vai Autumn và vương quanh eo khi cô thò tay vào túi áo khoác. Cô rút máy BlackBerry của mình ra trước khi đến tìm cô cũng nhói lên. Trước khi cô trở nên suốt mướt trước cảnh tượng ấy. Cô đọc email, gửi tin nhắn cho Shiloh và lời lịch trên điện thoại ra. Ngày thứ Sáu sau lễ Tạ ơn, cô và Conner sẽ có một chuyến du lịch ngắn ngày. Họ cần phải rời đi vào sáng sớm thứ Sáu, nhưng năm nay lễ Tạ ơn là ngày lễ của Sam, một điều thật khó chịu khi mà Sam là người Canada và không tổ chức lễ Tạ ơn vào ngày thứ Năm của tuần thứ ba trong tháng Mười một. Thường thì, nếu hôm ấy là ngày lễ của Sam, và nếu anh có mặt trong thành phố, một việc vô cùng hiếm hoi, anh sẽ giữ Conner lại qua đêm. Cô cần nói chuyện với anh về việc đó và hy vọng rằng anh sẽ để Conner về nhà tối hôm ấy để họ có thể khởi hành từ rạng sáng. Đây là ngày lễ Tạ ơn đầu tiên trong một khoảng thời gian cực kỳ dài mà cô sẽ không nấu một bữa tiệc lớn cho anh trai cô và Conner. Conner sẽ ở cùng Sam, anh Vince đi làm, và cô sẽ có cả ngày hôm ấy cho mình.

“Cô đang chờ ai à?”

Cô ngược mắt lên dọc theo một chiếc quần ca-rô màu đen kẻ nâu, áo sơ mi đen, và cà vạt họa tiết cánh hoa dưới một cái áo len màu đào có hoa văn quả trám. Các cơ bắp làm phình to hai ống tay áo sơ mi và cổ áo quanh cổ anh ta. Anh có làn da sẫm màu, mái tóc đen vuốt dựng lên tua tủa và đôi mắt màu lục sậm.

“Tôi đang chờ con trai tôi.” Cô chỉ ra mặt băng nơi Conner một lần nữa lại đứng giữa hai gậy trượt của Sam.

“Cô là mẹ của Conner à?”

“Phải.”

“Tôi là Julian.” Anh ngồi xuống cạnh cô. “Và tôi tin rằng cô đang lên kế hoạch tổ chức đám cưới của tôi.”

“Ồ.” Cô chú ý kỹ chiếc áo len sặc sỡ trên người anh và nói, “Anh là hôn phu của Bo Ross.” Cô giơ tay ra. “Rất vui được gặp anh.”

Anh nắm lấy tay cô. “Tôi mừng là cô đã khuyên được Chelsea và Bo từ bỏ đám cưới đôi. Thành thật họ nói nốt câu nói của người kia và tôi đã sợ là cuối cùng mình có thể kết hôn làm người mất.”

Autumn mỉm cười. Cô chỉ mới gặp hai chị em sinh đôi một thời gian ngắn, nhưng cô cho rằng mối lo của Julian cũng rất chính đáng. Cô cũng nghĩ là, xét đến phong cách thời trang mạo hiểm của Julian, thật tốt là Bo yêu màu trắng đen.

“Váy mặc ban ngày đẹp đấy.”

Hai hàng chân mày của cô nhướn lên tận trán, và cô thả tay anh ra. Anh biết một cái váy mặc ban ngày là gì ư? “Cảm ơn. Tôi mua nó ở Le Frock đấy. Một cửa hàng đồ cũ nhỏ ở Pine.”

“Tôi biết nó ở đâu. Mùa hè trước tôi đã mua một bộ vest bằng satin ở đó.”

“Màu xanh à?”

“Ừ.”

“Tôi vẫn nhớ bộ đó. Tôi cá là anh trông rất tuyệt.”

“Tôi là người duy nhất thích nó.” Anh nhún vai. “Tôi đã gặp Conner vài tuần trước sau trận đấu với đội Stars.” Ánh mắt anh lướt khắp mặt cô. “Cô khác xa những gì tôi hẳn sẽ hình dung về vợ cũ của Sam.”

“Không phải một cô siêu mẫu chân dài, môi dày à?”

“Không. Cô xinh hơn các cô siêu mẫu của cậu ta.”

Autumn bật cười. “Phải rồi.”

“Nghiêm túc đấy. Cho đến bây giờ, tôi vẫn nghĩ Sam có gu phụ nữ thật khủng khiếp, nhưng cô đúng là một bất ngờ lớn. Một cô gái tóc đỏ tuyệt đẹp.”

Nó đúng là một lời nói dối quá cỡ, làm cô cười càng dữ dội hơn. Cô đặt tay lên vai anh và hơi đẩy anh như thể anh là anh Vince. Anh cũng cơ bắp như anh Vince vậy.

Cô ngược lên khi nghe thấy tiếng shh-shh-shh của giày trượt cạ lên mặt băng. Sam dừng lại cách đó vài bước giữa một trận mưa tuyết lấp lánh, đôi mắt xanh của anh băng giá khi nhìn Julian.

“Savage đang tìm cậu đấy, đồ con gái.”

Sam lấy túi đậu ra khỏi ngăn đá và đóng cửa lại. Anh nhét túi vào dưới áo ni thể thao và ấn nó vào vai. Anh đi lang thang vào phòng khách về hướng máy ô cửa sổ khổng lồ và nhìn ra ngoài thành phố cùng con vịnh đằng xa. Khi anh thấy Autumn cười đùa cùng Julian, chạm vào anh ta, thoải mái và dễ chịu, có thứ gì đó trong anh kêu lên rằng rắc. Gãy tách một cái thành hai nửa, và anh đã gọi Julian là đồ con gái. Đầu là anh chẳng có chút day dứt nào về việc sỉ nhục một gã đàn ông khác. Kể cả những gã anh thích. Và anh thích Julian, nhưng thường thì anh biết lý do mình sỉ nhục một gã khác.

Chắc chắn anh có thể tiếp đãi mọi phụ nữ mà anh thích ở đây, hôm nọ Autumn đã bảo với anh như vậy. Cũng như tôi có thể tiếp đãi bất kỳ ai tôi thích ở nhà tôi. Cho đến hôm ấy, thật sự anh chưa bao giờ nghĩ cô lại tiếp đón bất kỳ ai. Dù ở nhà cô hay bất kỳ đâu khác. Chắc là bởi vì Conner chưa bao giờ nhắc đến một người đàn ông nào khác ngoài Vince. Do vậy, Sam luôn mặc định rằng chẳng có người nào trong cuộc đời cô hết. Anh chẳng bao giờ băn khoăn liệu cô có người yêu, bạn tình, hay chỉ một người tình thỉnh thoảng nào đó hay không.

Giờ thì anh băn khoăn về nó, và anh tự hỏi vì sao mình lại khó chịu với ý nghĩ cô ở cùng một người khác. Anh muốn tự nhủ với mình rằng đó là vì anh không muốn con trai anh bị phơi mặt ra với những anh bạn trai hú họa nào đó. Rằng chỉ với Vince thôi thì số người đàn ông trong cuộc đời con trai anh đã thừa ra một rồi.

Không chỉ có thế. Có lẽ anh chỉ không thích ý nghĩ có người ngủ trong giường cô, ép chặt vào làn da lụa là của cô, trong một ngôi nhà gần như là do anh mua.

Không, còn hơn như thế nữa. Anh không quan tâm đến số tiền anh đưa cô để nuôi dưỡng Conner. Dù vậy, anh không thể nói cùng điều đó với việc có người ép vào da thịt cô. Nhưng trong số tất cả mọi người đàn ông trên hành tinh này, anh có ít quyền khó chịu với bất kỳ ai mà cô ép vào nhất. Anh biết điều đó, nhưng nó cũng không ngăn được anh nghĩ về cô dạo gần đây.

Rất nhiều. Autumn và những ngày cuối tuần ấy ở Vegas cứ lẫn vào ký ức của anh như một giấc mơ mà anh không thể rũ bỏ. Như một giấc mơ nóng bỏng, mờ ảo đầy những dục vọng liều lĩnh và nhu cầu đối khát.

Có lẽ là do anh đang dành nhiều thời gian cho Conner hơn và gặp cô thường xuyên hơn. Có lẽ vì bình thường anh hay đi du đấu, và những ngày vừa rồi anh có quá nhiều thời gian rỗi rãi và hay nghĩ về việc đặt tay lên người cô. Có lẽ vì lâu rồi anh không đặt tay lên người bất kỳ một ai.

Có lẽ chỉ vì anh buồn chán.

Bất kể đó là gì, có lẽ giờ là lúc để tìm ra.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Của Tôi* - Rachel Gibson được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Người đàn ông của tôi:

Rửa bát đĩa

Autumn ngồi ở đầu bàn ăn nhà cô, đầu cúi xuống. Cô nắm tay Vince bên trái và Sam bên phải. Conner ngồi cạnh Sam với đôi mắt nhắm chặt. “Xin Chúa hãy phù hộ cho chúng con,” cô cầu nguyện khi Vince và Sam trùng mắt nhìn nhau qua con gà tây nhồi ở chính giữa bàn trên chiếc khăn trải bàn đang ten của mẹ cô. “Để chúng con có thể trưởng thành và trải nghiệm con đầy biết ơn.” Cô siết tay anh trai mình, và thêm vào, “Và tất cả chúng con có thể sống hòa thuận[10]. Amen.”

[10] Một người Mỹ da đen đã bị một nhóm cảnh sát Los Angeles đánh liên tiếp bằng dùi cui, cùng lúc một nhóm cảnh sát khác bàng quan đứng nhìn, cảnh này đã được một người đi đường ghi lại từ xa và làm dấy lên làn sóng phản nộ trong cộng đồng người Mỹ da đen. Sau đó trong một lên truyền hình, Rodney King đã nói câu “Chúng ta không thể sống hòa thuận được sao?”

Sam thả tay cô ra và mỉm cười. “Amen. Lời cầu nguyện tuyệt vời đấy.”

“Đặc biệt là phần em đóng vai Rodney King,” anh Vince nói thêm.

“Cộc cộc.”

“Ai đó?” cả ba người đồng thanh hỏi.

“Chuyện khoai tây nghiền.”

“Chuyện khoai tây nghiền nào?”

“Chuyện khoai tây nghiền cho con. Con đói rồi ruột rồi.”

Sam lắc đầu khi anh móc khoai tây vào đĩa của Conner. “Con sẽ phải nghiêm túc nâng cấp các truyện cười của con đây.” Anh móc một ít cho chính mình, rồi đưa bát cho Autumn. Đầu ngón tay cô chạm vào tay anh trước khi cô rút tay lại.

Thường thì trong các ngày nghỉ, Autumn ăn vận thoải mái, nhưng hôm nay không phải một ngày nghỉ bình thường, và cô đã khoác vào mình một cái áo blouse trắng vừa vặn cùng chân váy bút chì màu đen ôm khít lấy cơ thể, khiến cô trông như một cô người mẫu gọi tình những năm năm mươi, cảm xúc của cô rất lộn lộn khi chứng diện chỉ vì Sam sắp đến ăn tối. Một mặt, cô không muốn nghĩ cô đã gò mình vào trong chiếc váy này vì anh. Mặt khác, cô không muốn anh thấy cô trong những cái áo len cũ kỹ. Khi mở cửa và nhìn thấy Sam, cô mừng là mình đã ăn mặc chín chu. Anh trông vừa tuyệt vừa nóng bỏng trong chiếc quần đen và áo len cổ chữ V màu xám cùng áo sơ mi trắng bên trong. Không giống như lần cuối cùng cô gặp anh, đầy mồ hôi và tỏa ra hơi nóng hầm hập một cách lôi thôi.

“Cậu không phải người Canada sao?” Anh Vince xiên một miếng thịt gà bỏ vào đĩa mình.

“Phải.”

“Thế sao cậu lại ở đây?”

Autumn đá anh bên dưới bàn. “Từ tể đi, anh Vin,” cô cảnh báo.

Vince quay sang nhìn cô. Mắt anh mở to ngây thơ. “Anh chỉ hỏi thôi mà. Anh cam đoan là Sam không ngại trả lời một câu hỏi đơn giản đâu.”

“Không hề.” Anh nhìn sang bên kia bàn và trao cho anh Vince nụ cười toe toét đầy nhún nhường. “Autumn và Conner đã vô cùng rộng rãi và mời tôi.”

Điều đó không hẳn là sự thật. Cô thậm chí còn không lên kế hoạch làm bữa tối Tạ ơn. Conner đáng ra sẽ ở chỗ Sam còn anh Vince đi làm.

“Anh tưởng em sẽ dành một ngày yên tĩnh đóng gói đồ đặc một mình,” Anh Vince nhắc cô khi anh lấy khoai tây từ chỗ cô.

Là việc mà cô đã định làm, cho đến vài ngày trước, khi cô đột nhiên biết rằng Conner định đưa Sam tới lễ Tạ ơn ở nhà của cô và cô sẽ nấu ăn. Cô vẫn không rõ làm thế nào mọi việc lại biến đổi hết được như thế. Theo lẽ tự nhiên, cô đã phải mời anh Vince, người mà may mắn thay, hoặc không may mắn thay - tùy xem cô chọn cách nào để nhìn nhận vấn đề - có một tiếng tự do để ăn tối. Vừa đủ thời gian để lái xe tới nhà cô, ăn uống, gây náo loạn, và quay về làm việc. Cô cho là mình nên thấy biết ơn vì anh Vince sẽ ở lại trong chưa đầy một tiếng. Gần như không đủ lâu để Sam hôn mê vì L-tryptophan[11] rồi anh Vince có thể đột kích anh.

[11] Một loại axit amin có trong thịt gà tây, L-tryptophan sản sinh ra vitamin B và axit nicotinic trong cơ thể, nhưng nó cũng gây buồn ngủ

“Mai em và Conner định đi đâu?” Sam hỏi, và cho thịt gà tây vào đĩa của anh và Conner.

“Tôi đã thuê một ngôi nhà bên bờ biển ở Moclips.” Autumn cho thêm một ít quả việt quất vào đĩa của mình. “Nó cách Seattle khoảng hai tiếng lái xe.”

“Chưa bao giờ nghe đến nó.”

“Chắc là vì cậu dành mọi kỳ nghỉ của mình trong những căn phòng thượng hạng ở Scores,” anh Vince nói.

Sam nhướn một bên mày lên. “Anh biết gì về các phòng thượng hạng ở Scores?”

“Chỉ những gì tôi đọc được thôi.”

“Gây khó cho trình độ lớp năm của anh với những từ to tát như múa và mộng à?”

“Phải. Và với những chữ cái như f và u.”

“Có trẻ con nhé.” Autumn rời tay khỏi đĩa và chỉ vào Conner. “Chúng tôi đã thuê ngôi nhà đó hè năm ngoái và thật sự thích nó, nhưng tôi đã đọc thấy rằng thời điểm này chắc là có bão.” Cô kể về việc nhặt vỏ sò và ngồi trên bãi biển. Cô kể về chuyện Conner thả điều và bảo tàng nhỏ Moclips. Cô chưa bao giờ nói nhiều đến vậy trong đời, nhưng cô liên tục nói cho tới khi cả hai người đàn ông cùng thu mình vào vỏ của họ và ngậm chặt miệng lại.

“Em nói xong chưa?” Anh Vince hỏi cô trước khi cắn một miếng bánh sừng bò.

“Thế còn anh?”

“Chưa được một nửa.”

“Vậy thì em sẽ để Conner nhét vào lỗ tai anh những câu chuyện đùa cộc-cộc không bao giờ chấm dứt nhé.” Cô giơ một tay lên. “Em thề với Chúa đấy, anh Vince.”

Anh hít một hơi thật sâu và từ tốn thở ra, tạm thời chịu thất bại. Sam cười lớn, và anh Vince bắn cho anh một ánh mắt nói rằng anh rút lui, nhưng trận chiến còn lâu mới chấm dứt.

“Cộc cộc.”

“Không phải bây giờ, Conner. Hãy ăn thức ăn của con đi.”

“Món thịt hầm đậu xanh đâu ạ?” Conner hỏi.

Tất nhiên món duy nhất cô không làm lại là món mà thằng bé hỏi đến. Vì sáng mai sẽ rời đi nên cô đã không nấu đủ các món. Cô chỉ nấu những món cơ bản, và không nhiều, để cô không còn cả đồng thức ăn thừa sẽ bị thối rữa trong tủ lạnh. “Chúng ta sẽ có món đó vào Giáng sinh.”

Anh Vince đổ nước thịt lên khoai tây và thịt gà của mình rồi nhìn sang Sam. “Cái vai đó thế nào rồi?”

“Khoảng sáu mươi phần trăm rồi.” Sam giơ khuỷu tay lên và cười toe toét. “Cảm ơn vì đã hỏi, nhái con.”

Conner cười lớn, mắt anh Vince nheo lại và gáy Autumn căng cứng. Cô không biết nhái con là gì. Cô bảo đảm rằng Conner cũng không biết, nhưng cô khá chắc là nó chẳng có gì tốt đẹp. Cô chỉ vào Sam. “Anh có nghe thấy những gì tôi nói với anh Vince không?” Cô gõ vào một cánh cửa vô hình. “Cho đến khi tai anh chảy máu đấy nhé.”

Anh ngửa đầu và phá ra cười như thể mọi chuyện thật buồn cười. Rồi anh ngồi lại, ăn như thể sắp chết đến nơi và đây là bữa ăn cuối cùng. Anh có vẻ vui vẻ và thoải mái, như thể ngày nào anh chả ăn tối ở nhà cô. Như thể họ là bạn bè. Như thể không phải cách đây vài phút họ vừa mới găm ghè nhau, như thể không phải anh trai cô đang trợn trừng nhìn anh. Anh có vẻ không thấy khó chịu trước bất kỳ thứ gì và vài lần cô bắt gặp anh nhìn cô như thể đang tìm kiếm gì đó.

“Có gì không ổn à?” cô hỏi.

“Không có gì.” Anh vươn tay lấy thêm thịt gà và nhân nhồi bên trong. “Em là một đầu bếp tuyệt vời. Tôi không hề biết điều đó về em.”

Sao mà anh biết được chứ? “Cảm ơn.”

“Bố ơi, bố nên chuyển vào đây.” Conner đẩy đậu của cậu xuống dưới bánh mì, làm như mẹ cậu sẽ không chú ý tới. “Mẹ con con có một phòng ngủ ở dưới nhà đấy.”

Trán của Autumn cứng lại và nhức nhối.

Sam nhai và nuốt thức ăn như thể đang suy nghĩ về điều đó. “Bố không biết nữa. Bố có nhiều đồ lắm. Và bố sẽ đặt bức tường nước mà con vô cùng thích ở đâu chứ?”

Anh Vince lăm bằm gì đó nghe có vẻ là một gợi ý không thể thành hiện thực về nơi Sam có thể đặt “bức tường nước.” Đến lúc bữa tối xong xuôi, Autumn căng thẳng đến mức sống lưng của cô như sắp gãy đến nơi.

Anh Vince nhìn đồng hồ và đặt khăn ăn lên cạnh đĩa của mình. “Anh phải quay lại với công việc đây.”

Anh Vince là anh trai cô, là bạn và người bảo vệ cô. Ngoài Conner, anh là người thân duy nhất mà cô có, nhưng cô nhẹ nhõm khi thấy anh đi.

“Cháu đã vẽ cho bác một bức tranh, bác Vince ạ. Nó nằm ở trung tâm nghệ thuật của cháu.” Conner nhảy xuống và chạy ra khỏi phòng.

Anh Vince đứng dậy và giặt vạt áo Công ty An ninh Titan vào quần Dickey's của anh.

Sam tựa lưng ra sau và chỉ vào lưng anh Vince. “Súng của anh đâu, cao bồi?”

“Tôi không cần súng, đồ khốn. Có hơn một trăm cách để giết một người đấy.” Anh mỉm cười. “Và một trăm cách để tống khứ một thi thể vào những chỗ mà nó sẽ không bao giờ được tìm thấy.”

Autumn biết anh đang đùa. Gần như vậy. “Chà, em hy vọng anh sẽ ghé qua nhà trong khi em đi vắng và ăn chỗ thịt gà còn thừa. Hay anh có muốn mang một ít theo không. Bánh hấp?”

Anh Vince lờ cô đi. “Lần gần đây nhất cậu làm tổn thương Autumn, tôi đã không ở gần con bé. Nhưng giờ tôi ở đây rồi, và chuyện đó sẽ không xảy ra lần nữa đâu.”

Sam khoanh tay ngang ngực và đẩy ghế đứng thẳng bằng trên hai chân sau. “Tôi đã nghe rõ ngay từ lần đầu tiên.”

Có lần đầu tiên sao? Lúc đấy cô đã ở đâu? Cô đứng dậy và đi theo anh trai cô vào phòng khách. “Chuyện đó là sao?”

Anh ôm cô thật chặt, một cái ôm chặt sâu sắc ngấm vào tận xương cô và cho cô biết anh yêu cô nhiều biết bao. Thứ tình yêu sẽ kéo dài vĩnh cửu. Bất kể anh có làm cô tức điên đến thế nào đi nữa. “Hãy gọi cho anh khi em đến ngôi nhà bên bờ biển vào sáng mai, để anh biết là em đã đến nơi nhé.”

Cô không bảo anh là đừng lo cho cô. Chẳng nào anh cũng sẽ lo. “Vâng.”

“Đây ạ.” Conner đi vào phòng và đưa anh Vince bức tranh. “Chúng ta đang chơi putt-putt như năm ngoái.”

“Phải. Châu đây.” Vince chỉ vào hình người bé xíu có mái tóc vàng, rồi gấp tờ giấy lại và đặt nó vào túi áo trên ngực. “Bác sẽ xem nó ở chỗ làm.” Anh ôm Conner một cái rồi đi xuống cầu thang. “Anh sẽ ghé qua lúc em đi vắng, kiểm tra các thử và ăn thức ăn thừa.”

“Cảm ơn anh.” Cô gơ tay lên khi anh đi ra khỏi cửa và đóng nó lại sau lưng anh.

Cô có cảm giác như một viên gạch nặng nửa tấn vừa được nhấc khỏi vai cô. Nửa tấn còn lại vẫn đang ở trong phòng ăn. “Con sẽ giúp mẹ dọn dẹp chứ?” cô hỏi Conner.

Cậu lắc đầu. “Con phải vẽ cho bố một bức tranh.” Cậu đi vào hành lang về phòng mình. Như mọi khi. “Khi nào ăn tráng miệng thì gọi con nhé,” cậu hét to qua vai.

Autumn đi vào phòng ăn và đứng khựng lại. Sam đứng ở bồn rửa bát, một tay cầm đầu vòi nước. Mất Autumn dán chặt vào phần vải áo len mỏng kéo căng trên bờ vai rộng và cánh tay to của anh khi anh với lấy một cái đĩa trên kệ bếp. Anh huyt sáo khi xối nước một thành bồn và cúi xuống để đặt những cái đĩa đã được tráng sạch vào máy rửa bát. Chưa từng có một người đàn ông nào rửa bát đĩa cho cô. Sam đứng cao sừng sững bên bồn rửa bát của cô, xối nước vào mọi thứ rồi cúi xuống, gần như là hình ảnh gọi cảm nhất cô từng thấy trong đời.

Anh đứng dậy và nhìn sang. “Nó vui nhỉ.”

“Nó là bữa tối địa ngục,” cô nói khi cầm lấy giỏ bánh sừng bò và đi vào bếp, gót đôi giày cao gót đỏ của cô nhẹ nhàng gõ lên sàn nhà bằng nhựa. “Tôi chẳng dám đoán là anh cũng biết dùng máy rửa bát đâu đấy.”

“Khi lớn lên, tôi đã dành rất nhiều thời gian trong bếp. Sau khi bố tôi qua đời, mẹ tôi đi làm cả ngày, nên Ella và tôi phải phân chia việc nhà.”

Cô chưa bao giờ nghĩ về Sam như một đứa bé mất bố hay phải đảm đương vai trò của bố mình. Thật giống anh Vince. Chỉ có điều bố họ không chết, ông đã bỏ đi.

“Phần lớn thời gian tôi đã trả tiền để Ella làm hộ phần việc của tôi.” Sam tặc lưỡi. “Điều ấy thường làm mẹ tôi cáu tiết vì sau đó tôi sẽ phải xin bà thêm tiền ăn trưa.”

Cô đã gặp mẹ anh vài lần khi bà đến Seattle để chơi với Sam và Conner. “Mẹ anh thế nào?” cô hỏi, khi cô đặt giỏ bánh lên kệ bếp.

Đôi mắt xanh của anh nhìn sang và trượt xuống miệng cô. “Tốt.” Mắt anh chậm rãi di chuyển dọc xuống cơ thể cô, qua ngực rồi đường cong ở eo và hông cô trong chiếc váy bó chặt, dọc xuống tận đôi giày đỏ của cô. “Bà chắc sẽ ở đây trong dịp Giáng sinh.”

“Conner hẳn sẽ vui lắm.” Cô lờ cảm giác râm ran ở mạch đập đi và mở một ngăn kéo cạnh hông phải của anh, rút ra một cuộn giấy thiếc. “Anh không cần dọn dẹp đâu.”

“Đó là việc tối thiểu tôi có thể làm khi không mời mà đến.” Anh nâng mắt lên nhìn cô và lau tay vào khăn lau bát.

Cô đã dọn dẹp khi nấu ăn, nên cũng không còn nhiều thứ phải rửa. “Tôi tưởng Conner đã mời anh.”

“Conner năm tuổi.” Một khóe miệng anh nhếch lên, và nếp nhăn xuất hiện ở hai đuôi mắt. “Tôi có thể đã gieo ý đó vào đầu thằng bé.”

Cô dừng lại khi đang xé giấy thiếc. “Vì sao?” Sao anh lại ở đây? Tráng đĩa, lấp đầy căn bếp của cô bằng đôi vai lớn và sự hiện diện còn lớn hơn của anh. Lại còn rê ánh mắt lên lên xuống xuống khắp cơ thể cô và khiến dạ dày cô nhộn nhạo.

Anh quất nhẹ khăn lau đĩa lên vai cô rồi đi vào phòng ăn. Mất cô cũng lang thang theo con đường của riêng mình, đi dọc xuống từ lưng chiếc áo len xám tới túi sau chiếc quần vải đen của anh. Chỉ là có vài anh chàng trên hành tinh này làm căng quần một cách hoàn hảo. Sam là một trong số đó.

“Tò mò,” anh nói khi quay lại với đĩa thịt gà.

“Không.” Cô không tò mò. Cô đã từng thấy mông anh, và dù cũng khá lâu rồi, nhưng cô cho rằng nó vẫn săn chắc như thường. Dạng săn chắc có được nhờ tập luyện miệt mài.

“Gì cơ?”

“Gì gì?” Cô ngược lên nhìn vào mắt anh và xé một đoạn giấy thiếc lớn.

“Em đã hỏi vì sao tôi lại không mời mà đến.”

À phải. Cô ném cuộn giấy vào ngăn kéo và dùng hông đóng nó lại.

Anh đặt thịt gà lên kệ bếp. “Và tôi đã nói mình tò mò.”

“Về?”

“Về những việc em cùng Conner làm vào lễ Tạ ơn.”

Đúng vậy. Cô đã cho phép mình chú ý đến anh, nhưng để bệnh vực cho bản thân, thực sự là cô có hơi mất bình tĩnh. “Chắc là giống những việc anh làm thôi. Chỉ là vào ngày khác nhau.” Cô phủ giấy thiếc lên đĩa, ép nó lại ở quanh mép.

“Nhiều năm nay tôi đã không tổ chức lễ Tạ ơn rồi.” Anh đóng máy rửa bát lại bằng chân. “Dù ở đây hay ở Canada.”

“Thật đáng buồn.”

“Không hẳn. Tôi không bao giờ biết rõ mình sẽ ở đâu vào ngày thứ Hai hoặc thứ Năm của tuần đó.”

Điều đó giải thích cho sự hiện diện của anh ở đây. Anh chẳng có gì hay ho hơn để làm. “Anh thật sự không cần phải ở lại và dọn dẹp đâu.”

“Bát đĩa càng nhanh được dọn thì tôi càng sớm được ăn bánh hấp.”

“Nghiêm túc à?” Cô đã căng thẳng, vẫn căng thẳng, đến mức cô không ăn gì nhiều, nhưng Sam không phải chịu chứng mất bình tĩnh ấy. Anh đã ăn nhiều hơn bất kỳ ai. “Anh muốn bánh hấp à?”

“Em thân yêu, tôi lúc nào cũng muốn ăn bánh hấp.” Anh nhìn vào mắt cô và với tay lấy khăn lau bát. Anh từ tốn kéo nó rời vai cô. “Lâu rồi tôi không được ăn một cái bánh hấp ngon lành nào.”

Không hiểu sao cô nghi ngờ điều ấy. “Không đùa cợt về bánh hấp.” Cô giơ tay lên và xoa gáy.

“Tôi không bao giờ lôi bánh hấp ra đùa cợt.” Anh ném khăn ăn đi và di chuyển ra phía sau cô. Anh đẩy tay cô sang hai bên. “Bánh hấp là chuyện nghiêm túc.”

“Anh đang làm gì đây?”

“Em cứng hết cả lên rồi đây này.” Anh ấn hai ngón tay cái vào chân gáy cô và đẩy vào trong. “Suốt bữa tối em đã căng thẳng đến mức tôi tưởng em sẽ vỡ vụn ra mất.”

Cô cũng đã nghĩ mình có thể vỡ vụn ra thật, và tay anh mang lại cảm giác thật tuyệt. Tuyệt đến mức, cô gần như rên thành tiếng. Dù vậy, nó hoàn toàn không đứng đắn, nên cô sẽ ngay lập tức ngăn anh lại. “Đó hình như là do anh và anh trai tôi hành xử như hai kẻ ngốc.” Rồi anh ấn ngón tay vào gáy sọ cô, xoa thành những vòng tròn nhỏ, và cô chống hai bàn tay lên kệ bếp để khỏi tan chảy thành một vùng nước cạnh đôi giày da cỡ mười bốn của anh.

“Việc đó có thể đã tệ hơn.”

Cô gục đầu xuống và tóc cô xòa xuống ngang má. “Phải rồi. Hai người có thể đã nhảy qua bàn và đâm nhau bằng dao cắt bơ.”

Anh cười lớn và trượt ngón tay cái vào dưới cổ áo cô. “Cởi khuy áo em ra đi.”

“Anh đang say thuốc à?”

“Hôm nay thì không.” Anh siết vai cô trong đôi bàn tay to nóng rực. “Em không tin tôi à?”

“Tất nhiên là không.”

“Như thế có lẽ là khôn ngoan đấy.” Anh cười, một tiếng cười khe khẽ êm dịu trườn lên dọc sọ cô cùng hai ngón tay cái của anh. “Cổ áo của em làm vướng tay lắm.”

“Tôi sẽ không cởi áo ra đâu.”

“Không cần cởi. Chỉ cần cởi khoảng hai khuy áo để nói lòng cổ áo thôi.” Anh ấn ngón tay vào các cơ bắp cứng ngắt ở vai cô, và mắt cô gần như trợn ngược lên. “Tôi toàn xoa bóp các cơ bắp bị xơ cứng của tôi mà. Tôi gần như là chuyên gia đấy.”

Hai khuy áo. Cô giơ tay lên và cởi khuy đến tận đường cung màu trắng ở giữa áo ngực.

Giọng anh trở nên trầm hơn đôi chút, và anh nói, “Vén tóc em sang một bên đi.”

Cô với ra sau và dùng tay phải kéo tóc qua vai phải.

Anh đẩy cổ áo cô ra. “Một nút nữa đi. Tôi hứa sẽ không nhìn đâu.”

Cô cởi thêm một nút nữa, và bằng cách nào đó thân áo cô trượt xuống ngang vai.

“Tốt hơn chứ?” Tay anh siết nhẹ đôi vai trần của cô.

“Có.” Dù vậy, rõ ràng là không hề an toàn hơn. Nhưng Chúa ơi, tay anh như có ma thuật, trượt khắp da cô và ép vào những cơ bắp căng cứng của cô. Đầu các ngón tay anh rê ngang xương đòn và ngón tay cái xoa dịu chỗ căng cứng ở nơi cổ cô giao với vai. Sự căng thẳng dịu bớt, và cô thư giãn. Với mỗi cái siết nhẹ ma thuật từ bàn tay ấm áp của anh, rào chắn của cô lại hạ xuống dần, và cơ thể cô nóng lên.

Hai lòng bàn tay anh đi ra ngoài, dừng lại để siết nhẹ hai đầu vai và trượt xuống cánh tay cô. Hai tay anh xòe rộng trên áo cạnh xương sườn cô, và anh ép ngón tay cái vào xương sống. “Em có chắc là mình không muốn cởi áo ra chứ?”

Không, cô chẳng chắc chút nào. Cô không chắc là mình không muốn tựa vào anh, vào lồng ngực rắn chắc của anh và ở đó thật lâu. “Tôi chắc.”

Anh trượt tay dọc thân người xuống eo rồi hông cô. Cô cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh bên tai mình. “Anh thích váy của em.”

Lưỡi cô dính chặt lấy vòm họng, và cô nuốt xuống thật mạnh. “Nó là hàng cũ.”

“Nó bó,” anh thì thầm bên thành cổ nhạy cảm của cô. “Nó khiến mông em trông thật tuyệt.” Bàn tay anh trượt tới bụng cô và kéo cô áp vào lồng ngực anh. Cơ thể họ dán sát vào nhau. “Nó khiến anh có những suy nghĩ xấu xa.” Qua vài quần anh và vài váy cô, vật cương cứng kia chạm nhẹ vào hông cô. “Muốn nghe một ít không?”

Có, cô muốn, nhưng cô biết đó thật sự là một ý chẳng hay ho gì. Giọng cô yếu ớt và không có chút thuyết phục nào khi cô trả lời, “Không.”

Anh hôn cổ cô. “Đây có còn là một trong những điểm mẫn cảm của em không?” Miệng anh ép vào ẩm ướt làm cả cơ thể mềm oặt của cô rung mình từ trong ra ngoài, “ừmm,” anh ngâm nga sát da cô, tăng thêm những cơn run rẩy ngọt ngào và làm các giác quan của cô quá tải.

Cô quay lại và đặt tay lên ngực anh để cản anh lại. Qua lớp vải áo len mỏng, và cả cơ bắp rắn chắc của anh, cô có thể nhận thấy nhịp đập trái tim anh, nhanh hơn nhiều những ve vuốt êm ái chậm rãi của đôi tay. “Chúng ta không thể làm thế này.”

Một tay anh di ngang bờ vai trần tới má cô. “Dạo này anh nghĩ về em rất nhiều.” Môi anh chạm vào môi cô, và hơi thở của cô nghẹn lại trong họng. “Nghĩ về em và bản khoán.”

“Gì?” Các ngón tay của cô bấu vào áo anh.

“Bản khoán tự hỏi ở em có gì mà sáu năm trước lại khiến anh mất trí.” Môi anh phớt nhẹ qua môi Autumn, và những cơn run rẩy nóng rùng rục làm sống lưng cô râm ran. Cô không thể dừng lại. Nó là hành động vô ý thức, hết như khi tay cô trượt lên trên ngực rồi đi qua vai anh. Mặt Sam gần đến mức mũi anh chạm vào mũi cô. Cô không muốn anh mất trí. Cô cũng không muốn mình mất trí.

“Bản khoán tự hỏi liệu ở cùng em bây giờ có còn làm anh mất trí nữa hay không.” Anh trượt tay xuống phía sau cô và ôm lấy cặp mông trong hai tay. “Anh tự hỏi nó có như lần đầu tiên chúng ta làm tình không.”

Cô tự hỏi liệu anh có còn nhớ hay không.

Anh ép cô vào người anh. “Khi chúng ta cuồng nhiệt đến mức chúng ta bị rơi khỏi giường. Cuồng nhiệt đến mức chúng ta rát da vì thâm.”

Được rồi. Vậy là anh có nhớ.

Anh đưa đẩy cạnh xương chậu của cô. “Nó có như thế nữa không?”

Hơi thở Autumn nghẹn lại ở cuống phổi, và cô rên rỉ một tiếng êm ái, “Có.” Cô không biết mình muốn nói có, cô có nhớ, có bản khoán hay có muốn thêm nữa. Có lẽ là cả ba. Cô không thể nghĩ mạch lạc, rồi anh hôn cô, và cô chẳng thể nghĩ ngợi gì nữa. Nó bắt đầu với chút sức ép dịu dàng từ môi anh mà cô cảm nhận được ở tận kheo và gan bàn chân. Tim cô nện thình thịch, và cô mở miệng ra bên dưới miệng anh. Lưỡi của anh chạm vào cô, ấm áp và ướt át, và anh có vị như một cuộc xâm lăng đã bị đàn áp, nhắc Autumn nhớ đến một thứ mà lâu lắm rồi cô không tận hưởng. Một thứ mà cô đã quên rằng mình vô cùng thích.

Làm tình nóng bỏng với một anh chàng máu nóng.

Trái tim đang nện thình thịch của cô tăng tốc, làm ngập mọi phần của cơ thể với ngọn lửa êm dịu. Cảm xúc trong cô vẫn tách rời với nụ hôn dài chậm rãi ấy, nhưng cơ thể cô đã đắm chìm trọn vẹn trong đó. Nhức nhối với khao khát. Ngứa ngáy muốn anh xoa dịu dục vọng đang siết chặt nơi đầu ngực.

Cơ ngực của anh chụm lại khi cô rê tay dọc trên ngực tới vai anh và kiễng chân lên. Cô ép cả cơ thể mình vào anh. Ở khe ngực trần của mình, cô cảm nhận được từng sợi len trên áo anh. Ở nơi xương chậu, cô cảm nhận được vật đàn ông của anh, và cô hơi mở miệng rộng hơn, ngấu nghiến anh bằng những nụ hôn đam mê, đói khát. Dục vọng thuần túy làm dạ dày cô xoắn lại thành cục. Đã lâu lắm rồi cô mới cảm thấy bùng bùng sức sống thế này. Nóng rục trong người đến thế này. Đã lâu lắm rồi mới có thôi thúc dữ dội muốn ve vuốt và được ve vuốt. Ngón ngấu anh, rê miệng khắp người anh. Cô rê tay trên vai và lưng anh, rê các ngón tay qua mái tóc mát lạnh của anh. Cô muốn anh khùng khiếp. Muốn có sự mãnh liệt nóng rục cùng đam mê bùng nổ khi làm tình với Sam. Cảm giác lộn vòng và bị nghiền nát cho tới khi cô nổ tung cả trong lẫn ngoài trong cùng một thời điểm.

Hết như trước đây.

Cô rời khỏi trạng thái điên rồ và hỗn hển thờ lầy hơi. Cô không thể làm thế này. Không phải với Sam trong số tất cả mọi người, và không phải khi con trai cô đang vẽ tranh trong phòng ngủ của mình.

Bàn tay đặt trên eo cô của anh siết chặt, và anh lại kéo cô về phía mình một lần nữa.

“Không, Sam.”

Tay anh siết chặt hơn, hơi thở khó nhọc như thể anh vừa hoàn thành một tiếng tập chạy nước rút. “Có, Autumn.”

“Không.” Nói không với Sam thật không dễ dàng, nhưng ở cùng Sam là bất khả thi. Lần cuối cùng chuyện đó đã làm cô mất đi một phần trái tim và hoàn toàn thay đổi cuộc đời cô. Cô nuốt xuống thật mạnh và lắc đầu. “Không.”

Anh nhìn cô qua đôi mắt xanh dương tràn đầy dự vọng và quyết tâm. Cô đã từng thấy nó trước đây. Nhiều năm trước. Lúc ấy cô đã ngã gục trước nó. Giờ cô già dặn hơn. Cũng khôn ngoan hơn.

“Anh đang làm gì thế, Sam?”

“Cùng một việc em đang làm. Trở nên cực kỳ khuấy động.”

“Bất kỳ lúc nào Conner cũng có thể bước vào đây.” Nhưng đó chỉ là một phần lý do cô ngăn anh lại.

“Anh chắc chắn là em có khóa cửa ở một căn phòng nào đó trong ngôi nhà này.”

“Việc đó thật nhóp nhúa.”

“Đó là việc người lớn làm.”

Cô lùi lại một bước, và vai cô va vào cánh cửa tủ lạnh đang đóng. “Đó là những gì anh làm ở nhà anh à? Khóa mình trong một phòng ngủ cùng một trong các cô bạn gái?”

Quai hàm anh siết chặt lại, và ánh mắt cũng trở nên rắn đanh. “Anh không bao giờ để một cô bạn gái nào ở gần Conner.”

Cô kéo vai áo của mình lên. Chuyện đó không quan trọng. “Vì sao anh lại ở đây? Vì sao anh lại muốn Conner mời anh tới lễ Tạ ơn? Như thể chúng ta là một gia đình?”

Anh rê hai tay qua mái tóc vàng ngắn ngắn của mình, rồi buông thõng tay xuống hai bên người. “Anh không biết. Chỉ vì buồn chán, anh cho là thế.”

Đó cũng là những gì cô đã nghĩ. “Hãy đi tìm ai khác để chơi cùng đi.” Cô cúi xuống và cài khuy áo lại. “Lần cuối cùng anh thấy buồn chán, kết cục của tôi là đơn độc và có thai trong một phòng khách sạn của Vegas.”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Của Tôi* - Rachel Gibson được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Người đàn ông của tôi:

Khuấy động tôi

Mưa trút xuống các ô cửa sổ trong ngôi nhà thuê bên bãi biển của Autumn. Trong khi đó, cơn bão đẩy thủy triều cuộn cuộn đục ngầu lên bãi biển để rồi đổ ập xuống những ngọn cỏ dài đang quất qua quất lại giữa những luồng gió dữ dội. Đèn bếp rọi sáng người cô từ đằng sau khi cô đứng trước một bức tường kính trong ngôi nhà hình chữ A.

Sét lóe lên giữa những đám mây đen kịt, và những tia chớp trắng xóa xé vụn bầu trời đêm đúng một giây trước khi tiếng sấm nổ lên. Cô cảm nhận được nó qua sàn gỗ cứng dưới bàn chân trần.

Trên gác, trong một phòng ngủ, Conner đang ngon giấc, thật sung sướng khi chẳng ý thức được gì về mọi sự hỗn loạn của thiên nhiên. Cậu đã ngủ gục khoảng một tiếng trước, sau cả một ngày lang thang trên bãi biển trong đôi boot đi mưa và áo mưa. Tiết trời đã khá ôn hòa cho tới khi cơn bão ập đến khoảng ba giờ trước. Autumn yêu một cơn bão hung dữ, và cơn bão này ngày càng mang vẻ ngoạn mục.

Cô khoanh tay trên chiếc áo ngủ hình chó thân dài mỏng manh. Nếu không phải cô đang ở một mình với một đứa nhóc năm tuổi đã mệt mỏi, hẳn là sẽ rất tuyệt khi được mở chai Cabernet Sauvignon mà cô đã mua để mang về cho Shiloh. Sẽ rất tuyệt nếu được nhóm lửa và nghe tiếng sấm khi cô tựa má vào một bờ vai rộng nhằm nhai một ly rượu vang cùng một người đàn ông.

Ngày hôm qua đã rất căng thẳng, từ giây phút Sam đến cho tới giây phút anh đi. Ngoài sự căng thẳng nói chung mà cô thường cảm thấy khi ở gần Sam, anh và anh Vince còn gặm ghè nhau, và cả hai việc đó đưa sự căng thẳng lên một nấc mới.

Cô so vai chống lại luồng không khí đang làm buốt da và làm ngực cô rúm lại dưới vải áo phông. Trong ngày hôm qua, có vài khoảnh khắc ngắn ngủi sự căng thẳng của cô đã dịu đi. Khi Sam đẩy nó đi bằng bàn tay anh. Rồi anh đã hôn cổ cô và lấp vào chỗ trống ấy bằng một trạng thái căng thẳng hoàn

toàn khác. Và trong vài khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, khi anh hôn cô và cô hôn đáp lại anh như thể đang đói ngấu đói nghiền, anh đã thức tỉnh mọi tế bào trong cô. Anh đã nhắc cô nhớ rằng cô khát. Rằng cô muốn được vuốt ve và ôm ấp. Cô muốn được khao khát. Anh nhắc cô nhớ rằng mình không chỉ muốn một anh bạn trai chạy pin mà cô phải giấu giếm trong một cái hộp trong tủ quần áo, tránh xa một đứa trẻ năm tuổi tò mò. Anh nhắc cô nhớ rằng việc kéo một cái ghế đến tủ quần áo và mở anh bạn trai đồ chơi đặc biệt ra chỉ là một sự thay thế vô nghĩa cho một món đồ chơi đàn ông bằng xương bằng thịt.

Và cô muốn một món đồ chơi đàn ông. Một món đồ chơi nóng bỏng, đẹp đẽ. Như Sam.

Sấm lao cuộn cuộn khắp bầu trời và nổ ầm ầm dưới chân cô. Sét nhấp nháy như một ngọn đèn giữa các đám mây. Không. Không phải Sam. Thậm chí việc tên anh bước vào trong đầu cô cũng là một chuyện thật đáng kinh hoàng. Bằng chứng cho thấy cô cần chút thời gian chà xát da thịt. Đã quuuuá lâu rồi kể từ khi cô khóa thân lẫn lộn trong ga trải giường của một người đàn ông.

Tiếng sấm lại nổ ầm ầm, và cô chờ ánh sét. Nó không đến. Chỉ một tiếng ầm ầm ầm đều đặn cho đến khi cô nhận ra nó đến từ cửa trước. Trán cô nheo lại khi cô băng qua căn phòng khách trải thảm, qua cầu thang rồi ra hành lang. Con bão chưa tụt đến mức làm người ta phải di tản, và cô bảo đảm xích cửa vẫn cài trước khi cô mở cửa. Cô bật đèn lên, và qua khe cửa, Sam đứng trong cơn mưa xối xả, tóc bết chặt vào đầu.

“Anh đang làm gì ở đây?” cô hét lên với anh qua tiếng mưa.

“Anh không biết.”

Cô đóng cửa lại vừa đủ thời gian để cời dây xích rồi lại mở nó ra. “Có một bản tin du lịch đấy.”

Nước chảy rờn rờn xuống trán anh và làm mi mắt anh dính chặt lại với nhau, nhưng anh không di chuyển. Anh chỉ đứng đó nhìn cô chăm chăm như thể đang mê mụ.

Cô lật đồng hồ của mình lại và nhìn mặt đồng hồ. “Bây giờ là mười giờ, Sam ạ.”

Những giọt nước mưa chạy dọc má Sam khi mắt anh hạ từ mắt xuống nhìn miệng cô. “Thế à?”

“Sao anh lại ở đây?”

“Anh không biết.”

“Anh không biết à?”

Anh lắc đầu. “Anh không biết vì sao một phút trước anh còn đang ngồi ở Benihana với Ty, Darby và vài người săn đầu người, rồi anh cứ thế đứng dậy và bỏ đi.” Hai bờ vai chiếc áo ni có mũ dây của anh ướt sũng, và mắt anh tiếp tục đi xuống dưới, dọc cổ họng tới hai bầu ngực cứng, lạnh công của Autumn. “Anh không biết vì sao mình lại vào xe và lái xe hai tiếng đồng hồ trong cơn bão kinh khủng này.” Anh ngược nhìn vào mắt cô. “Anh không biết vì sao mình lại đứng ngoài căn nhà này đúng mười phút trước khi gõ vào cái cánh cửa chết tiệt.”

Cô sẽ không hỏi vì sao nữa. Rõ ràng là anh không tỉnh táo. Có lẽ không chơi khúc côn cầu khiến anh điên rồi. “Sam, tôi loạn óc rồi.”

“Điều ấy có vẻ công bằng đấy.” Anh vói lấy cô và nắm lấy áo cô ở ngay dưới ngực. “Em làm anh loạn óc hết cả rồi.” Anh kéo cô qua ngưỡng cửa. Ra ngoài trời mưa.

Những giọt nước mưa lạnh buốt đập vào mặt và cổ cô. Cô ngẩng mặt lên để bảo anh rằng anh điên rồi, nhưng miệng anh chặn cô lại. Nóng bỏng, trơn mượt, và đòi hỏi. Cô đứng im như phỗng trong khi anh hôn cô, chờ anh dừng lại. Chờ tay cô trườn lên ngực anh để có thể đẩy anh đi và đóng sập cửa vào mặt anh. Nhưng nụ hôn này quá nóng bỏng, quá ngọt ngào, và anh hẳn đã chuôi cho cô chút điên rồ của mình bởi vì cô kiễng chân lên và hôn trả lại anh. Lưỡi của cô chạm vào anh, xoay cuộn. Hơi nóng tỏa ra từ tay và miệng anh đốt nóng những vùng đất nằm sâu trong bụng và giữa hai đùi cô. Con mưa lạnh giá làm tóc và cánh tay cô ướt đẫm. Sấm nổ ra, và mưa lách qua đôi mắt gắn chặt của họ. Cô luồn tay vào mái tóc ướt nước của anh và tìm lấy không khí từ phổi anh.

Anh lùi lại trước bóng đêm mật mùn phủ bóng ngang mắt và mũi anh. Tim cô đập dữ dội như bầu trời hỗn loạn kia, và cô vật lộn tìm hơi thở, hít vào không khí lạnh giá, nước mưa, và anh. Cô không thể thấy rõ anh, nhưng cô không cần nhìn cũng biết rằng mắt anh đang cháy rực với dục vọng. Nó quán cả hai bọn họ trong những lần sóng nóng hùng hực. Thúc ép và đòi hỏi được thỏa mãn. Thứ thỏa mãn chỉ có thể lấp đầy khi da thịt nóng rực áp vào da thịt nóng rực.

“Vào trong đi, Sam.” Trước đây cô đã từng một lần cảm thấy nó. Nhiều năm trước. To lớn. Mạnh mẽ. Chi phối. Giống như chính anh.

“Conner đâu?”

“Ngủ rồi.” Việc này thật nguy hiểm. Một trò chơi nguy hiểm mà cô đã từng thua cuộc trong quá khứ, nhưng giờ cô đã già dặn hơn. Dù thông minh để thỏa mãn dục vọng của cô cùng lúc trái tim cô vẫn tách biệt cảm xúc.

“Em biết anh muốn gì rồi đấy.”

Phải. Cô biết. Cô biết chắc hẳn đến sáng mình sẽ hối hận. Nhưng còn vài tiếng nữa mới đến thời điểm ấy, và cô muốn dành những giờ ấy thỏa mãn cơn nhưc nhối đang nện trong cô như những tiếng sấm rền trên kia.

Cô nắm tay Sam và kéo anh qua ngưỡng cửa. Cô đóng cửa lại và dựa lưng vào đó khi anh vươn tay ra sau lưng, nắm lấy áo len và kéo nó qua đầu. Đuôi chiếc áo dày rời khỏi cặp chiếc quần Levi's cũ mềm nằm trĩu trên hông anh. Nó rời xa năm nút quần và đi qua dải lông trên cái bụng phẳng lì. Con đường mòn hạnh phúc bao quanh rón rời trèo lên dải đất ở bụng. Anh lau mặt và thả áo len xuống sàn. Rồi anh đứng trước mặt cô trong chiếc quần jeans ướt sũng, làn da ướt đầm và dây nẹp tám mối. Anh lắc đầu như một chú chó, làm nước mưa bắn tung tóe khắp nơi.

Những giọt nước mưa hạ xuống má và môi trên của Autumn. Cô hít một hơi thở sâu để nỗ lực làm giảm mạch đập đang chạy dồn dập của mình. “Vai anh thế nào rồi?”

“Vai anh ổn. Áo của em ướt rồi kia.”

Cô rời mắt khỏi lồng ngực và cơ ngực rắn chắc trông như thể được một vị thần Bắc Âu chạm trổ của anh. Cô liếc xuống nhìn chú chó thân dài trên chiếc áo đang dính chặt lấy làn da lạnh buốt của mình. Giữa tám thân dài ngoẵng của con chó, hai đầu nhũ tạo thành hai điểm rõ rệt.

“Có lẽ em nên cởi nó ra trước khi em bị cảm lạnh.”

Cô nghiêng đầu sang một bên và ngược lên, đi qua cái cằm vuông, cái mũi hơi khoằm và nhìn vào đôi mắt xanh dương đang mê mụ vì dục vọng. “Anh lo cho em đấy à?”

“Anh lo là em sẽ không cởi cái áo đó ra.”

“Anh cởi đi.” Cô giơ hai tay lên trên đầu, và khi anh bước về phía cô, vùng đất giữa hai đùi trở nên chật sít và đói khát. Ngón tay anh nắm lấy vạt áo cô và bóp lấy làn da nhạy cảm ở lườn. Anh kéo chiếc áo ướt sũng qua đầu cô và thả nó xuống cạnh áo len của mình.

Không còn đường lùi nữa rồi. Cô cúi về phía trước và ép khuôn miệng mở rộng của mình vào hõm họng anh. Anh có vị xạ và ẩm áp, da anh ướt nước mưa. Hai đầu nhũ cứng ngắc của cô ma sát lên lồng ngực trần của anh, và anh rên lên. Trước khi mất sạch lý trí, cô nói vào tai anh. “Buồn chán à?”

“Hôm qua anh không hề buồn chán. Anh đã rất khuấy động.” Anh rê tay lên và ôm trọn bầu ngực mềm mại của cô trong tay. “Và anh muốn em. Anh đã không thể nghĩ được gì ngoài tất cả những nơi mà anh muốn và thứ tự anh muốn chúng.”

Cô rê tay dọc hai bên lườn rồi lên ngực anh. “Anh muốn chỗ nào trước?”

Giọng anh râm ran trầm thấp trên da thịt cô. “Chỗ này đây.” Ngón cái của anh lướt nhẹ trên ngực cô, ép ra một tiếng rên rỉ dịu êm từ môi cô. “Anh muốn chỗ này trước khi xuống tới chỗ ưa thích nhất.”

Cô cũng muốn điều ấy. Muốn nó khủng khiếp đến mức cô phải kim lại khao khát lật anh xuống và chiếm lấy những gì cô muốn. Cô tắc lưỡi, có vẻ phờ phạc, như thể không phải cô đang rực lửa và cảm thấy thật đói khát. “Ngón chân của em sao?” Cô có cả đêm cơ mà.

Anh luồn một tay vào quần ngủ và lách xuống dưới quần lót của cô. “Đây.” Bàn tay anh nóng bỏng, và cô gần như ngã quỵ xuống sàn. “Ngay chỗ em ẩm ướt, mà không phải vì mưa.” Các ngón tay anh nhẹ nhàng dòi lên trên, đi vào da thịt ướt át của cô, và tất cả trở nên nóng hơn, mãnh liệt hơn. Mờ ảo. Gấp gáp. “Anh muốn ở sâu trong em, nơi em chặt nhất.”

Cô không nghĩ mình đã từng hét to tên anh, nhưng cô không quan tâm. Chẳng có gì quan trọng khi cô xé quần áo của anh, và anh đẩy quần dài cùng quần lót của cô xuống chân. Cô bước ra khỏi chúng và vươn tay chạm vào vật cương cứng kia. Cô muốn anh, và cô sẽ không chờ đợi. Cô không muốn chậm rãi.

Dưới ngọn đèn hành lang, trông anh tuyệt đẹp, và cô giữ lấy anh trong tay. Từ xa phía sau Sam, chớp đánh ngang bầu trời và làm sáng cả căn phòng tối om. Sấm rưng chuyển cả không khí và nền ngôi nhà bên bờ biển. “Em cũng muốn điều ấy, Sam.”

Sam nhìn Autumn đang đứng trước mặt anh, mái tóc đỏ bóng mượt, đôi mắt xanh rực rỡ và sống động với dục vọng, cảm giác khẩn thiết cấp bách nặng nề trong mạch máu của anh. Phổi anh siết lại, và đây đây dày sít chặt. Môi cô hé ra khi cô rê tay lên rồi xuống thân anh. Anh khóa đầu gối lại để khỏi ngã xuống và cúi đầu xuống. Anh muốn chậm rãi. Cô xứng đáng được làm tình chậm rãi, dịu ngọt, nhưng ngay khoảnh khắc môi anh chạm vào môi cô, khía cạnh thô bạo, nguyên thủy của khao khát đâm thẳng vào bản tính nguyên sơ của anh, đòi anh chiếm lấy nó. Không tể nhị. Không nghĩ ngợi gì ngoài việc ném cô xuống và chiếm lấy cô theo cách nguyên thủy nhất.

Cô hít mạnh, hút lấy hơi thở của anh, và anh lạc lối. Lạc tới nơi mà dục vọng nóng hừng hực quất vùn vụt khắp cơ thể và dữ dội siết lấy bì của anh. Miệng cô mở ra, và cô hôn anh. Một luồng nước ấm ngọt ngào. Như thứ nước ấm áp ngọt ngào chờ đợi anh trong cơ thể cô. Anh trượt tay lên ngực cô, bụng cô, đùi cô. Một lần nữa, anh lách tay vào giữa hai chân cô và cảm nhận tất cả. Anh hôn miệng và ngực cô và với tay lấy cái ví ở túi quần sau. Bằng cách nào đó cuối cùng anh nằm ngửa còn cô ngồi trên anh, lấn bao cao su dọc chiều dài của anh.

“Em không muốn làm đau anh,” cô nói, giọng cô khàn khàn vì thèm muốn.

“Cách duy nhất để em làm đau được anh, em yêu ạ, là em dừng lại ngay bây giờ.”

Tiếng cười khẽ của cô cũng khàn khàn, như giọng cô, khi cô nhồm dậy, rồi từ tốn hạ xuống, và anh trượt vào trong cơ thể nóng rực, cực kỳ chặt của cô. Anh chuyển động, đầu cô ngửa ra sau với một tiếng rên dài. Ánh sáng ở hành lang nhún nhảy trên bộ ngực trắng hồng tròn trịa và hai đầu nhũ hồng căng sít của cô. Đờ đẫn trong những cơn sóng khoái lạc ngắt ngảy, anh gầm gừ, “Cảm giác tuyệt quá, Autumn.” Cô nhồm dậy, nâng hông lên và anh đẩy vào thật mạnh. “Phải.” Anh đẩy vào sâu hơn, kéo căng và lấp đầy cô. Anh bầu chặt hai đùi cô khi cô ở trên anh như nữ hoàng của hội chợ Calgary

Stampede[12]. Sau vài cú chuyển động ngắn ngủi, những nhịp đầu tiên trong cơn cực khoái của cô siết chặt lấy anh, vắt kiệt anh, và anh nghiêng rằng để khỏi bùng nổ.

[12] Một lễ hội đấu bò kéo dài mười ngày được tổ chức hàng năm ở Calgary, Alberta, Canada

“Ôi, Chúa ơi.” Một tiếng rên khàn khàn thoát khỏi môi cô và cô ép tay lên ngực anh. Tóc cô xòa xuống mặt. “Đừng dừng lại. Làm ơn đừng dừng lại. Em sẽ giết anh nếu anh dừng lại.”

Không đời nào có chuyện anh sẽ dừng lại. Và khi đợt sóng cực khoái cuối cùng làm rung chuyển cả cơ thể cô, anh vươn tay nắm lấy vai cô và xoay cô lại cho tới khi anh ở trên. Anh nhìn xuống đôi mắt màu lục của cô. “Quấn chân em quanh lưng anh đi.” Khi anh cảm nhận được hai đùi cô quấn chặt quanh hông mình, anh bắt đầu chậm rãi đẩy hông mình trong một nhịp điệu uyển chuyển. “Nữa nhé?”

“Vâng.”

Anh chống phần lớn trọng lượng cơ thể mình trên hai cẳng tay phải và ôm mặt cô trong lòng bàn tay khi anh trao cho cô thêm nữa.

“Mạnh hơn,” cô rên.

“Em chắc chứ?” Môi cô hé ra, và cô hít mạnh một hơi. “Vâng.”

Anh đẩy vào trong cô mãnh liệt hơn. Hết lần này đến lần khác, và anh cảm nhận được những cơ giật thót chặt quen thuộc từ đợt sóng cực khoái thứ hai của cô. Nó bắt đầu sâu bên trong và lan dọc theo, siết anh còn chặt hơn lúc trước. Chặt đến mức anh nghiêng rằng chống lại sự giải thoát của chính mình. Chống lại khoái lạc mãnh liệt khi nén mình lại.

Rồi cô òa ra một lần nữa. Tên anh bị tiếng sấm át đi. Rồi cuối cùng anh cũng cho phép khoái lạc dữ dội cuốn qua bụng và da thịt mình. Anh nghe thấy tiếng rên của chính mình khi cảm thấy cực khoái của anh nổ tung. Nổ tung từ linh hồn anh, cũng hung dữ ngang với cơn bão ngoài kia. Hết lần này tới lần khác cho tới khi anh kiệt quệ đến mức hầu như không thở nổi, như thể anh vừa hoàn thành một lần luân chuyển vị trí mà kết cục là một trận chiến trong góc sân băng. Anh gục trần xuống sàn nhà bên cạnh tai cô. Anh đã làm tình rất nhiều trong đời, nhưng lần này cảm giác thật khác. Mãnh liệt hơn, tuyệt hơn, nguyên sơ hơn.

“Chúa ơi,” anh nói, vẫn thờ hồn hên. “Anh kiệt quệ từ trong ra ngoài. Nếu em cũng đã thỏa mãn như thế này ở Vegas, không có gì ngạc nhiên khi anh đã cưới em.”

Autumn đứng trong bếp và nâng một cốc rượu vang lên môi. Vài cảm xúc lẫn lộn sôi sục và xung đột trong dạ dày cô. Sốc và xấu hổ tranh nhau giành vị trí đầu bảng, nhưng trên tất cả, cô ngượng ngùng trước khả năng kiểm soát bằng không của mình. Cô có thể thấy được thứ hành vi đáng xấu hổ ấy ở Sam. Sam là... Sam. Cô thì không lẫn người trên sân để làm tình. Không phải hiện tại.

Và không phải với Sam, vì Chúa!

Ở cuối nhà, toilet xả nước, và cửa phòng tắm mở ra. Cô cúi xuống để bảo đảm áo choàng bông của mình được thắt chặt quanh eo. Sau khi Sam nhặt quần áo lên và rút vào phòng tắm, cô đã vơ đồ ngủ của cô lại và chạy lên gác. Cô đã mặc một cái áo choàng vào người và đấu tranh mạnh mẽ với thói thúc khóa cửa lại và trốn dưới cái chăn dày sụ cho tới khi cô biết phải làm gì. Hay tới khi Sam đi. Bất kể chuyện nào đến trước.

Không may thay, cả hai đều không phải là một lựa chọn khả dĩ. Cô là người lớn và phải đối diện với hậu quả.

Sam đi vào bếp, còi trần, một cầu thang tạo nên từ những cơ bắp rắn chắc nổi lên từ cặp quần anh. Anh cầm chai rượu vang lên và nhìn nhãn. “Thường thì anh thích uống bia.” Anh thò tay vào chạn bát và rút một cái cốc ra. “Nhưng anh sẽ cứu em thoát khỏi nỗi xấu hổ khi phải uống một mình.”

Cô ước gì anh đã cứu cô thoát khỏi sự xấu hổ là thọc tay cô vào quần anh. Cô uống cạn cốc rượu của mình và đưa nó về phía anh để lấy thêm rượu.

Anh cúi đầu, và đôi mắt xanh của anh nhìn vào mắt cô. “Em đang giận về những gì anh đã nói à?”

Cô lắc đầu. Cô đã chẳng nghe được gì ngoài dòng máu dồn dập chảy khỏi não mình và giọng cô hét to tên anh. Tà ờ Chúa là Conner chưa tỉnh. “Anh đã nói gì?”

“Nếu em không nhớ thì thôi, quên đi.” Trông anh có hơi nhẹ nhõm và anh rót đầy cốc rượu của cô. “Nếu em không giận thì sao mặt em lại đỏ bừng bừng thế?”

Cô ép một tay lên cái má nóng rẫy của mình. “Do rượu đấy.”

“Rượu làm em nhăn nhó à?” Anh rót Cabernet vào cốc của mình. “Em có muốn anh xin lỗi không?”

Nếu anh phải hỏi như thế thì tức là anh cũng không có ý xin lỗi thật. Và bên cạnh đó, một lời xin lỗi từ Sam bất bình thường đến mức cô có thể sẽ bất tỉnh mất. “Không. Em không giận đâu.”

“Vậy em làm sao?” Anh đặt chai rượu lên kệ bếp và hóp một ngụm.

“Chủ yếu là em thấy ngượng trước khả năng mất kiểm chế ngoạn mục của mình.”

Anh hạ cốc xuống và mỉm cười. “Nó ngoạn mục thật.”

Cô lắc đầu và kìm lại thôi thúc muốn đánh anh. “Anh có biết bao nhiêu lần em đã bảo mình rằng anh là người cuối cùng trên mặt đất mà em sẽ làm tình cùng không?”

Một khóe miệng anh trẻ xuống. “Anh đoán là cũng vài lần.”

“Không chỉ vài lần đâu. Anh có biết là em đã bao nhiêu lần bảo mình rằng em sẽ không bao giờ làm tình một lần nữa với anh, thậm chí có phải hy sinh mạng sống của em không?” Cô nhấp một ngụm. “Chỉ một tháng trước thôi, nếu được chọn giữa làm tình với anh và bị xe tải đâm, em hẳn đã chọn xe tải rồi.”

“Phải rồi, anh nghĩ trong năm năm qua cũng có vài lần em đề cập tới điều đó.” Anh dang rộng vòng tay. “Vậy nhưng em vẫn chọn anh và tình dục ngoạn mục nhỉ.”

“Ý em là khả năng mất kiểm chế của em thật ngoạn mục.”

“Tình dục ngoạn mục.” Anh rời một ngón tay khỏi cốc rượu và chỉ vào cô. “Em đã đạt đỉnh hai lần.”

Cô nhún vai và quay mặt đi trước khi má cô đỏ bừng lên. “Cũng khá lâu rồi thôi.”

“ Bao lâu?”

“Đừng bận tâm.”

Ngón tay anh đặt lên bờ má nóng rực của cô, xoay mặt cô về phía anh. “Vài tháng à?”

“Bỏ qua đi.” Cô nhấp một ngụm. Có lẽ nếu đủ say, cô sẽ nghĩ chuyện này thật buồn cười. Dù vậy, chắc chẳng bao giờ có đủ lượng rượu để làm được điều đó trên thế giới này.

“Một năm à?” Trước sự im lặng của cô, chân mày anh nhướn lên tận trán. “Một năm rưỡi cơ à?”

“Em là một bà mẹ. Em làm việc và chăm sóc Conner. Khi em có thời gian mà không có thằng bé, em sẽ đi chăm sóc chân.”

“Mát-xa chân làm sao thay thế tình dục tuyệt vời được.”

“Còn tùy vào chất lượng nữa. Vài người rất giỏi. Số khác thì lại không tài nào tìm ra được đúng điểm mẫn cảm.”

“Anh không biết nữa.” Anh tặc lưỡi. “Đã bao lâu rồi kể từ khi có người mát-xa những điểm mẫn cảm của em?”

“Lâu lắm rồi.” Cô đi vào phòng khách và nói qua vai, “Em có một đứa con trai. Con trai anh đấy. Nhớ không?”

Anh đi theo và đứng cạnh cô trước cửa sổ. Sóng tan ra ngay trước bãi cỏ biển, và cô cảm giác thấy anh nâng cốc rượu lên môi.

“Trông có vẻ cơn bão đang tan dần,” cô nhận xét.

“Hai năm à?”

“Chúng ta lại quay lại chuyện đó à?”

“Chúng ta chưa bao giờ rời khỏi nó bởi vì em đã trả lời đâu.”

Chớp đã đánh ra xa hơn, nhưng mưa vẫn trút xuống dày đặc. “Nhiều hơn năm năm. Ít hơn sáu năm.”

Anh mất vài giây mới tính toán ra được. Ngay giây phút tính ra, anh sặc rượu. “Thật vớ vẩn. Chẳng ai có thể thiếu vắng lâu đến thế được.”

“Vì sao? Sao anh lại thấy nó khó tin thế?” Cô giơ ngón tay lên và đếm ngược các lý do. “Em đã mang thai chín tháng, chết ngạt trong cơn ọc trợn một năm sau đó, rồi cố gắng tạo dựng một doanh nghiệp đến mức thiếu ngủ. Em mệt lử trong ba năm đầu đời Conner, và điều cuối cùng em muốn là một người khác đòi hỏi thời gian của em trong đời. Làm một bà mẹ đi làm rất khó khăn.”

“Em đã không làm tình trong gần sáu năm sao?” Sau tất cả những gì cô vừa nói, anh vẫn mắc kẹt trong số năm thực tế. “Chúa ơi. Không có gì ngạc nhiên khi em khó tính đến vậy.”

“Em không khó tính.” Cô nhấp một ngụm, và tay áo cô chạm nhẹ vào cánh tay trần của anh. “Anh khó mà tin được rằng một người có thể thiếu vắng nó lâu đến vậy hẳn là vì anh chẳng bao giờ thiếu tình dục quá sáu ngày.”

“Lâu hơn sáu ngày chứ. Thỉnh thoảng anh đi du đấu khoảng hai tuần.”

“Ăn tượng nhĩ.”

“Nhưng anh phải nói cho em biết là,” anh tiếp tục, “nếu thiếu tình dục trong sáu năm, đến giờ chắc anh đã mù mắt rồi. Vậy thì anh sẽ ở đâu chứ? Anh là một cầu thủ khúc côn cầu. Không thể chơi khúc côn cầu nếu anh bị mù. Đúng không?”

Cô tự hỏi anh có tin cái lý luận méo mó của mình không. Đáng buồn thay, hẳn là anh tin thật. “Trong những đêm hiếm hoi mà em không làm việc còn anh trông Conner, thì em biết phải làm gì đây? Đi tới một quán bar và vớ bừa một gã nào đó à?” Không phải gần đây cô đã nói chuyện hết thế này với Shiloh và anh Vince sao?

Giọng anh lâm bâm trong bóng tối khi anh nói, “Vài phụ nữ như vậy.”

“Chà, em không phải họ. Và bất kể những gì anh có thể nghĩ về em, xem xét đến cái cách chúng ta gặp gỡ và cách em hành xử ở Vegas, em chưa bao giờ thuộc loại phụ nữ đó.”

“Anh chưa bao giờ nghĩ em như thế.”

Phải rồi. “Anh đã bắt em xét nghiệm bố ruột.” Anh mở miệng ra để biện hộ cho bản thân, và cô giơ một tay lên để ngăn anh lại. “Em hiểu lý do anh làm thế. Vào lúc ấy, việc đó đã khiến em tức điên, nhưng em hiểu.”

“Nếu anh thấy Conner trước, hẳn anh đã chẳng bao giờ đề nghị như vậy.”

“Không quan trọng. Em muốn nói là, lần cuối cùng em hẹn hò với một gã mà em gặp trong quầy bar, kết quả không được tốt cho lắm.”

“Phải rồi.” Anh im lặng một lát, rồi nói, “Nhưng chúng ta có Conner. Anh không phải lúc nào cũng là một người bố vĩ đại, nhưng anh luôn yêu thằng bé. Anh chưa bao giờ hối hận vì có thằng bé trong đời.”

Điều này đưa cuộc đối thoại tới, “Trong quãng đường hai giờ lái xe tới đây tới nay, anh có nghĩ đến chuyện gọi điện không?”

“Tất nhiên, nhưng hẳn là em sẽ bảo anh đừng tới.”

“Anh nói đúng. Anh không thể cứ không mời mà tham dự kỳ nghỉ của bọn em vì anh muốn gặp Conner.” Giống Halloween và lễ Tạ ơn.

“Chuyện này chẳng liên quan tới Conner.”

Cô liếc ngang vai nhìn anh. Nhìn vào nét mặt trông nghiêng tối om của anh. “Vậy là liên quan tới cái gì?”

“Anh vẫn đang cố tìm ra đây.” Anh quay lại đối mặt với cô và tựa một bờ vai trần vào kính. “Anh nghĩ nó có gì đó liên quan tới vấn đề chưa kết thúc giữa hai chúng ta.”

“Bất kể ‘vấn đề’ mà chúng ta có là gì thì cũng đã kết thúc cách đây lâu lắm rồi.” Khi anh ly dị cô.

Anh vuốt má Autumn và vuốt tóc cô ra sau tai. “Đêm đầu tiên anh gặp em ở Pure đó, em làm anh nhớ đến khoảng thời gian anh mười, mười một tuổi mà mẹ đã đưa anh và Ella tới Washington D.C.” Mắt anh nhìn khắp mặt và tóc cô. “Lúc ấy là buổi đêm, và bọn anh đang đứng ở bảo tàng Việt Nam, rồi anh nhìn ra ngoài và thấy những tia sáng lấp lánh rực rỡ trong bóng tối. Mẹ anh đã nói chúng là đom đóm. Anh đã tò mò đến mức đuổi theo chúng. Cố bắt một con.”

Cô cố lờ đi những ve vuốt của ngón tay anh trên cổ mình. “Anh vừa so sánh em với một con côn trùng biết bay đấy à?”

“Với một tia lửa. Một tia sáng rực rỡ gây tò mò mà anh đã muốn bắt lấy và giữ lại trong tay.”

Khi anh nói những điều như vậy, nó làm cô nhớ lại một cách chính xác bằng cách nào và tại sao cô đã vô cùng dễ dàng rơi vào lưới tình với anh. Nếu cô không biết rõ anh, cô có thể đang gặp nguy hiểm khi lại rơi vào nó một lần nữa. “Em sẽ không làm tình với anh nữa đâu, Sam.”

Anh mỉm cười và thả tay xuống hai bên người. “Được rồi.”

Rõ ràng là, anh không tin cô, và việc khôn ngoan nhất mà cô nên làm là đuổi anh về nhà. Hoặc bắt anh kiểm một phòng khách sạn. Cô chỉ vào ghế sofa. “Nó mở thành giường được đấy.”

Cô đợi anh tranh cãi. Quyến rũ cô. Hôn cô cho tới khi cô đầu hàng và chia sẻ giường của mình. Thay vào đó, anh cười toe toét như thể anh vừa đạt được ước nguyện của mình.

“Gặp em vào buổi sáng nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Của Tôi* - Rachel Gibson được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Người đàn ông của tôi:

Biết khi nào thì cần phải nhanh

Sam đứng cạnh kệ bếp và đặt hai chiếc bánh quế ngũ cốc vào máy nướng. Con bão đêm qua đã tan đi, ánh ban mai rực rỡ đang tràn vào qua cửa sổ.

“Mẹ làm bánh pancake hình trái tim.” Conner quỳ trên một cái ghế bên cạnh anh, chờ bánh quế này lên.

“Con đã kể cho bố rồi, nhưng con không nên kể với bất kỳ một người nào nữa đâu nhé.”

“Vì sao ạ?”

“Vì vài đứa nhóc ở trường có thể không hiểu được bánh hình trái tim có nghĩa gì và nghĩ con giống con gái. Con không muốn mình bị đá vào mông đâu nhì.” Anh đặt tay lên đầu Conner và xoa mái tóc xinh đẹp của thằng bé. Sam đã thức dậy với ánh nắng tràn vào qua cửa sổ và đã chạy bộ năm dặm trên bãi biển. Anh cần thanh tỉnh đầu óc. Để suy nghĩ về hai ngày vừa qua. về lễ Tạ ơn và đêm qua. Anh đã thấy buồn chán sao?

Phải. Đội Chinooks đang du đấu, và anh mong mỗi được quay lại các trận đấu đến chết đi được, nhưng đó không phải lý do thật sự. Anh có thể bảo mình đó là do Conner. Rằng anh muốn dành thêm thời gian với con trai mình trước khi anh được chơi trở lại. Và đó là sự thực. Đúng là anh muốn dành nhiều thời gian hết mức có thể với Conner trước khi phải đi xa, đôi khi vài tuần liên tục, nhưng Conner không phải lý do duy nhất. Và nếu Sam thành thực với bản thân, anh sẽ phải thừa nhận rằng con trai anh không phải là lý do khiến anh nhảy vào xe tối qua và lái xe xuyên qua một cơn bão. Đó là Autumn và thôi thúc cấp thiết nóng bỏng mà anh cảm thấy bất kỳ lúc nào anh ở gần cô. Ký ức sống động về những ngày ngắn ngủi ở Vegas và cảm giác chưa được thỏa mãn.

Tối qua anh đã đến hiên nhà cô, mưa nện trên vai và xối xuống mặt anh, nhìn chăm chăm vào cánh cửa. Cảm giác thôi thúc cấp thiết nóng bỏng và ký ức sống động sôi sục trong bụng anh. Anh đã nhìn mãi vào cửa, rồi loạn giữa cảm giác bối rối và khao khát. Lần đầu tiên trong một khoảng thời gian dài đằng đẵng, anh thấy mình chấp chới về một người phụ nữ. Không chắc liệu cô sẽ cho anh vào hay đóng sập cửa vào mặt anh. Không chắc liệu cô có để anh vuốt ve khắp cơ thể cô bằng tay và miệng anh hay không. Không chắc cô có coi đó và để anh làm gì đó với thứ cứng ngắc mà cô đã ban cho anh từ buổi tối hôm trước hay không.

Sam đã từng quan hệ rất nhiều lần trong đời. Quan hệ rất nhiều với rất nhiều phụ nữ khác nhau, nhưng anh chưa từng được làm tình như vậy. Autumn nóng rực và khuấy động. Hoang dại theo một cách chẳng có chút nào dính dáng tới roi vọt, công tay và những bộ đồ hư hỏng, mà hoàn toàn chỉ do những khao khát mà cô dành cho anh. Cô đã không đóng giả nó. Cô đã không cố gây ấn tượng với anh hay dụ dỗ anh. Cô muốn anh. Có lẽ chỉ vì cô đã không làm tình trong hơn năm năm. Hay có lẽ không hẳn chỉ vì thế. Dù là thế nào đi nữa, anh cũng muốn thêm.

Muốn thêm rất nhiều.

Ban này, khi vừa chạy bộ về, anh đã thấy Conner đang xem phim hoạt hình ở giữa cái giường gấp.

“Bố?” Một loại kẹo hoa quả màu xanh dài ngoằng nào đó đang đung đưa ở một bên miệng Conner. “Bố cũng đi ngủ à?”

Sam lau cánh tay áo lên cái trán đầm mồ hôi của mình. “Ừ. Mẹ con dậy chưa?”

Conner nhai chóp chép, và cái kẹo màu xanh kéo lên cằm cậu. “Chưa ạ.”

“Con đang ăn gì đấy?” anh đã hỏi như vậy.

“Fruit By The Foot. Bố muốn ăn không?”

“Không.” Anh đã kiểm tra chạn bếp và ngạc nhiên thấy rằng nó không có tí thức ăn thật nào. Chỉ có cà phê, sữa, và bánh kẹo. “Mặc đồ vào đi, và chúng ta sẽ đi kiếm ít thức ăn thật.” Họ mất khoảng hai mươi phút lái xe mới tìm ra một siêu thị nhỏ kỳ lạ có mùi như một thứ hỗn hợp giữa cá và bắp rang bơ.

“Con lấy vài cái đĩa xuống đi,” Sam nói khi anh xoa tay dọc lưng Conner.

Conner trèo lên kệ bếp và mở một chạn bát ra. “Hôm qua con đã thấy một con sên đấy. Kinh tởm. Con ghét sên.”

“Mẹ nghĩ thấy mùi bánh quế,” Autumn nói từ chân cầu thang. “Đây là một kỳ nghỉ ‘không nấu nướng’ cơ mà. Hai bố con lấy đồ ăn sáng ở đâu đấy?”

Sam ngoái qua vai nhìn Autumn đang đi đến đầu kệ bếp trong bộ đồ ngủ chớ thân dài đã khô, và hòng anh hơi thút lại. Anh đã từng thấy vô số đồ lót gợi tình trong đời, nhưng vì vài lý do nào đó, con chớ thân dài đó có vẻ quyến rũ kinh khủng. Có lẽ nó liên quan tới ký ức về bầu ngực ướt và lạnh công của cô tối qua.

Conner thò đầu ra từ sau cửa chạn bát. “Mẹ, bố cũng ở đây,” cậu thông báo. Như thể cô không biết điều ấy. Như thể không phải tối qua cô vừa nhảy

lên trên người anh.

“Mẹ cũng có thể nhìn thấy rồi.”

“Bọn anh đã tìm được một cửa hàng nhỏ trong khi em ngủ.” Sam chỉ tay vào máy nướng. “Tình tảo để ăn vài miếng bánh quế chưa?”

Cô cào tay trên tóc và vuốt tóc ra sau tai. “Cà phê trước.” Bàn chân trần của cô di chuyển trên sàn bếp, và cô cầm lấy một cái cốc trên máy pha cà phê. Ánh sáng ban mai tràn vào qua cửa sổ và chiếu vào các sợi tóc đỏ rực.

“Hôm nay chúng ta có kế hoạch làm gì?”

Cô nhìn anh khi rót cà phê. “Chà, sáng nay bọn em đã định tới Quán đồ ăn sáng Firemen.”

“À.” Bánh quế nảy lên, và anh nhanh nhẹn đặt chúng vào những cái đĩa mà Conner đã xếp trên kệ bếp. “May nhé. Giờ thì hai mẹ con không phải đi nữa rồi.” Anh phết ít bơ và si-rô lên cả hai cái. “Giữ nữa?” Anh đưa một đĩa cho Autumn, nhưng cô lắc đầu. Tóc cô xoa ngang vai.

“Thả điều.” Cô thổi cái cốc. “Rồi đến ăn súp trai ở Paddie’s Perch.”

Anh mang đĩa của anh cùng Conner tới một cái bàn bếp nhỏ. Anh không hề ngạc nhiên khi cô đã lên kế hoạch cho tất cả mọi thứ. Ở Vegas, cô từng có cả một danh sách dài ngoằng. Phần lớn trong số đó cô chưa bao giờ có cơ hội gạch đi. Nhờ ơn anh. Anh mỉm cười trước ký ức đó. “Thế còn xây lâu đài cát thì sao?”

“Bọn em không có trò đó trong danh sách.”

Anh cắt bánh. “Giờ em có rồi đó.” Mắt cô nheo lại và giờ một tay lên. “Anh biết thế giới không xoay quanh anh, nhưng xây lâu đài cát là ý của Conner.”

“Giống như mời anh tới bữa tối Tạ ơn cũng là ý của Conner à?”

Anh dứt một miếng bánh quế vào miệng và nhai. Phải, cũng gần như thế, nhưng lâu đài cát hay hơn thả điều nhiều.

Cô nâng cốc lên môi rồi từ từ hạ xuống. “Anh đã lấy bộ quần áo đó ở đâu vậy?”

Anh liếc xuống chiếc áo phông Chinooks và quần jeans của mình. “Anh có mang vật dụng cá nhân theo.” Anh đã khởi hành tối qua mà không dự định trước, chắc chắn, nhưng anh cũng đã chuẩn bị để ở lại đây. Sẵn sàng tìm hiểu cho vỡ lẽ ở cô có gì mà hiện tại và năm năm trước đã khiến anh hành động như một đứa trẻ. Như thể anh mới mười ba tuổi, mơ mộng về cô gái ở cuối đường và đi qua nhà cô ta trên chiếc Haro Freestyler, với hy vọng là anh sẽ thấy được bóng dáng cô. Ngày nay, anh có xe bán tải thay vì một chiếc xe đạp. Anh là đàn ông chứ không phải một đứa nhóc. Anh thích được nghĩ rằng mình đã phát triển được vài kỹ năng với phụ nữ. Chút khéo léo. Chút quyến rũ. Rằng anh không phải săn đuổi một phụ nữ. Hay phải bám theo cô cả đêm.

Phải rồi, đó là những gì anh thích nghĩ, nhưng anh ở đây, cùng Autumn ở Moclips, cảm thấy như thể anh lại là một đứa nhóc. Chấp chới và vô kỹ năng.

“Em cứ tưởng anh đã nhảy ra khỏi nhà hàng Benihana và cứ thế lái tới đây,” cô nói.

Cô chu môi rồi thổi vào cốc của cô, và đầu anh xoay mòng mòng với suy nghĩ về những gì anh muốn cô làm với cái miệng đó. Những thứ mà thậm chí anh còn không nên nghĩ đến vào lúc sớm sủa thế này nhưng lại không thể ngăn mình lại. “Anh có thể không phải là một hướng đạo sinh chính thức, nhưng lúc nào anh cũng sẵn sàng.” Anh nhìn cô và mỉm cười với một miếng bánh quế trong miệng, nhớ lại lúc cô cầm lấy bao cao su từ tay anh và dùng răng xé nó ra. “Anh luôn để một túi đồ đặc cá nhân trong xe. Chủ yếu là để thay đồ ở Key.”

“Chà, ngài hướng đạo sinh không chính thức ạ, ngày hôm nay tôi không đặc biệt muốn đào xới khắp nơi trong cát ướt lạnh giá đâu.” Cô uống một ngụm. “Nên tôi sẽ quan sát từ xa.”

“Cho con nước hoa quả được không mẹ?”

Cô đi tới tủ lạnh và mở cửa tủ ra. Ánh mắt Sam di chuyển dọc lưng cô, xuống hông và cặp mông xinh xắn của cô. “Anh muốn không, Sam?”

Có đấy. “Có, cảm ơn.”

Cô rót nước quả, còn anh cố gắng rời mắt khỏi con chó thân dài khi cô đi về phía họ. Cô đặt nước quả lên bàn, và tay anh rê lên đùi sau của cô.

Mắt cô mở to. “Anh đang làm gì đấy?”

“Ăn bánh quế,” Conner trả lời.

Sam cũng chẳng biết nữa và thả tay xuống. Anh vốn không hề có ý định chạm vào cô. Nó cứ thế xảy ra, như thể nó là một hành động tự nhiên đối với anh. Như thể họ là một cặp. Một gia đình, nhưng tất nhiên, họ chẳng là gì trong hai thứ đó.

Autumn là mẹ của con trai anh, nhưng họ không phải là gia đình. Cô nóng bỏng, quyến rũ và khiến anh khao khát, nhưng họ không phải người tình. Cô là người con gái mà anh nghĩ đến, nhưng cô không phải là bạn gái anh.

Vậy cô là ai? Đối với anh.

Nhiệt độ ngoài trời chỉ vào khoảng mười độ C, và một cơn gió thổi tóc Autumn quét ngang mặt. Cô mặc áo len dày sù, quần jeans và bốt Ugg khi nằm dài trên một cái ghế trên bãi biển. Cô thấy mừng khi mình không phải là người đang quỳ trong lớp cát ướt đầm đề đào lỗ bằng những cái xẻng nhựa bé con con. Thả điều thì có khôn ngoan hơn thật, nhưng cô phải thừa nhận là một phần nhỏ nhỏ trong cô thấy mừng khi cô không phải ở trên bờ biển, cảm một cơn điều và chịu cảnh môi nẻ. Gần nhà gió có lạnh hơn đôi chút.

Cô hạ thấp tờ tạp chí Bride đang cầm trên tay xuống và ngó qua mép tờ báo nhìn Conner và Sam. Họ đã ở đó vài tiếng đồng hồ. Lâu hơn cô nghĩ. Từ nơi cô ngồi, lâu đài trông giống một đồng cát có hào. Hòa với âm thanh của đại dương và chim biển, thỉnh thoảng giọng của họ theo gió đến với cô. Tiếng cười khúc khích con trẻ của Conner trộn lẫn với tiếng cười trầm hơn nhiều của Sam. Hơn cả sự quyến rũ hay vẻ khao khát trong đôi mắt xanh của anh, sự ve vuốt của tay anh trên cơ thể nhũn nhối của cô, hay chỉ đơn thuần là vẻ đẹp tuyệt đối của Sam, việc nhìn thấy hai mái tóc vàng của họ chạm vào nhau trên một đồng cát ướt làm tim cô đau nhói. Cô không sợ rơi vào lưới tình với Sam. Cô đã từng như vậy, học được bài học một cách khó khăn. Nhưng cô có thể thích anh, và thích anh là điều đáng sợ.

Đã hai tháng trôi qua kể từ đám cưới của Savage và buổi chiều mà Sam đưa Conner về nhà muộn. Hai tháng kể từ lúc Sam có mặt nhiều hơn trong cuộc sống của Conner. Bằng cách nào đó điều ấy cũng có nghĩa là Sam có mặt nhiều hơn trong cuộc đời cô. Nhiều đến mức tối qua cô đã chấm dứt hơn năm năm thiếu vắng tình dục của mình trên sàn nhà phòng khách.

Cô không tự hào về bản thân, nhưng cũng không kinh hoàng như cô nên cảm thấy. Như những gì cô đã nói với anh đêm qua, chủ yếu là cô thấy ngượng. Và bối rối vì mình đã chấm dứt nó với chính người đàn ông duy nhất trên trái đất này mà cô đã thề không bao giờ để anh chạm vào mình một lần nữa. Cô vẫn không hiểu được vì sao anh lại xuất hiện trước cửa nhà cô tối qua. Vì sao cô lại cho anh vào và vì sao anh vẫn còn ở đây.

“Mẹ ời,” Conner vừa gọi vừa chạy dọc con đường mòn về phía cô. “Đến xem lâu đài cát đi.”

Cô đặt tờ tạp chí sang bên cạnh, cô đã sớm biết rằng việc Conner bắt cô nhìn lâu đài của thằng bé chỉ là vấn đề thời gian. Cô đứng dậy và đi xuống các bậc thêm về phía cậu. Họ gặp nhau ở giữa con đường đầy cỏ cao ngất và cô ụp tay vào đôi tai đồ rục của cậu. “Con lạnh cóng rồi này. Bây giờ con không muốn vào trong sao?”

Cậu lắc đầu. “Bố đã làm một con rồng đấy. Đến xem đi mẹ.”

Cô cầm bàn tay bé xíu lạnh toát của thằng bé trong tay và đi xuống con đường mòn ngắn. Sam đứng trước “lâu đài” với hai tay chống trên hông. Đầu gối quần jeans của anh cũng ướt và đầy cát như của Conner, và tai anh cũng đỏ ửng.

Một luồng gió lạnh giá thổi tung tóc anh, và đất bắn dính trên má anh. “Em nghĩ sao?”

Cô nghiêng đầu sang một bên và quan sát lâu đài. Nhìn gần, trông nó không còn giống một đồng cát nữa. Nó vuông vức, với bốn tháp canh và một cái hào, nhưng thứ ấn tượng nhất ở nó là kích cỡ. Giống như tất cả mọi thứ Sam làm, nó lớn quá cỡ. “Em luôn có giấc mơ được tham quan các lâu đài ở châu Âu một lần. Ai mà biết em sẽ được xem một tòa lâu đài ở tại Moclips chứ.”

“Em mơ được tham quan những tòa nhà đá cũ nát à?”

“Phải. Em nghe nói nước Đức có những tòa lâu đài đẹp và nhiều ma nhất.”

“Thấy con rồng không?” Conner chỉ vào thứ trông giống một con rắn với cái đầu to tướng đang lao trên cát về hướng lâu đài. “Nó bảo vệ cậu bé trong lâu đài.”

“Khỏi cái gì?”

Cậu ngước lên nhìn bố và nheo mắt trước ánh mặt trời. “Khỏi cái gì hả bố?”

“Các cô gái.”

Cô bật cười và khẽ đánh vào bụng anh. Anh nắm lấy tay cô trước khi cô kịp giật ra. “Anh lạnh quá,” cô nói.

“Ngày hôm trước ở Key, em đã nói anh nóng mà.”

Bằng bàn tay tự do, cô gạt những lọn tóc đỏ đang vương vào mặt mình ra. “Và hôm nay anh bản lắm.”

Sam vòng tay quanh người cô và nhắc cô kiễng lên. Anh ép cái áo len bản thủ của mình vào cô và cười lớn. “Em thì quá sạch. Anh thích em hơn khi em cũng bản.”

“Sam!” Cô đẩy vào vai anh và vịn mình rời khỏi vòng tay anh. Nhưng Sam cao và to con hơn, nên cô chẳng có lấy một cơ hội.

Anh siết chặt vòng tay và nhắc cô lên cho tới khi chân cô đứng dựa trên cát. Hơi thở nóng hừng hực của anh thì thầm trên bờ má lạnh cóng của cô, “Muốn chơi thật bản với anh không?”

Cô nắm chặt vai anh, sợ rằng nếu anh không ngừng lại thì cả người cô sẽ nóng lên mất. Thì cô sẽ thích cảm giác khi được một người đàn ông mạnh mẽ

ôm chặt lấy mình mất. Được Sam ôm “Không phải trước mặt Conner!”

Môi anh chạm nhẹ hai khóe môi cô. “Vậy thì hơi bẩn thôi à?”

“Dừng lại, Sam. Anh sẽ làm thằng bé thấy khó hiểu đấy.” Cũng như cảm giác xáo trộn nóng bỏng, bối rối đang chao đảo trong dạ dày cô.

Anh ngẩng đầu lên và nói khi nhìn thẳng vào mắt cô, “Con có thấy khó hiểu không, Conner?”

“Có.”

Sam nhìn qua vai cô, nhưng anh không thả cô ra. “Về cái gì?”

“Nếu lâu đài không có cửa thì làm sao cậu bé có thể đi ra ngoài để cười rồing được?”

Sam mỉm cười và hạ Autumn xuống, chậm rãi trượt cô dọc cơ thể anh cho tới khi chân cô chạm xuống cát. “Có một cánh cửa bí mật mà những người bên trong biết.”

“À.” Conner gật đầu như thể chuyện đó hoàn toàn hợp lý. “Con lạnh rồi.”

Autumn ngoái qua vai nhìn Conner. “Con muốn tắm không?”

“Có ạ.”

Cô rời khỏi vòng tay ấm áp của Sam, và ba người họ cùng nhau đi lên con đường mòn tới ngôi nhà bên bờ biển. Như thể họ là một gia đình. Gia đình mà cô từng khao khát khi cô có mang Conner. Gia đình mà cô từng muốn có cho con mình đến tuyệt vọng, nhưng nó đã không xảy ra. Họ không phải là một gia đình, và cũng sẽ không bao giờ phải. Sam là Sam. Một vận động viên hư hỏng, quá quen với việc đạt được tất cả mọi thứ mà mình muốn, vào lúc và bằng cách mà anh muốn, đến mức anh không còn có một ranh giới rõ ràng nào hết.

Autumn là một bà mẹ đi làm với những ranh giới hết sức rõ ràng. Hay ít nhất cũng là vậy khi Sam không ở gần ve vuốt và thì thầm vào tai cô. Thao túng cô trước khi cô nhận ra mình đã bị thao túng.

Như hồi trước.

“Chúng ta sẽ tới quán Paddie ạ?” Conner hỏi, khi họ vào nhà.

Autumn đóng cửa kính trượt lại sau lưng. “Mẹ nghĩ bố con hẳn sẽ có nhiều việc hay hơn để làm.”

Sam ngược lên nhìn Autumn qua đôi mắt xanh trong vắt.

“Ở nhà.”

Chân mày anh hơi nhíu lại, và anh nhìn Autumn vài giây dài đằng đặc. “Phải rồi. Bố phải về.”

“Không, bố ơi.” Conner ôm lấy cẳng chân ướt sũng của anh. “Bố có thể ngủ ở giường con.”

“Cảm ơn con.” Anh đặt tay lên tóc Conner. “Nhưng bố có vài việc phải làm.”

“Tạm biệt bố đi, còn mẹ sẽ đi xả nước tắm cho con.”

Cô đi về cuối nhà và bước vào phòng tắm. Cô đang làm một việc đúng đắn. Tạo ra ranh giới cho Sam. Đặt ra một khoảng cách an toàn giữa anh và cô. Thế là tốt nhất cho cô. Và cho cả Conner nữa. Tốt nhất là không làm thằng bé thấy khó hiểu, bởi vì dù lúc trước cậu đã nói không thấy khó hiểu, thì rồi cậu cũng sẽ cảm thấy. Cô xả mười phân nước ấm rồi tắt vòi nước.

“Vào đây và rửa cát khỏi tai con đi nào,” cô bảo Conner khi cô đi vào phòng khách.

“Vâng. Chào bố.”

“Tạm biệt con trai.” Sam đã thay sang một cái quần khô cùng áo phông đen và đang đứng trước ghế sofa, nhét đồ vào túi. Anh ngược lên nhìn khi Conner chạy khỏi phòng. “Em là người phụ nữ nóng lạnh thất thường nhất mà anh từng biết.”

“Còn anh thì tấn công mạnh mẽ và mãnh liệt hơn bất kỳ người đàn ông nào mà em từng biết. Nhưng cả hai ta đều biết anh không ở lâu được, Sam.”

“Anh không biết em đang nói về cái gì.”

“Chúng ta đang nói về sự sợ hãi của em khi một buổi sáng nào đó Conner tỉnh dậy mà không có anh ở bên.”

“Em lại quay lại chuyện đó à?”

Họ sẽ luôn quay lại chuyện đó. Và có lẽ nó cũng có chút liên quan tới cô nữa.

“Conner là con trai anh. Anh sẽ không đi đâu hết. Anh biết mình không phải lúc nào cũng là ông bố tuyệt vời nhất, nhưng anh cũng không hề khủng khiếp như em tô vẽ về anh.” Anh tống áo len vào túi vải. “Nhưng chuyện này chẳng liên quan tới Conner. Mà là về đêm qua.”

Một phần điều đó là sự thật. “Nó không thể xảy ra lần nữa.”

Anh ngược lên, chân mày nhíu xuống trên đôi mắt xanh. “Sao lại không? Anh đã có một khoảng thời gian tuyệt vời, và anh biết em cũng vậy.”

Cô không thể chối bỏ điều ấy nhưng... “Có hậu quả cho thứ vui về đó đấy.”

“Em không thể cứ tiếp tục lờ Vegas ra làm lá chắn.”

“Em đâu có.”

Anh quay ánh mắt lại nhìn cái túi. “Có đấy, và nó ngày càng cũ rồi.”

“Nó không phải là một thứ mà người ta dễ dàng cho qua.”

“Nó không phải là một thứ mà em không thể cho qua bởi vì em không muốn. Em muốn níu chặt lấy quá khứ. Em muốn anh lúc nào cũng phải là người xấu.” Anh kéo khóa túi lại và nhìn cô. “Và anh thừa nhận, anh đã làm vài việc xấu, nhưng anh cứ nghĩ có lẽ chúng ta đã bỏ qua chúng rồi.”

Làm sao cô có thể bỏ qua nó được? Cô đã vá víu cuộc đời quanh nó. Khâu vá cuộc đời của cô lại với nhau, nhưng nó vẫn ở đó. Nó không còn gây đau đớn nữa, nhưng cũng không thể bị lãng quên như thể chưa từng xảy ra. Cậu bé trong bồn tắm là một sự nhắc nhở thường trực.

“Nhưng giờ anh thấy rằng em muốn anh trả giá cho vụ Vegas suốt cả cuộc đời còn lại của anh.” Anh cầm túi của mình lên. “Bảo Conner rằng anh sẽ gọi cho con trong vài ngày tới.” Anh ra khỏi nhà, và Autumn nhìn chăm chăm cánh cửa đóng kín. Anh có nói đúng không? Có phải cô muốn anh trả giá cho quá khứ không? Mãi mãi?

Không. Cô không phải tuýp phụ nữ đó, nhưng cô cũng không phải tuýp người dễ dàng tha thứ. Dẫu là anh cũng chưa bao giờ xin được tha thứ.

Ngày thứ ba sau khi từ Moclips về, Natalie đón Conner từ nhà trẻ và đưa cậu tới sân vận động Arena để luyện tập với Sam. Tầm năm giờ, cô trợ lý đưa cậu về nhà. Vài ngày sau, Natalie đón Conner cùng cái ba lô nhỏ xinh của thằng bé để nghỉ cuối tuần với bố cậu.

Cùng tối thứ Sáu đó, Autumn gặp chị em sinh đôi nhà Ross tại một cửa hàng đồ cưới ở khu thương mại thành phố để Bo có thể thử váy.

Chelsea vẫn đang đợi tới sau khi phẫu thuật giảm kích cỡ ngực mới thử váy, nhưng cô có cả đồng lời khuyên cho em gái mình. Một bộ váy thì quá bông, một bộ thì quá đơn điệu. Họ cãi nhau về tất cả mọi thứ, và Bo phải thử ít nhất là mười bộ váy trước khi bước ra khỏi phòng thay đồ trong một bộ váy không tay với eo cao và xếp nếp tuyệt đẹp.

“Ôi, Bo,” Chelsea thờ dài. “Bộ váy đó trông thật tuyệt trên người em”

Đúng là vậy. Hoàn hảo với một phụ nữ có vóc dáng như cô. Nó đủ cứng để thân váy nâng và che được bộ ngực nặng nề, cùng lúc các đường xếp nếp kéo dài dọc cơ thể cô.

Tối hôm ấy, Autumn kiểm tra máy bàn để xem xem Conner có gọi điện về hay không. Cậu không hề gọi và cô về giường trong nỗi nhớ cậu. Ngày hôm sau cô gọi cho các nhà cung cấp, đặt hàng và trao đổi về một bữa tiệc từ thiện Giáng sinh thân mật mà cô đã được thuê tổ chức ở một điền trang tại Medina. Chủ tiệc yêu cầu các món khai vị phải được phục vụ một tiếng trước khi đến bữa tối tại bàn cho ba mươi người. Họ đã dự định có bốn người phục vụ, nhưng Autumn thuê sáu người. Ngày xưa từng có những lúc cô gặp phải tình trạng người ta không đến vào phút chót, và cần trọng bao giờ cũng tốt hơn.

Bao giờ cũng vậy.

Đến khi Natalie đưa Conner về vào chiều Chủ nhật, cô thấy rõ là Sam đang tránh mặt cô. Mọi thứ giữa họ đã quay về với thời kỳ trước đám cưới của Savage. Quay lại với thời kỳ mà cả cô lẫn Sam đều không mở lời. Cô không thích nó. Cô đã hy vọng họ có thể là bạn bè. Bạn bè luôn dễ chịu hơn, nhưng có lẽ không liên lạc với Sam là tốt nhất. Làm bạn với Sam đã dẫn tới việc coi đồ. Và việc đó thì thật là tệ. Hay phải nói là khá tốt. Quá tốt, và cô không tin được bản thân mình. Mặc dù cô không có gì phải lo sợ về một đám cưới Hound Dog khác hay một cổ tay xăm trổ, cô vẫn có thể, có thể mất trí và thích anh hơn những gì cô cho là thông minh. Và cũng giống như trong kinh doanh, điều này cũng đúng trong đời thực. Cần trọng bao giờ cũng tốt hơn.

Bao giờ cũng vậy.

Phải đến ngày mười bốn tháng Mười hai thì cuối cùng cô mới nhận được tin từ chính Sam. Hôm đó là thứ Hai, hơi quá trưa, và anh gọi cho cô để bảo cô rằng anh đã rời khỏi danh sách nhắn thương và sẽ đi du đấu trong một tuần. Nghe giọng anh làm cô nhớ anh. Nhiều hơn những gì cô cho là thông minh.

“Bao giờ?”

“Sáng mai.”

Cô vẫn luôn biết rằng rồi anh sẽ lại lên đường. Anh chơi khúc côn cầu. Đó là công việc của anh. Tuy vậy, cô vẫn hơi thất vọng. Vì Conner thôi, tất nhiên, “Ồ.”

“Nên hãy bảo Conner là Nat sẽ đón con vào,” anh dừng lại như thể đang nhìn lịch trình, “hai mươi phút sau khi tan học.”

Anh sắp gác máy. “Sam?”

“Ừ?”

Cô nhặt một cây bút lên và dùng ngón tay cái bấm bút. “Vì sao chúng ta lại quay về với vị trí này?”

“Vị trí nào?”

“Vị trí mà anh bảo trợ lý của anh đưa Conner về. Em tưởng chúng ta đã trở thành bạn bè.”

“Em muốn làm bạn à?”

Tách tách. Nó bắt khả thi đến vậy sao? Sao anh lại tức giận đến vậy, đột nhiên lại không thích cô đến mức anh không muốn ở chung với cô trong cùng một tòa nhà? “Vâng.”

“Bạn bè như trước hay sau khi chúng ta làm tình trên sàn.”

Ngón tay cái của cô dừng lại. “Trước.”

“Không hứng thú.”

“Vì sao?”

“Vì anh không muốn làm bạn của em.”

“Ồ.” Cô nuốt xuống sự thất vọng của mình. Có lẽ thế là tốt nhất, nhưng cô không muốn thứ tốt nhất nữa. Cô không muốn ghét Sam và bị Sam ghét. Cô có lựa chọn nào chứ? “Được rồi.”

“Anh muốn làm người tình của em. Anh không thể giả vờ như mình không muốn thêm nữa. Anh muốn ở cùng em. Anh muốn cỡi đồ của em và vắt chân em qua vai anh.”

Cô làm rơi bút.

“Anh muốn để lại một dấu ấn ở đùi trong của em.”

Cô nhồm đậy và hẳn đang trải qua cảm giác linh hồn rời cơ thể. Đó là cách duy nhất mà cô có thể giải thích lý do mình nghe thấy bản thân nói, “Em có hai tiếng trước khi gặp khách hàng tiếp theo, và lúc này em không mặc quần lót đâu.”

Cô gần như có thể nghe thấy Sam nuốt nước bọt trước khi anh hỏi bằng một giọng trầm đục, “Em ở nhà à?”

“Văn phòng của em.” Cô cho anh địa chỉ, và anh đến cửa trong vòng hai mươi phút. Trong khi chờ đợi, cô thò tay xuống dưới cái váy chấm bi và cỡi quần lót ra. Cô đặt chúng vào một ngăn kéo bàn cạnh đỉnh mũ và kẹp giấy.

“Khóa cửa lại đi,” cô bảo anh, khi anh đi vào văn phòng. Cô nhắc điện thoại lên và gọi Shiloh. “Chị đang gặp khách hàng,” cô nói. “Nhận tin nhắn nhé.”

“Không phải em vừa thấy bố của con chị bước vào à?”

“Chị chẳng hiểu em đang nói gì hết.” Cô gác máy khi Sam khóa cửa và tựa lưng vào cửa, chờ đợi. Chờ cô có động tĩnh trước.

Và cô làm vậy. Cô nhồm đậy và cỡi chiếc thắt lưng đang quấn quanh eo mình ra. “Anh đã đến đây trong thời gian kỳ lạ đấy.”

Anh có thể đã đợi cô có động tĩnh đầu tiên, nhưng anh không chờ đến bước thứ hai. Anh kéo áo của mình qua đầu khi di chuyển về phía cô.

“Hình như anh đã vượt qua một hoặc hai đèn đỏ.”

Bộ váy trượt dọc cánh tay và hông rồi nằm thành một đồng màu xanh và trắng ở chân cô. Cô bước ra khỏi nó, chẳng mặc gì trừ áo lót trắng và váy lót lụa. Cô vươn tay chạm vào khuy quần jeans của anh. Anh túm lấy tay cô và cản cô lại.

“Nói cho anh biết em muốn gì, Autumn. Anh chẳng bao giờ biết chắc được với em.”

“Em muốn anh.” Cô ngước nhìn vào ánh mắt nóng rực của anh. Ánh mắt nóng rực mang đến những cơn run rẩy ớn lạnh khắp da cô. “Hệt như lần trước.”

“Hai lần lên đỉnh?”

“Phải.”

“Rồi sao?”

“Em muốn làm người tình.”

“Bao lâu?” Anh thả tay cô xuống. “Cho đến khi em tức lên với anh rồi lại đá anh ra khỏi cửa à?”

“Em không muốn tức giận và đá anh đi bất cứ đâu hết.” Không một lần nào nữa.

Cô cời từng cái khuy ra rồi lách tay vào quần lót đùi của anh. Và đề phòng trường hợp anh lo lắng họ sẽ lặp lại quá khứ, cô thêm vào, “Anh cũng không phải lo rằng em sẽ lại yêu anh.” Cô giữ lấy cậu nhỏ và anh hít mạnh vào một hơi.

Mi mắt anh sụp xuống và anh vuốt nhẹ má cô bằng đầu ngón tay. “Thế nếu anh yêu em thì sao?”

Cô úp mặt vào lòng bàn tay anh.

“Không có chuyện đó đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Của Tôi* - Rachel Gibson được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15

Người đàn ông của tôi:

Nghĩ rằng tôi vẫn nóng bỏng vào sáng sớm

“Ngày đi làm hôm nay của em thế nào?”

Autumn cần một miếng pizza Take ‘n’ Bake và cẩn thận đặt nó lên đĩa. Cô nhìn sang Sam ngồi đối diện và Conner ngồi ở cạnh anh. Khi cô về nhà lúc năm rưỡi, Sam và Conner đang ở dưới nhà, chơi bộ golf nhựa của Conner và xem SpongeBob SquarePants. Sam đã xưng phong “làm bữa tối,” và mua một cái pizza có cà chua tươi, phô mát dê, và rau bi-na.

“Thú vị.” Cô chấm chấm miệng bằng khăn ăn. Giữ lời, anh đã vắt chân cô qua vai anh và trao cho cô hai lần cực khoái. “Bữa trưa hôm nay của anh thế nào?”

“Ngon đến mức anh sẽ lấy món đó làm món tráng miệng?”

Conner mỉm cười với một miếng bánh trong miệng. “Kem à?”

Sau bữa tối, Sam giúp Conner học đánh đàn ở bàn cà phê trong khi một trận đấu của Chinooks diễn ra trên màn hình ti-vi. Hai bố con ngồi trên sàn và Autumn nằm trên ghế đằng sau họ. Có nhiều việc cô có thể làm, nhưng cô thích xem Sam xoay xở với một nhiệm vụ mà thỉnh thoảng cũng rất khó sợ, đó là giúp Conner đánh đàn.

Sau một lát, Sam nhảy dựng lên và hét với ti-vi, “Đ-ìng, mấy người hẳn đang đùa tôi.”

“Có trẻ con,” cô nhắc anh.

“Gi nào?” Anh liếc ngang vai nhìn cô. “Anh nói Đ-ìng cơ mà.”

“Đ-ìng là gì hả bố?”

Autumn nhướn một bên mày lên.

Anh quay mắt lại nhìn Conner và ngồi xuống. “Một từ bậy, nhưng con cũng không nên nói từ đó.”

Vài lần anh chạm vào bắp chân cô qua vài quần jeans hoặc xoa mắt cá chân hở ra của cô.

“Khi nào thì bố đi?” Conner hỏi khi co duỗi bàn tay tập viết của cậu.

“Sáng mai.”

“Ồ.” Chân mày Conner nhíu xuống, và cậu bẻ khớp tay. “Thế khi nào bố quay lại?”

“Thứ Bảy, nhưng thứ Ba bố sẽ lại đi.”

“Đừng bẻ khớp tay của con nữa,” cô nhắc thẳng bé.

Cậu dừng lại và nhặt bút chì lên. “Bố sẽ bỏ lỡ chương trình biểu diễn mừng nghỉ lễ của trường con.”

“Dù vậy bố sẽ ở nhà vào Giáng sinh. Và mẹ con có thể quay lại màn biểu diễn của con cho bố.”

Nhìn bề ngoài, khung cảnh này trông giống như một bức tranh gia đình đẹp đẽ. Giống ở Moclips. Mẹ, bố và con, và Autumn lại có một cảm giác xao xuyến khó chịu trong dạ dày. Như thể bức tranh đẹp đẽ ấy sẽ không kéo dài. Rằng đến một lúc nào đó nó sẽ nát vụn dưới chân cô.

Cô không còn sợ rằng Sam sẽ sa ngã và gác con trai của mình sang một bên trong khi anh sống cuộc sống tiệc tùng sa đọa của một vận động viên nổi tiếng nữa. Một nút công tắc nào đó đã bật lên trong Sam, và anh thật lòng muốn làm người bố mà Conner cần. Nhưng điều ấy không biến họ thành một gia đình. Sẽ không bao giờ, và cô lo là Conner có thể hiểu lầm. Lo là thằng bé bắt đầu hy vọng vào những điều mà đơn giản là sẽ không xảy ra.

Cho đến giờ, thằng bé có vẻ vẫn ổn. Khá lâu rồi nó không hề nhắc đến chuyện Sam chuyển vào nữa.

“Chữ h của con ngã ra sau kia,” Sam chỉ cho Conner, rồi anh lại liếc vào màn hình và nhảy bật dậy. “Kiểm soát quả bóng khi gió đổ đi, Logan. Chậm xuống và kiểm soát quả bóng khi gió đổ đi. Chuyển nó đi!”

“Từ ngữ, bố ơi.”

Anh liếc xuống nhìn Conner. “Bố vừa nói gì thế?”

“Khi gió.”

“Ồ. Bố không nghĩ khi gió cũng tính.”

Đến chín giờ, Sam đưa Conner vào giường, và Autumn đi vào bếp để nhận cuộc gọi từ chiếc điện thoại gắn lên tường cạnh tủ lạnh.

“Chào em gái.”

Cô đi tới bên cửa trượt bằng kính, kéo gần dây điện thoại. “Chào anh Vince.”

“Em có bận không?”

Lúc này rõ ràng không phải là một thời điểm hay ho để đến thăm. “Vâng. Em đang cho Conner đi ngủ,” cô nói dối. “Và rồi em nghĩ mình sẽ lên giường.” Với Sam

“Vào chín giờ ư?”

“Vâng. Hôm nay là một ngày khá bận rộn.” Cô nhìn ra ban công tối om và khoảng sân đằng xa. “Có gì không ạ?”

“Anh đang giải lao và chỉ muốn hỏi em xem nên mua gì tặng Conner nhân dịp Giáng sinh.”

Cô mỉm cười. “Chà, thằng bé đã bảo em là nó muốn ông già Noel mang cho nó một chiếc Harley giống của anh.”

Anh Vince bật cười, một việc mà cô không thường xuyên nghe thấy.

“Em đã bảo nó là nó chưa đủ lớn, và nó nói rằng em có thể ngồi ở sau và thả chân em xuống để giữ chúng em đứng vững.”

“Có lẽ một ngày nào đó, nhưng hiện giờ thì có thứ gì khác mà thằng bé muốn không?”

Dù anh chẳng bao giờ chịu thừa nhận với bản thân, nhưng anh Vince cũng cô đơn. Còn vì lý do nào nữa mà một người đàn ông ba mươi lăm tuổi gọi điện cho em gái mình vào chín giờ tối để hỏi xem cháu trai anh ta muốn quà gì nhân dịp Giáng sinh chứ? “Nó đang để mắt tới vài chiếc xe đua Lego.”

“Thứ đó sẽ vui đấy. Năm nay em có phải chia sẻ thằng bé với tên ngốc kia không?”

“Tên ngốc” chọn đúng khoảnh khắc đó để đi vào bếp. Autumn quay ngoắt lại và đặt một ngón tay lên môi. “Có. Em nghĩ năm nay Sam sẽ ở với thằng bé vào buổi sáng.”

“Anh tự hỏi anh sẽ mất bao nhiêu để giết hắn ta?”

“Anh Vince, đừng nói thế.” Cô nhìn Sam, đứng đó với hai tay khoanh lại trên chiếc áo phông dài tay, đầy vẻ thù địch. “Em phải đi kiểm tra cho chắc

chấn là Conner không mặc ngược đồ ngủ đây.”

“Nói với thằng bé là anh yêu nó nhé.”

“Vâng.” Cô đi hết phòng bếp. “Tạm biệt,” cô nói và gác máy.

“Anh trai em à?”

“Em đã không đề cập tới việc anh ở đây.”

“Không.” Cô lắc đầu và nhìn anh từ trên xuống dưới. “Anh Vince ghét anh, và chỉ đơn giản là em không muốn xử lý cái áp lực căng thẳng đó vào ngay lúc này.”

“Anh cũng từng có một cô em gái, và con bé đã từng có một người đàn ông mà anh cực kỳ ghét trong đời.” Anh đi về phía cô và nắm tay cô. “Anh hiểu anh trai em. Anh không thích anh ấy, nhưng anh hiểu anh ấy.”

Thình thoảng đến cô còn chẳng hiểu được anh trai mình.

“Anh hiểu lý do anh ấy không muốn anh có mặt trong cuộc sống của em. Anh tin anh ấy khi anh ấy nói rằng sẽ không để điều ấy xảy ra.”

Môi cô hé ra. “Gi cơ? Anh Vince đã nói thế sao? Khi nào?”

“Điều đó không quan trọng.” Anh lắc đầu, vẻ quyết tâm hiện rõ trên chân mày. “Điều quan trọng là em phải tin rằng anh sẽ không để anh trai em đứng chắn giữa anh và gia đình của anh.”

Cô bước lùi lại một bước. “Anh và Conner.”

“Gi cơ?”

“Chấn giữa anh và Conner.”

“Phải. Đó là những gì anh vừa nói.”

Không. Đó không phải là những gì anh vừa nói. Chuyện này không liên quan tới một gia đình nào hết. Mà là về việc anh dành thời gian cho Conner và ngủ với cô. Không phải là cô lại rơi vào lưới tình và hy vọng vào những chuyện sẽ không xảy ra. Không phải là về việc được đóng vai trong một đám cưới tuyệt đẹp có những hàng rào trắng cùng hạnh phúc mãi mãi.

Cô đi vào phòng khách, tâm trí cô là một mớ hỗn loạn quay cuồng. Nó không liên quan gì tới việc ăn tối hay Conner làm bài tập về nhà cùng bố mình. Cô đang làm gì thế này? Nếu anh Vince phát hiện ra cô đang ngủ với Sam thì sao? Anh sẽ tức điên lên mất, và cô không dám chắc anh còn có thể tức hơn được nữa. Cô bối rối, choáng váng và không muốn nghĩ về điều đó. Cũng không phải lát nữa. Hãy để hôm sau, khi Sam đã đi, và cô có thể suy nghĩ. “Sao anh lại ghét người đàn ông trong cuộc đời của em gái anh?” cô hỏi.

“Bởi vì hắn là một thằng khốn thích kiểm soát.”

Cô đi tới bên cửa sổ lớn và nhìn xuống chiếc xe màu đỏ của Sam ở đường lái xe. Nếu họ thực sự là một gia đình, nó sẽ nằm trong ga-ra. Cạnh chiếc Subaru của cô. “Chuyện gì đã xảy ra?”

Anh im lặng một lúc lâu đến nỗi cô không nghĩ anh sẽ trả lời. Cô liếc sang nhìn anh, đang đứng ở giữa phòng. Một người đàn ông cao lớn mạnh mẽ, một nếp nhăn sâu kéo hai hàng chân mày của anh lại với nhau trên đôi mắt xanh. “Hắn đã giết con bé.” Anh quay đi. “Khi mà rốt cục con bé cũng có đủ dũng khí để rời bỏ hắn, hắn săn đuổi con bé và bắt nó.”

Tim cô rơi xuống, và cô quay lại đối mặt với anh. Ngay lập tức, dòng suy nghĩ của cô bị lãng quên. “Sam.”

“Anh đang ở bên kia đất nước tận hưởng cuộc sống. Sống ở Toronto, rồi...” Anh nhún vai và liếc nhìn cô. “Rồi cuộc đời anh dừng lại.”

Không nghĩ ngợi, cô đi về phía anh. “Cô ấy mất khi nào?”

“Ngày mười ba tháng Sáu.”

Autumn không quên ý nghĩa của cái ngày ấy, và cô nhớ ra là nhiều năm trước anh đã từng đề cập tới cái chết của em gái mình ở Vegas.

“Con bé còn trẻ, thông minh, xinh đẹp và có một cuộc đời tuyệt vời được sắp đặt cho chính nó. Con bé muốn dạy mẫu giáo.” Anh dừng lại và nhún một bên vai. “Thay vào đó, bọn anh đã phải sắp đặt một đám tang và gói ghém đồ đạc của nó.”

Không nghĩ ngợi, Autumn vòng tay quanh eo anh và tựa má vào tim anh. “Em biết cảm giác thế nào khi gói trọn cuộc đời của một người vào những cái hộp. Em rất tiếc.”

Anh cứng đờ như tượng đá được phủ da. “Con bé là em gái bé bỏng của anh, và anh đáng ra phải chăm sóc nó. Bố bọn anh đã mất khi nó mười tuổi, và

con bé dựa dẫm vào anh. Anh đã giúp nó làm bài tập về nhà và mua cho nó bộ váy dạ hội đầu tiên. Anh đáng ra phải giữ an toàn cho nó. Anh đã không làm được.”

Cô chưa từng biết đến những điều ấy. Cô biết là em gái anh đã mất, nhưng không biết chi tiết. “Đó không phải là lỗi của anh, Sam.”

“Giờ thì anh biết điều ấy, nhưng anh đã cảm thấy tội lỗi và giận dữ trong một thời gian rất dài.” Anh đặt một tay lên đỉnh đầu Autumn và luồn tay anh vào sau tóc cô. Cô cảm giác thấy các cơ bắp của anh giãn ra đôi chút. “Anh vẫn cảm nhận rõ sự mất mát khi không có Ella. Anh vẫn giận dữ về điều ấy, nhưng gần đây anh không còn tự trách mình hay trút giận lên người khác nhiều nữa.”

Cô lắng nghe nhịp đập thành thịch nặng nề của tim anh và xoay mặt mình lại để ép môi vào ngực anh. Cô cứ luôn nghĩ Sam nông cạn. Có hứng thú với những khoái lạc nhất thời, và đúng là vậy thật, nhưng cũng có nhiều thứ sâu sắc hơn sau đôi mắt xanh của anh. Những thứ mà anh muốn giấu kín. Cậu bé con đã đảm đương vị trí của bố mình và người đàn ông kỷ luật tập luyện chăm chỉ để đạt được mục tiêu của mình nằm dưới nụ cười quyến rũ ấy.

“Nhiều năm sau đó,” anh tiếp tục. “Anh đã làm vài việc rất khinh suất, vô cùng khinh suất. Em là một trong những hậu quả của sự khinh suất ấy.”

Cô nhìn vào mặt anh, nhìn vào quai hàm mạnh mẽ đang nghiêng quá chặt của anh.

“Có nhiều thứ trong cuộc đời mình khiến anh thấy hối hận. Khiến anh thấy xấu hổ. Dù cũng không nhiều như anh nên cảm thấy.” Anh trao cho cô một nụ cười ừ ừ. “Nhưng anh hối hận về Vegas.”

Cô cũng vậy. Điều thú vị là, không nhiều như cô đã cảm thấy cách đây vài tháng.

“Không phải việc anh đã gặp em. Anh không thể hối hận về điều ấy, không thì anh đã chẳng có Conner, nhưng anh hối hận vì mình đã cưới em trong một buổi lễ mà anh chẳng còn nhớ mấy. Anh hối hận vì đã làm em tổn thương. Anh hối hận vì mình đã không cư xử như một người đàn ông. Rằng anh đã bỏ em lại trong một khách sạn mà không nói lời nào. Chẳng có gì ngoài giấy chứng nhận kết hôn và một con chó nhồi bông. Anh rất hối hận về điều ấy. Anh cảm thấy cực kỳ tội lỗi và xấu hổ về điều ấy.” Anh tựa trán vào trán cô. “Anh xin lỗi, Autumn. Anh xin lỗi vì đã bỏ em lại một mình ở Caesars.”

Lần đầu tiên kể từ khi cô gặp anh, anh thốt ra từ xin lỗi đó. Lần đầu tiên kể từ khi chấp nối trái tim của mình lại, cô cảm nhận chút giận giật ở một trong những sợi chỉ trong đó. Cô buông thõng tay xuống và bước lùi lại một bước. Cái từ mà cô luôn chờ đợi được nghe đó có thể phá hủy cuộc sống đã được cẩn thận xây dựng lại của cô. “Đừng.” Đừng làm em quên. Đừng làm nó tốt hơn nữa. Đừng làm em yêu anh một lần nữa. “Em không muốn thích anh nhiều lắm.”

“Em vốn đã thích anh nhiều lắm rồi.” Một nụ cười nở ra trên khóe môi anh. “Anh nghĩ bữa trưa trong văn phòng của em ngày hôm nay đã cho thấy em thích anh đến mức nào.”

“Đó là tình dục. Chỉ có thế.” Cô lắc đầu và giơ một tay lên như để ngăn anh lại. “Không gần bó.”

Anh cúi đầu xuống để nhìn vào mắt cô. Nụ cười của anh biến mất. “Em không nghĩ là mình có thể bỏ qua chuyện đã xảy ra ở Vegas phải không?”

Cô có thể không? “Em không biết. Em không giỏi ‘tha thứ và quên đi’ lắm.” Và nếu cô tha thứ và quên đi thật, cô sẽ trở thành một đứa ngốc đến thế nào nếu nó lặp lại? Lúc nó lặp lại? Sam là một cầu thủ khúc côn cầu. Cuộc sống của anh rất rộng lớn. Còn của cô thì không. “Đó là một khoảng thời gian trong đời mà em có không nghĩ đến.” Thỉnh thoảng điều ấy là bất khả thi.

“Kể cho anh về nó đi.”

“Đề làm gì?”

“Bởi vì em không thể ngừng nghĩ về nó, và anh cần nghe về nó cũng nhiều như những gì em cần nói cho anh biết.” Anh vươn tay ôm lấy cô. “Bởi vì anh luôn tự hỏi.”

Cô lùi lại, và tay anh rơi thõng xuống hai bên. Anh muốn biết ư? Anh luôn muốn biết, nhưng anh chẳng bao giờ nghĩ đến việc nhấc điện thoại lên và hỏi à? “Em đã rất sợ hãi, Sam.” Cô vuốt tóc ra sau tai. “Em sợ hãi và bị một anh chàng mà mình thậm chí còn chẳng quen biết làm cho có thai. Nó đáng ra phải là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của đời em, nhưng lại không phải thế. Mọi đứa trẻ đều xứng đáng được có những ông bố bà mẹ ngọt ngào vui sướng. Conner không có điều ấy. Trong khi những phụ nữ khác đi tới lớp học tiền sản cùng chồng, em lại đang tiến hành ly dị. Còn gì để nói ngoài điều ấy?” Rõ ràng là rất nhiều bởi vì những gì còn lại cứ thế tuôn ra. “Mẹ em đã mất mấy tháng trước, và Vince đang ở tận Iraq, hoặc Afghanistan, hoặc Hàn Quốc, hoặc một chỗ nào đó. Em đã không gặp bố mình khoảng mười năm, và em hoàn toàn cô độc. Ôm yếu và hoàn toàn cô đơn. Em chẳng có một ai. Em chẳng biết mình sẽ nuôi bản thân em hay con em bằng cách nào nữa. Anh là đàn ông, nên anh sẽ chẳng bao giờ hiểu được nỗi sợ ấy.” Cô đi tới bàn cà phê và vuốt thẳng các tờ giấy của Conner. “Em chẳng hiểu nổi vì sao những chuyện đó lại xảy ra. Em không hiểu nổi bằng cách nào mình lại đưa bản thân vào một tình cảnh ngu ngốc như vậy nữa.” Cô nghịch bút chì của thằng bé. “Và em cũng không biết vì sao anh lại cưới em rồi đá em. Đó là một khoảng thời gian vô cùng tồi tệ trong cuộc sống của em và em đã rất” - cô cúi xuống để nhặt các cây bút màu và bút chì lên - “sợ hãi.”

Sam nhìn Autumn sắp xếp đồ dùng học tập của Conner. Cảm xúc làm ửng hồng đôi má trắng mịn và làm trán cô nhăn lại. Anh đã làm tổn thương cô. Tất nhiên anh vẫn luôn biết điều ấy. Chỉ là anh chưa bao giờ biết phải làm gì với nó. Cho tới bây giờ.

“Anh thật sự cũng không hiểu được những chuyện đó.” Nhưng anh đang bắt đầu hiểu, cảm giác hấp dẫn ngay lập tức của anh. Sự mãnh liệt của nó. Anh đang bắt đầu hiểu rằng có lẽ, chỉ có lẽ là anh đã rơi vào lưới tình với một cô gái trong một quán bar đông đúc. Một cô gái mà anh không hề quen biết, vào một khoảng thời gian mà đời anh đầy những chuyện hỗn loạn điên rồ. Rằng có lẽ trái tim anh đúng là chẳng biết chọn thời điểm một chút nào.

Mọi huấn luyện viên mà anh từng chơi cho, mọi đội trưởng mà anh từng chơi cùng, tất cả đều từng bảo anh một điều: “Cậu chẳng bao giờ học được ngay từ lần đầu tiên. Lúc nào cậu cũng phải bị ăn đòn đến lần thứ hai mới hiểu được chuyện gì đang đến.” Giờ anh đang nhìn thấy những gì mình đã từng thấy trong đêm đầu tiên ở Pure ấy. Một thứ ánh sáng lấp lánh rực rỡ mà anh muốn bắt lấy trong tay và giữ lấy mãi mãi. Nếu cô cho phép anh.

“Chà, nếu đây được xem là một chút an ủi,” anh nói, “thì em luôn luôn làm anh sợ phát khiếp.”

Cô ngược nhìn anh qua khóe mắt màu lục. “Phải rồi.”

“Thật đấy. Em luôn vô cùng tự tin vào bản thân, và em không để bất kỳ ai uy hiếp. Điều ấy khá là kinh hãi.” Lần này khi anh vươn tay với lấy cô, cô để anh nắm tay mình. “Em là một người mẹ tốt và em điều hành công ty của chính em. Em có thể ngồi một chỗ và sống dựa vào số tiền em nhận được vì Conner. Những phụ nữ khác có thể làm thế, nhưng em thì không. Em làm việc cực kỳ chăm chỉ.” Anh luôn ngưỡng mộ điều ấy ở cô. “Em nên tự hào về bản thân.”

“Anh nghĩ em là một người mẹ tốt à?”

“Tất nhiên. Anh chẳng thể xin được một người mẹ nào tốt hơn cho con trai anh nữa.” Anh mỉm cười để làm dịu bầu không khí. “Và anh không nói thế chỉ để được lên giường đâu.”

Cô cắn môi dưới. “Cảm ơn.”

“Cảm ơn em.” Rồi anh cảm ơn cô bằng cách duy nhất mà anh biết. Anh đưa cô về phòng và cởi đồ của cô. Anh ấn cô nằm xuống giường và phủ lên cơ thể cô bằng những nụ hôn. Anh làm tình với cô, và anh trượt vào trong cơ thể cô, nó mang lại cảm giác như được về nhà sau hàng tuần liên đi xa. Như thể anh muốn ở lại đó mãi mãi.

Anh đặt tay lên hai bên đầu cô và thì thầm vào tai cô, “Hãy để anh yêu em, Autumn.”

“Vâng,” cô nói khi cong người lên và hòa nhịp với anh. “Đừng dừng lại, Sam.”

Họ đang nói về hai chuyện khác nhau, và lần đầu tiên trong đời, anh hiểu được sự khác biệt giữa quan hệ và làm tình. Lần đầu tiên, Sam muốn nhiều thứ ở một người phụ nữ hơn những gì cô ấy muốn ở anh.

Sau đó, cô nằm trong vòng tay anh trong hơi ấm của chiếc giường, cùng quảng sáng êm dịu đến từ tình dục tuyệt diệu và hai ngọn đèn nhỏ. Lưng cô áp vào ngực anh, còn anh thì rê tay dọc cánh tay mượt mà tới cổ tay của cô.

“Em đã che tên anh bằng một đôi cánh.” Anh giơ tay cô lên và hôn lên mạch đập ấy. “Có phải điều ấy có nghĩa rằng em nghĩ anh là một thiên thần không?”

Cô bật cười. “Một thiên thần đen tối đến từ địa ngục.”

“Em đã xăm phủ lên tên anh lúc nào?”

“Vài tuần sau khi em sinh Conner.”

“A ui.” Anh nhăn mặt. “Sớm thế sao? Ít nhất anh cũng đã đợi.”

Cô liếc qua vai nhìn anh. “Bao lâu?”

“Vài tháng sau đó.”

Cô xoay lưng lại và nhìn anh. Trong ánh đèn dịu dịu, ánh mắt màu lục xinh đẹp của cô chạm phải mắt anh. “Tất cả những người xăm tên người khác lên mình họ mà em từng biết đều sống mà hối tiếc điều ấy.”

“Đó không phải một trong những ý kiến lúc say xỉn sáng giá nhất của anh.” Anh mỉm cười và đặt tay lên phần bụng trần của cô. “Nó ở cùng một chỗ với cái đám cưới Hound Dog và buổi hòa nhạc Cher.”

Cô bật cười, một âm thanh kêu gọi tràn đầy khoái lạc thuần túy. “Cher có dờ đến thế đâu.”

“Em thấy thế thôi.”

“Làm sao mà anh biết được chứ? Anh đã ngủ suốt cả buổi, và chúng ta còn bỏ về sớm.”

Có lẽ đó là lý do anh không nhớ được buổi hòa nhạc thật. Anh đã luôn đổ lỗi cho rượu và trạng thái khép mình lại của anh. “Chà, tin tốt là Cher đã có đến tám năm chuyến lưu diễn ‘tạm biệt’ kể từ lúc ấy. Cả Barbra nữa.”

Cô cười toe toét. “Anh đang xung phong đi đến một buổi hòa nhạc của Barbra Streisand đấy à?”

Khi thật, còn lâu. Anh thà bị bắn vào bi còn hơn. Chờ đã... “Em sẽ có gì cho anh?”

“Một chiếc áo phông MỘT ĐÊM VỚI BABS. Anh có thể cắt nó trong một ngăn kéo cạnh chiếc áo phông mà anh đã mặc lúc làm đám cưới.” Cô nằm nghiêng người để nhìn vào mặt anh và một nụ cười tỏa sáng trong mắt cô. “Hoặc anh có thể mặc nó khi đi chơi cùng bạn bè.”

Anh không còn làm việc đó nhiều nữa và cũng thật sự không thấy nhớ nó. Anh thả được ở đây, cùng gia đình anh, trên giường của Autumn trong căn nhà tách tầng với giấy dán tường xấu xí và thảm trải sàn cũ kỹ.

Gia đình của anh. Anh không chắc mình đã bắt đầu xem họ như một gia đình từ lúc nào, có lẽ từ khi ở Moclips, nhưng nó mang lại cảm giác thật đúng đắn đối với anh.

“Bọn họ hẳn sẽ gọi bác sĩ đến và đá mông anh mất. Thay vào đó, có lẽ mùa hè này em và anh cùng Conner có thể tham quan vài lâu đài ở Đức.”

Chân mày cô nhíu xuống. “‘Những tòa nhà đá cũ nát’ ư?”

“Ừ.” Anh thích những bãi biển cát trắng và Autumn trong một bộ bikini hơn, nhưng thế thì có làm sao? “Nếu đó là những gì em và Conner thật sự muốn làm.”

“Anh không nghĩ hè ở Cancun cùng các đồng đội à?”

“Anh thích dành thời gian với em cùng Conner hơn là ở trên một con thuyền cùng những cô nàng mặc bikini.” Điều ấy xảy ra lúc nào vậy? “Ai mà cần các cô nàng mặc bikini chứ?”

“Anh.”

Anh trượt tay xuống hông cô. “Anh chỉ cần em mặc bikini thôi. Làn da trắng mịn này cần kem chống nắng và cần người thoa chúng lên hộ em.”

“Điều ấy đã đưa chúng ta vào rắc rối ở Vegas đấy.”

“Anh nhớ mà. Anh vẫn nhớ em trông xinh đẹp đến mức nào.” Anh nhẹ nhàng cắn vai cô và nếm da cô. “Giờ em đẹp hơn nhiều. Kể cả vào buổi sáng.”

“Anh không biết em trông thế nào vào buổi sáng.”

“Có đấy. Em trông cực kỳ nóng bỏng trong bộ đồ ngủ chó thân dài khi ở Moclips.”

Cô bật cười như thể anh đang đùa. “Anh lại thế rồi, cố gắng quyến rũ em để em rơi vào lưới tình với anh.”

“Thế nếu anh rơi vào lưới tình với em thì sao?” Tay anh trượt lên và ôm lấy ngực cô.

Ánh mắt họ giao nhau. “Không đâu.”

Anh không thích cái cách cô nói điều đó. Như thể điều ấy là bất khả thi. Như thể anh không có khả năng rơi vào lưới tình với một người phụ nữ. Như thể anh không có khả năng yêu cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Của Tôi* - Rachel Gibson được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Người đàn ông của tôi:

Có óc quan sát

Trước cả khi Autumn mở mắt, cô đã biết là anh đi rồi. Tất nhiên là thế. Anh có một trận đấu ở New Jersey và sẽ không ở nhà trong năm ngày. Cô chạm vào vết lõm mà đầu anh đã để lại trên gối của cô.

Nếu anh rơi vào lưới tình với em thì sao? Đêm qua không phải là lần đầu tiên anh nhắc đến tình yêu. Anh đã nói điều ấy lúc trước trong văn phòng cô. Lần đầu tiên, cô chỉ nghĩ anh nói từ đó vì mình đã luồn tay vào quần anh. Lần thứ hai là vì anh đang đặt tay trên ngực cô. Đàn ông chẳng thể tin tưởng được khi đang quan hệ và họ có khả năng nói tất cả mọi thứ.

Autumn ngồi dậy và vắt chân qua thành giường. Cô vội vã mặc quần ni và áo phông vào để Conner không bắt gặp cô trần như nhộng trên giường.

Năm năm trước, Sam đã cưới cô và chẳng một lần đề cập đến tình yêu. Thậm chí còn chẳng bao giờ bóng gió về nó, còn cô thì cứ mặc nhiên cho rằng anh yêu cô. Hãy xem nó đã đưa cô tới đâu.

Cô liếc nhìn chiếc đồng hồ cạnh giường rồi băng qua hành lang tới phòng của Conner. Thằng bé đang nằm nghiêng, tay duỗi dài và mắt đã mở to. “Dậy đi, nhóc con lười biếng.” Conner sẽ bắt đầu nghỉ lễ Giáng sinh vào tuần sau, nhưng tất nhiên thằng bé sẽ không nghĩ đến việc ngủ nướng. Tức là cô cũng sẽ không được ngủ nướng.

Thằng bé ngồi dậy trong bộ ga gối mới hình thuyền buồm và đồ ngủ Handy Manny. Cô tự hỏi thằng bé sẽ thích Manny bao lâu nữa. Bao lâu nữa thì Manny sẽ đi theo Barney. “Cho con ăn bánh pancake hình trái tim nhé?” cậu hỏi.

“Ừ.” Cô mỉm cười. Thằng bé vẫn là con trai cô. Dấu sao vẫn phải trong một khoảng thời gian nữa. “Ừ, đồng ý.”

Năm ngày sau đó, Autumn lặp lại lịch trình bình thường của mình. Chỉ có điều nó không còn cảm giác quá bình thường nữa. Không khi mà không có Sam, và cô thấy bất cứ sự thay đổi nhanh chóng đó. Ban ngày, cô cố không nghĩ đến anh, và buổi tối khi anh gọi điện, cô cố lờ đi những luồng hơi nóng hừng hực đang sưởi ấm làn da và lôi kéo trái tim mình. Khi nghe giọng anh, cô cần môi để khỏi mỉm cười.

Anh trở về nhà vào tối thứ Sáu. Về nhà của cô, như thể họ là một gia đình. “Ngày hôm nay của em thế nào, em yêu?” anh hỏi khi chui vào giường. Cô kể cho anh về hai chị em sinh đôi nhà Ross và những mong muốn lần yêu cầu mới nhất cho đám cưới tháng Bảy của họ. Cô cũng kể về cuộc phẫu thuật giảm kích cỡ ngực được lên lịch vào tuần sau của Chelsea.

“À. Đó là lý do Mark sắp sửa nghỉ vài tuần.” Anh đưa tay cô lên cao và nhìn các ngón tay của cô. “Mặc dù anh không hiểu vì sao cô ấy lại muốn làm một việc như vậy.”

“Chắc là vì chứng đau lưng.”

“Anh đã không nghĩ đến điều ấy.” Anh nhìn cô, đôi mắt xanh nghiêm túc. “Em sẽ không bao giờ làm một việc như thế. Đúng không?”

Ngực cô chẳng phải cỡ DD nên cô không cần lo về việc đó. “Không.”

“Tốt. Anh thích em đúng như bây giờ.” Khi anh nói những câu ngọt ngào như thế, cô gần như có thể quên rằng anh là một gã vận động viên hư hỏng dành phần lớn thời gian của mình trong phòng thay đồ.

“Em có một ngón chân nhỏ một cách kỳ cục,” cô cảm thấy bức thiết phải chỉ ra.

“Không sao đâu, em yêu. Khung xương của em bù đắp cho nó rồi. Em có một khung xương tuyệt vời, và anh không nghĩ điều ấy biến anh thành một gã bệnh hoạn được. Chỉ là có óc quan sát thôi.”

Cô bật cười vì anh hoàn toàn nghiêm túc.

Hai tối sau, cô và Conner tới xem trận đấu của anh trước Carolina Hurricanes. Họ mặc áo phong Chinooks, mua xúc xích, Coca và cố không rúm người lại khi Sam bị đánh hay cho người khác “no đòn”. Anh trượt khắp mặt băng, chuyển bóng hoặc đánh bóng nhanh đến mức Autumn hoàn toàn mất đầu quả bóng. Cô nhận thấy rằng anh nói rất nhiều trên băng, và cô chắc chắn tốt hơn hết là mình không nên biết những gì anh nói. Đặc biệt là khi anh phải ngồi ngoài đến bốn phút trong khu chịu phạt.

“Cái chú cầu thủ đó...,” Conner chỉ vào một cầu thủ Carolina, “... đang xâm phạm lãnh thổ của bố. Bố sẽ không thích điều đó đâu.”

Autumn hoàn toàn không hiểu con trai cô đang nói gì cho tới khi Sam xô anh chàng cầu thủ vào tường và nhựa Plexiglas rung lên.

Autumn thờ dốc khi anh dùng gậy với bóng và đẩy nó đi trên băng. Anh ngược lên, mồ hôi nhỏ giọt trên mũi. Trong một giây ngắn ngủi, ánh mắt họ giao nhau, và anh mỉm cười.

Đột nhiên cô biết anh chàng cầu thủ Carolina kia cảm thấy như thế nào. Như thể cô đang bị xô đi. Như thể anh đang cho cô “no đòn”, chỉ có điều cô thích nó và muốn thêm nữa.

Ngực cô thắt chặt và hoảng loạn. Cô phải lùi lại. Cô không tin Sam. Cô không tin bản thân mình. Cũng như trước đây, tất cả mọi thứ đang tiến triển quá nhanh. Và lần này, nếu và vào lúc nó chấm dứt, cô sẽ không phải là người duy nhất bị tổn thương.

Vậy mà, buổi tối hôm ấy anh tới nhà cô như thể anh thuộc về nơi ấy. Anh chúc Conner ngủ ngon rồi đi vào bếp. “Em có đậu lạnh ở đây không?” anh hỏi khi mở ngăn đá.

Anh mặc áo ni đen, áo phong Chinooks màu xanh dương và có một vết xước đỏ lớn trên má. “Rau trộn thôi.”

“Cũng được.” Anh cầm lấy nó và nhét cái túi vào dưới mép áo của mình. “Đội tuyển vừa mới thuê một tiện vệ mới từ Nga.”

Cô mỉm cười. Cô thích cách anh kể cho cô chuyện trong ngày của anh và hỏi han cô.

“Dù vậy cậu ta còn trẻ quá,” Sam tiếp tục. “Có vẻ khá vô trách nhiệm, ích kỷ, và khinh suất.”

Đối với cô nghe anh ta mới giống một cầu thủ khúc côn cầu làm sao, và cô nhướn một bên mày lên nhìn anh.

Anh tặc lưỡi. “Đạo này anh không còn khinh suất như thế nữa.”

“Chà, em đoán rằng một trong ba đặc điểm đó...” Cô dừng lại, như thể đang tìm từ. “... đang có tiến triển.”

Anh cười toe toét như một tội đồ đã hoàn lương đầy tự hào. “Anh đang cải thiện hai tính cách còn lại đây.

Cô tựa hông vào kệ bếp và khoanh tay vắt ngang con cá trên áo. “Có lẽ anh sẽ muốn nỗ lực hơn đấy.”

“Anh đang nỗ lực hơn nhiều đây. Anh cứ nghĩ có lẽ em cũng nhận thấy chứ.”

“Có lẽ một chút.”

“Có lẽ em nên cho anh thấy chút trân trọng.” Anh túm lấy khuỷu tay của cô và vòng chúng quanh eo anh. “Cho anh ít khuyến khích đi.”

Và cô làm vậy thật. Cô khuyến khích anh trọn cả đêm dài, nhưng sáng hôm sau, anh đã đi mất. Cả hai bọn họ cùng đồng ý rằng anh không nên ở đó vào buổi sáng khi Conner dậy. Hay phải nói là, cô đã thiết lập quy tắc đó, và Sam đã miễn cưỡng đồng ý. Anh chẳng thấy có gì không ổn với việc Conner nhìn thấy cha mẹ ở bên nhau quá nhiều, nhưng rõ ràng là anh không nghĩ đến tương lai. Nghĩ đến cái ngày mà anh không còn ở bên nhiều nữa. Dù vậy, Autumn có nghĩ đến. Rất nhiều. Nghĩ đến nó và cảm giác như cô đang ngồi thụ động, đợi lưới riu bỏ xuống họng.

“Con đã vẽ một bức tranh,” Conner nói với cô ở bàn ăn sáng hôm sau. Trong khi cô đổ Cheerios của cậu ra, cậu chạy tới trung tâm nghệ thuật của mình. Conner đã chính thức được nghỉ học nhân dịp Giáng sinh, và cô có một sự kiện cần lên kế hoạch cho một buổi từ thiện địa phương vào chiều hôm ấy ở khách sạn Bốn Mùa. Thường thì, cô sẽ đưa Conner tới vườn trẻ, nhưng Sam muốn dành thời gian cho cậu trước khi lên đường tới Chicago đêm hôm đó. Cô chờ anh đến vào lúc mười một giờ sau buổi tập sáng.

Conner chạy vào phòng ăn và đặt một mẫu giấy từ quyển vở trắng lên bàn. “Đến xem đi mẹ.”

Autumn rút cho mình một cốc cà phê và ngồi xuống cạnh Conner. Trên tờ giấy cạnh bát ngũ cốc, cậu đã vẽ một bức tranh về cô và Sam cùng chính cậu ở chính giữa. Các hình người đang nắm tay nhau và có những nụ cười không cân xứng.

Lần đầu tiên, thằng bé vẽ tất cả bọn họ như một gia đình. “Đây là mẹ, con và bố.”

Dạ dày cô có cảm giác như thể cô đã uống cạn cả cốc cà phê. “Đó là một bức tranh rất đẹp. Mẹ thích cái váy hồng của mẹ.” Cô nuốt nước bọt thật mạnh. “Nhưng con biết rõ là bố chỉ thỉnh thoảng ghé qua để thăm con thôi. Rồi chứ? Bố không sống ở đây.”

Conner nhún vai. “Bố có thể nếu bố muốn.”

“Bố có nhà của bố trong thành phố.”

“Nhưng bố có thể chuyển về đây. Bố của Josh F sống cùng nhà với cậu ấy.”

“Conner, không phải mọi ông bố đều sống cùng nhà với con cái họ. Không phải mọi gia đình đều giống gia đình của Josh F. Vài gia đình còn có hai ông bố,” cô nói để kéo tâm trí cậu khỏi những điều sẽ không diễn ra. “Hoặc hai bà mẹ.”

Conner xúc Cheerios vào miệng. “Bố có thể chuyển vào nếu bố muốn, mẹ ạ. Bố có một cái xe bán tải to đùng.” Như thể vấn đề chỉ là Sam đóng gói đồ đạc lên xe và dọn vào. “Và rồi bố mẹ có thể sinh cho con một cậu em trai.”

Cô há hốc miệng. “Gi cơ? Con muốn một cậu em trai à?”

Conner gật đầu. “Josh F có một cậu em trai. Nên bố phải chuyển về đây để con có thể có một cậu em trai.”

“Đừng có tha thiết muốn điều đó đấy, Conner.” Bất thành linh cậu muốn bố mẹ cậu ở chung một mái nhà và có một cậu em trai sao?

“Đi mà mẹ?”

“Đừng vừa ăn vừa nói thế,” cô nói như vẹt, tâm trí quay cuồng cũng nhanh như dạ dày. Sẽ không có chuyện em trai nào cho Conner đâu.

Cô đẩy cốc cà phê sang một bên, axit thiêu đốt một lỗ lớn trong ngực cô. Từng có thời cô cũng có ước muốn như Conner. Cô đã muốn nó ở Vegas, và vào cái ngày cô ký các giấy tờ ly dị. Cô muốn nó vào cái đêm cô phát hiện mình có mang và buổi sáng cô sinh con trai của họ. Cô đã yêu Sam. Cô đã mất rất lâu mới quên được anh, và bằng cách nào đó, cô đã lại yêu anh lần nữa. Chỉ có điều lần này chuyện còn tệ hơn. Lần này nó mang lại cảm giác sâu sắc hơn, thật dễ chịu. Như thể họ là bạn và cũng là người tình. Giờ cô đã thực sự hiểu anh, và nó tệ hơn lần đầu tiên gấp nhiều lần. Lần đầu tiên ấy, cô rơi vào lưới tình với một người lạ mặt quyền rũ, mạnh mẽ. Lần này cô đã rơi vào lưới tình với một người đàn ông quyền rũ, mạnh mẽ. Anh có thực.

Cô đứng dậy, rời khỏi bàn và đi vào phòng ngủ. Cô tắm tấp nập như thể không phải các dây thần kinh của mình đã xơ xác. Như thể không phải tâm trí cô đang chạy vội vã và tìm cô đang đập rộn rã. Cô chuẩn bị sẵn sàng để đi làm và mặc một chiếc quần dài màu đen cùng áo len cashmere có ngọc trai trên cổ áo. Tay cô run rẩy khi cô túm tóc lại thành đuôi ngựa.

Cô yêu anh, và có một mẫu nhỏ xíu trong trái tim ngờ nghệch của cô níu giữ hy vọng rằng có lẽ lần này anh cũng yêu cô. Anh đã nói đùa về nó hai lần, nhưng nó chỉ là như vậy. Một trò đùa. Giống hồi trước.

Lần này cô không còn là một cô nhóc hai mươi lăm tuổi đầy sợ hãi nữa. Lần này cô biết rõ kết quả.

Tiếng bộ phim ưa thích nhất hiện giờ của Conner vang lên từ ti-vi khi Sam đi xuống hành lang tới văn phòng dưới hầm của Autumn. Anh muốn nói chuyện về Giáng sinh và việc họ cùng nhau trải qua kỳ nghỉ ấy vào năm nay.

Anh dừng lại ở ngưỡng cửa để nhìn đường nét trông nghiêng của cô một vài giây. Đuôi tóc đỏ trượt qua một bên vai và lướt qua cổ họng trắng ngà khi cô rút một quyển sổ kế hoạch vào túi. Anh nuốt nước bọt qua cổ họng vừa đột nhiên thắt chặt lại của mình. Anh nhớ có thời anh đã nhìn cô mà thậm chí còn chẳng nghĩ là cô xinh đẹp. Đã không muốn nghĩ như thế. Đã cố tình hẹn hò những phụ nữ đối lập hẳn với Autumn, để rồi anh sẽ không nhớ về cô và những lý do anh ngã quỵ trước cô ở Vegas. Anh nặng hơn cô ít nhất là bốn lăm cân, nhưng cô có sức mạnh hạ gục anh.

“Em sẽ về nhà lúc nào?” anh hỏi.

Cô ngước lên và nhanh chóng liếc xuống. “Muộn lắm. Có lẽ anh nên ở lại nhà anh.”

Có gì đó không đúng. Xa lạ. Nó nằm đó trong sự yên lặng chấp chùng đột nhiên vây quanh cô. “Anh sẽ đi xa trong tám ngày đấy,” anh nhắc cô.

Cô xoay người và cầm lấy một cây bút trên bàn. “Conner sẽ rất mong những cuộc điện thoại hàng tối của anh đấy.”

Anh xóa cảm giác thắt chặt trong họng đi. “Em có mong những cuộc điện thoại của anh không?”

Cô kéo một ngăn kéo bàn ra nhưng không trả lời.

Anh đi vào phòng và nắm lấy tay cô. “Chuyện gì đang diễn ra vậy, Autumn?”

Cô ngước nhìn anh, và anh thấy nó. Trong đôi mắt lục của cô. Ánh mắt mà anh không bao giờ hy vọng phải thấy lại. Đau đớn, bấp bênh và sự thu mình. Giống như lần đầu tiên cô đặt Conner vào vòng tay anh. “Conner thấy khó hiểu,” cô nói và lùi lại một bước, tách mình rời xa anh không chỉ về mặt không gian. “Em nghĩ tốt nhất là chúng ta không dành nhiều thời gian với nhau như thế nữa.”

Chuyện này chẳng có mấy liên quan tới Conner. Cảm giác tức giận siết chặt hộp sọ anh, và anh muốn lắc người cô. Anh cố tình thả lỏng tay và buông cô ra. “Em không thể cứ mãi nóng lạnh thất thường thế này. Em không thể kéo anh lại gần cùng lúc em cứ đẩy anh đi.” Anh cũng bước lùi lại một bước. Để bảo vệ bản thân khỏi nỗi đau đang trào lên trong anh. “Em không thể cứ mãi nhìn anh như thể em đợi anh sẽ đột ngột làm tan vỡ trái tim em.”

“Và anh không thể mong em không như vậy.”

Có điều gì đó đã diễn ra giữa khoảng thời gian anh rời đi tới qua cho đến giờ. Nó là gì không quan trọng. “Anh sẽ không làm tổn thương em, Autumn. Anh hứa.”

“Anh không thể đưa ra lời hứa ấy.”

Anh giơ một bàn tay ra. “Em yêu, hãy tin anh.”

Cô lắc đầu. “Em không biết liệu mình có thể hay không.”

“Chuyện này lại liên quan tới Vegas.” Anh thả tay xuống. “Vẫn như vậy.”

“Nó đã xảy ra, Sam.”

“Em nói đúng. Nó đã xảy ra, nhưng hiện giờ chúng ta là những con người khác rồi.” Anh chỉ vào mình. “Anh đã khác. Anh không xin em hãy quên những chuyện đã xảy ra. Anh không tin điều ấy là khả thi cho bất kỳ ai trong hai ta. Nhưng nếu em không thể bỏ qua nó, thì làm sao chúng ta có thể tiến tới với cuộc sống của chúng ta chứ?” Làm sao họ có thể tạo dựng một cuộc sống cùng nhau đây? Một thứ mà anh muốn một cách đau đớn như tất cả những gì anh đã từng muốn trong đời. Hơn cả giành được cúp Stanley, anh muốn giành được gia đình của mình.

Cô lắc đầu, và nỗi đau trong mắt cô làm tim anh đau đớn kể cả khi nó đang làm anh tức giận. “Em không biết nữa.” Cô nhặt túi của mình lên và hướng ra cửa. “Em phải đi đây.”

Sam nhìn Autumn bỏ đi, và đó là một trong những việc gian nan nhất mà anh từng ép mình phải làm. Trên nền âm thanh bộ phim của Conner, anh nghe tiếng cửa ga-ra đóng lại cuối hành lang. Anh yêu cô. Anh muốn một cuộc sống với cô. Nhưng anh không biết liệu nó có đến hay không, và anh chẳng biết phải làm gì.

Anh đi lên cầu thang, bước qua chỗ Conner đang nằm trên ghế với một điều khiển cầm trong tay. “Con có thể vặn nhỏ tiếng ti-vi không?” anh hỏi khi đi vào bếp.

Tiếng ồn giảm bớt, và anh mở tủ lạnh ra. “Cảm ơn con.” Trong cả cuộc đời, anh luôn mạnh mẽ tranh đấu giành lấy tất cả mọi thứ. Anh đã giành giật và đa phần, cuối cùng thì anh thắng. Anh bền bỉ như thế, nhưng anh không quá dám chắc mình có thể giành được Autumn. Cô là một người không thể lay chuyển. Cực kỳ bướng bỉnh, và anh không biết liệu mình có còn đủ ý chí để thay đổi suy nghĩ của cô hay không.

Anh rút một bình nước ra và vặn nắp. Chiếc điện thoại móc trên tường reo lên cho tới khi nó chuyển sang thư thoại. Có lẽ anh nên bỏ đi.

Anh muốn một tương lai với cô, nhưng có lẽ cô đã chịu quá nhiều tổn thương để có thể bỏ qua được nó. Có lẽ anh nên thoát ra ngay bây giờ trước khi chìm xuống sâu hơn nữa. Cho đến khi anh nghen thở và hoàn toàn chìm nghỉm.

Điện thoại ngay lập tức reo lên một lần nữa. Anh tức giận. Nếu anh là một người đàn ông bạo lực, anh sẽ đi đánh một ai đó đến sống dở chết dở. Nếu không phải anh vừa quay lại từ danh sách chấn thương, anh có thể đã đâm đầu qua tường. Điện thoại tiếp tục reo, một cảm giác bức tức khó chịu làm gãy đôi sự kiểm soát của anh. Anh băng qua sàn và liếc nhìn danh tính người gọi. Thường thì, hẳn là anh sẽ nhắc ống nghe lên rồi đập nó xuống luôn.

Thay vào đó anh nghe máy. “Xin chào?”

“Bạn có một cuộc gọi xin bảo lãnh,” giọng nói tự động vang lên, “từ... Vince... một phạm nhân ở nhà giam Hạt Clark. Bạn có chấp nhận bảo lãnh không?”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Của Tôi* - Rachel Gibson được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Người đàn ông của tôi:

Làm tôi sốc trước những hành động tử tế bất chợt

“Cậu nghĩ bảo lãnh cho tôi là giành được điểm với em gái tôi à?”

Sam quay nghiêng nhìn sang Vince đang ngồi ở đầu kia trong xe anh cùng vết bầm làm sưng và một mắt và nút gạc trên trán anh ta. Anh không nghĩ là có bất kỳ một thứ nào đó có thể giành được điểm với Autumn. Cô là một phụ nữ cứng đầu với trái tim cứng rắn. “Tôi sẽ không kể với Autumn. Cô ấy không cần thiết phải lo về anh.”

“Tôi sẽ trả tiền lại cho cậu.”

Sam đi chậm lại và dừng xe trước một đèn đỏ. “Tôi biết anh sẽ làm vậy.”

Vince bị kết tội hành hung. Rõ ràng là anh ta đã đánh người trong một quán bar chuyên tụ tập những người lái xe máy. Sam không lấy việc đánh nhau vài ba cái ra để coi thường một người nào đó, nhưng anh không thích Vince nhiều hơn Vince thích anh. “Có lẽ chọi cả quán bar không phải là thông minh cho lắm.”

Vince gầm gừ. “Thốt ra từ miệng một gã đàn ông chọi cả một đám cầu thủ khúc côn cầu gần như mỗi tối.”

“Chuyện đó khác. Đó là công việc của tôi. Tôi không đánh nhau miễn phí.” Không còn nữa. Đèn đổi màu và anh nhún ga. “Tôi có một luật sư rất giỏi. Tôi sẽ đưa anh danh thiếp của anh ta.”

“Tôi không muốn nhận sự giúp đỡ của cậu.”

“Tôi biết, nhưng anh sẽ nhận.” Anh mệt mỏi rồi. Một mệt mỏi vì giằng co với quá khứ. Chẳng có cách nào để nhận được sự tha thứ của Autumn hết. Có lẽ tốt nhất là anh biết điều đó sớm còn hơn là muộn. Trước khi anh mua một cái nhẫn to đùng và biến mình thành gã ngốc. “Tôi không muốn anh làm cô ấy buồn vì những chuyện vớ vẩn.”

“Tôi à? Ồ, hay đây. Anh là cái gã đã làm con bé có mang rồi bỏ nó lại trong một khách sạn đấy.”

Anh nhìn sang cựu thành viên hải quân SEAL. Nhìn người đàn ông mà mọi người đều nghĩ là một người hùng. “Cả ba chúng ta đều biết chuyện gì đã xảy ra. Autumn và tôi đang nỗ lực vượt qua nó,” anh nói dối.

Vince bật cười. “Cậu chắc là Autumn đang nỗ lực vượt qua nó chứ? Tôi biết em gái mình. Nó mang họ Haven. Tha thứ và lãng quên không có trong vốn từ vựng của chúng tôi.”

Phải. Anh cũng đã tự mình khám phá ra điều đó. Nhận được thông điệp đó khá là rõ ràng. “Hãy nói cho tôi biết đi, nhái. Anh đã bao giờ làm điều gì khiến anh hối hận đến mức cảm giác tội lỗi đi theo anh suốt nhiều năm trời chưa? Có lẽ hết cả cuộc đời anh?”

Vince im lặng suốt vài giây dài đằng đặc, rồi nói. “Một hai lần.”

Dù anh rất ghét phải thừa nhận điều này, nhưng trong khoảnh khắc ấy anh thấy một chút bản thân mình trong Vince. “Tôi hối hận về việc mình đã làm với Autumn, và tôi đang hết sức nỗ lực để bù đắp cho cô ấy.” Anh chậm lại và ra khỏi Kent.

“Hừ.” Vince lấy một cặp kính râm phi công ra khỏi túi áo trên ngực và đeo chúng lên khuôn mặt sưng phù của mình. “Cho đến giờ nó thế nào rồi?”

Không tốt lắm. Sau sáng nay, anh không dám chắc là nó sẽ có tác dụng. Anh đã bảo cô là mình sẽ không bao giờ làm tổn thương cô nữa, và cô không tin anh. Không tin tưởng anh và càng nghĩ nhiều thì chuyện này càng làm anh tức giận.

“Tôi cho rằng mình nên cảm ơn cậu vì đã bảo lãnh cho tôi,” Vince nói, như thể chỉ những từ đơn giản đó thôi cũng làm anh ta thêm đau đớn.

Đến lượt Sam gầm ghe. “Đừng tự làm mình đau đi.”

Vince khoanh tay ngang ngực. “Và đừng có nghĩ điều này khiến chúng ta hết nợ. Một ngày nào đó tôi vẫn sẽ đánh cậu.”

Sam mỉm cười. “Một ngày nào đó anh sẽ cố gắng đánh tôi. Anh có thể biết đến một trăm cách để giết một người, nhưng tôi biết một trăm cách để khiến một người ước gì mình đã chết.”

Vince tắc lưỡi. “Nếu không phải vì cậu là một thằng khốn ngu ngốc, thì tôi có thể thật sự thích cậu đấy.”

Sam không gọi điện. Anh không gọi vào buổi tối trước khi anh rời thành phố, cũng không gọi vào hai ngày sau đó. Cuối cùng, vào ngày thứ ba, anh gọi điện và muốn gặp Conner. Chỉ nghe giọng anh thôi cũng làm tim Autumn bay lên kể cả vào lúc nó đang chìm xuống đến tận dạ dày. Cô khó lòng hít thở qua cảm giác nhức nhối dễ chịu ấy. Khi anh nói chuyện xong với con trai, anh gác máy. Rõ ràng là hôm ấy anh không muốn nói chuyện với cô. Cũng không phải vào ngày hôm sau, khi anh gọi điện và chỉ nói chuyện với con trai.

Như thế là tốt nhất, cô tự bảo mình. Tốt nhất cho Conner và cho cả cô. Mống mắt cô cay xè, và cô không thể kìm lại những giọt nước mắt chảy ồ ạt xuống má mình. Cô chưa bao giờ nghĩ là trái tim mà cô đã cẩn thận ráp lại với nhau lại có thể vỡ nát hơn được nữa, nhưng nó có. Cô thật khốn khổ và chẳng hề biết phải làm gì.

Sau buổi trưa, anh Vince đỗ chiếc xe bán tải lớn màu đen của anh vào chỗ đỗ xe ngoài cửa sổ văn phòng của cô. Cô không có tâm trạng để gặp anh trai mình, nhưng có lẽ anh sẽ đưa cô đi ăn trưa và giúp tâm trí cô thoát khỏi các rắc rối. Có lẽ anh có một món quà Giáng sinh thật sự tuyệt vời cho cô và nó sẽ giúp cô vui lên.

“Chào ôi. Trông em ghê quá,” anh nói khi đi vào văn phòng cô.

Autumn xì mũi. “Cảm ơn.” Cô chỉ vào con mắt bầm đen của anh. “Anh cũng vậy. Chuyện gì đã xảy ra thế?”

Tất nhiên là anh không trả lời. “Sao em lại khóc?”

Cô lắc đầu. Nếu anh có thể giữ bí mật thì cô cũng vậy. “Em không muốn nói về nó.”

Thường thì, anh sẽ gắng hỏi và đổ dành cho tới khi cô kể cho anh. Thay vào đó anh hỏi, “Sam có ở trong thành phố không?”

Sam ư? Autumn không thể nhớ được một lần nào mà anh Vince không nhắc tới Sam như là “thằng ngốc” hoặc tệ hơn. Có gì đó rất không ổn. Như là có lẽ anh Vince đã ngã và đập đầu rất mạnh và rồi không chỉ làm anh bị bầm mắt, mà còn hỏng não nữa. “Anh ấy đang ở L.A. Sao?”

“Anh muốn nói chuyện với cậu ta. Khi nào cậu ta về?”

“Một lúc nào đó vào tối mai.”

“Thế muộn quá. Anh sẽ không ở đây.”

“Vì sao?” Cô nhồm dậy đằng sau bàn. “Anh định đi đâu?”

“Anh sẽ rời khỏi đây.”

“Không!” Cầm cô rơi xuống. “Vì sao?” Vì sao đời cô lúc nào cũng biến thành rác rưởi trong cùng một thời điểm vậy?

“Anh phải làm vài việc.”

“Việc gì?” Cô đi vòng qua bàn về hướng anh trai mình.

“Anh không thể nói được.”

“Anh đang chạy trốn luật pháp à?”

“Không.”

“Một cô bạn gái tức giận?”

“Không.”

“Bạn trai?”

“KHÔNG!”

Cô đặt tay lên ngực, và nỗi lo dành cho anh trai gạt mọi rắc rối của cô sang một bên. “Em là em gái anh. Anh có thể kể cho em tất cả mọi chuyện, và em sẽ luôn yêu anh. Dẫu có thể nào đi nữa.”

“Anh cũng yêu em, nhưng chỉ là có vài việc mà tốt nhất là em không biết.” Anh giơ một bàn tay lên. “Anh sẽ không kể về nó đâu. Nên đừng hỏi.”

Thình thoảng anh bí mật đến mức làm cô phát điên. “Khi nào thì anh về?”

“Sớm thôi.” Anh rút ra một phong bì dày cộp. “Đưa cái này cho Sam nhé.”

Cái phong bì đựng đầy tiền, và cô há hốc miệng. “Sam cho anh mượn tận chừng này tiền lúc nào vậy?”

“Cứ nói cảm ơn cậu ta hộ anh.”

“Anh đã làm gì thế?” Cô nhìn cái phong bì trong tay và tự hỏi vì sao anh trai cô lại cần nhiều tiền đến vậy. Anh đã bị đuổi ra khỏi căn hộ của anh, hay cờ bạc, hay thuê một người đánh thuê từ bìa sau một trong những tờ tạp chí của anh? Không, anh Vince sẽ không thuê người để làm những công việc bẩn thỉu hộ mình.

“Hôm thứ Hai Sam đã bảo lãnh anh khỏi nhà tù.”

“Giờ cơ?” Khả năng nhà tù đã không hiện diện trong đầu cô. Sam ghét anh Vince. Sao anh ấy lại bảo lãnh cho anh cô ra chứ? “Chuyện gì đã xảy ra? Anh ổn không?” Cô hỏi giữa sự hoang mang đến từ cảm giác khó tin sững sờ. Rồi cô lắng nghe khi anh Vince kể cho cô về việc đánh nhau với một nhóm những gã đi xe máy và bị tổng giam.

“Sao anh không chạy đi?”

Anh cau mày. “Anh không bỏ chạy.”

“Nhưng nó đã xảy ra cách đây ba ngày rồi. Sao không ai trong hai người kể cho em?” Được rồi, đúng là Sam không nói chuyện với cô nhưng, “Sao anh không kể em nghe?”

“Sam không muốn em biết. Anh nghĩ cậu ta yêu em và không muốn em phải lo về anh.”

Cô ước gì Sam yêu cô, nhưng cô không dám chắc chắn như anh trai mình.

“Anh cũng không muốn em lo lắng về anh.”

Cô nhìn anh đứng đó, người anh trai luôn hành động không khoan nhượng của cô. Họng cô đau đớn và mắt cô ướt nước. Một lần nữa. Cô không muốn làm cuộc đời anh trở nên khó nhọc với anh. Khó nhọc thêm nữa. “Em sẽ làm gì khi không có anh trai mình đây?”

“Đừng khóc.” Anh ôm cô trong vòng tay lớn của mình. “Anh có đi mãi mãi đâu.” Anh lùi ra sau và nhìn vào mặt cô. “Có lẽ dạo này Sam không còn là một tên đại náo nữa.” Anh lau má cô bằng ngón tay cái. “Cậu ta sẽ chăm sóc em và Conner.”

Cô bối rối và sợ hãi vì anh Vince. “Giờ anh thích Sam rồi à?”

“Còn lâu, nhưng câu hỏi lớn hơn là, em có thích cậu ta không?”

Tất nhiên là cô thích Sam. Cô yêu anh. Cô không thể dừng lại. Cô yêu âm thanh của giọng anh và mùi hương của anh trên gối cô. Cô yêu sự thật rằng bên dưới những cơ bắp và cái tôi khổng lồ ấy, có một người đàn ông từ tế với trái tim rộng lượng. Cô gạt đầu.

“Vậy thì em phải nghĩ đến việc tha thứ cho cậu ta, bởi vì thỉnh thoảng một người cần phải nghe thấy em tha thứ cho họ rồi họ mới có thể tha thứ cho bản thân mình.”

Cô nhìn vào đôi mắt màu lục lo lắng của anh trai và tự hỏi anh đang nói về Sam hay chính mình.

Sam đi vào căn hộ của mình và biết rằng có điều gì đó khác lạ trước cả khi anh bật đèn. Lúc này là ba giờ sáng, và áo khoác của Conner bị vứt trên một cái ghế đầu, còn cửa phòng cậu thì hé mở. Anh ngó vào trong nhìn con trai mình cuộn tròn trên giường, say ngủ.

Sam thấy kiệt sức và nhức mỏi kinh khủng. Anh đã liên tiếp chơi những trận tồi tệ nhất trong sự nghiệp của mình bởi anh không thể quét sạch Autumn ra khỏi đầu. Cuộc đời anh đang cực kỳ buồn thảm, nhưng anh khá chắc rằng đêm nay không phải là đêm anh được chăm Conner. Không phải trừ khi Autumn cần ai đó để trông con trai họ. Cửa phòng Natalie đóng chặt. Anh đi vào phòng mình và bật đèn lên. Ở giữa cái chăn màu xanh dương sậm, Autumn nằm cuộn mình trên giường. Mái tóc đỏ xõa ra trên gối. Nếu không phải Sam đang đứng, cầm túi trong tay, anh có thể đã nghĩ mình mơ thấy toàn bộ cảnh tượng này.

“Autumn?”

Cô cựa mình và đôi mắt xanh chớp chớp mở ra. Một nụ cười làm cong hai khóe miệng của cô.

Cái túi rơi xuống sàn. “Em đang làm gì ở đây?”

“Chờ anh.”

“Vì sao? Có gì không ổn à? Chuyện gì đã xảy ra?”

“Không có gì không ổn cả. Em chỉ muốn gặp anh, và rõ ràng là anh đang tránh mặt em.”

Anh nhìn xung quanh. “Làm sao em vào đây được?”

“Anh có cách của anh. Em có cách của em.” Cô vươn tay, và trông có vẻ như cô đang mặc một cái áo khúc côn cầu màu trắng. “Và anh không thấy vui sao khi anh không về nhà cùng một phụ nữ khác?”

“Chẳng có người phụ nữ nào khác hết.”

“Em biết.” Cô ngồi dậy và cái chăn rơi xuống lòng cô. Cô đang mặc cái áo thi đấu khi gió của đội Pittsburgh. “Anh Vince đã rời khỏi thành phố rồi.”

Anh cởi áo khoác ra. “Sao lại thế?”

“Anh ấy nói anh ấy có việc phải làm. Em rất lo cho anh ấy.”

“Anh ấy lớn rồi.” Họ thực sự đang nói chuyện về Vince đấy à? “Anh ấy sẽ ổn thôi.”

“Sao anh lại bảo lãnh cho anh ấy ra?” Cô vắt đôi chân trần qua thành giường. “Anh ghét anh Vince mà.”

“Nhưng anh yêu em.”

“Em cũng yêu anh.”

Ngực anh có cảm giác như thể vừa bị gãy vài cái xương sườn. Nhức nhối như thể có người đã túm được anh trong góc và đánh anh học máu. Anh chỉ vào cô. “Vậy thì vì sao em lại mặc áo thi đấu của Crosby?”

“Bởi vì lần cuối cùng em mặc nó, anh đã dọa sẽ xé nó khỏi người em nếu anh thấy nó một lần nữa.”

Anh mỉm cười. “Đó là thứ em muốn sao?”

Cô gật đầu và vòng tay quanh cổ anh.

“Em còn muốn gì nữa, Autumn?”

“Em, anh và Conner. Em muốn chúng ta là một gia đình.” Anh hít mạnh khi cô cởi khuy áo anh. “Em muốn mình là nhịp đập trong trái tim anh. Em muốn mình là lý do để anh tỉnh dậy với một nụ cười trên mặt. Em muốn anh yêu em suốt cả quãng đời còn lại của em và sau đó nữa, nếu có thể.” Cô hôn lên hóm vai anh. “Em yêu anh, Sam.”

“Nếu em muốn có anh trong cả quãng đời còn lại của em, thì em có rồi đấy.” Anh nắm tay cô và hôn vào trong cổ tay cô. “Em là nhịp đập trong trái tim anh và là lý do để anh tỉnh dậy với một nụ cười trên mặt. Anh sẽ yêu em suốt cả quãng đời còn lại của anh và sau đó nữa, nếu có thể.” Anh nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu. Anh không muốn ghen ghét. Anh không muốn người phụ nữ mà anh yêu nhìn anh khốc như con gái. “Em và Conner, đó là tất cả những gì anh cần.”

“Không, đó không phải là tất cả.” Cô vuốt tóc anh khỏi trán. “Em yêu anh, Sam. Em đã yêu anh năm năm trước, và anh đã làm tan vỡ trái tim em. Trong một thời gian rất dài, em không thể bỏ qua được điều ấy, nhưng em lại yêu anh lần nữa. Chỉ có điều lần này mạnh mẽ hơn, sâu sắc hơn và trưởng thành hơn. Anh không cần sự tha thứ của em cho quá khứ. Như anh từng nói, giờ chúng ta đã là những con người khác, nhưng nếu đó là thứ anh muốn, thứ anh cần, thì em tha thứ cho anh.”

Anh cúi mặt xuống áp vào cổ cô và hít vào hương thơm từ làn da ấm áp của cô. Anh không nhận ra mình đã chờ đợi được nghe những từ đó từ bao lâu rồi. Không biết rằng mình muốn nghe chúng đến mức nào cho tới khi cô thốt lên những lời ấy. Anh rê tay dọc lưng áo cô và ôm lấy hai má mỏng trần trụi. “Có vẻ như em lại đánh mất quần lót rồi.”

“Ôi trời. Em cá là chuyện đó rất hay xảy ra với anh.”

“Không còn nữa.” Anh lướt tay lên tấm lưng mịn màng của cô. “Em là người phụ nữ duy nhất anh muốn gần gũi. Người phụ nữ duy nhất anh muốn thấy cởi quần lót. Người phụ nữ duy nhất anh từng thực sự muốn có.”

Cô lùi ra sau và ngược nhìn anh, đôi mắt xanh rạng rỡ tươi cười. “Cho tới tận vài tháng trước, em thậm chí còn không phải tuýp phụ nữ mà anh hẹn hò.”

“Không.” Anh ép trán vào trán cô và chạm nhẹ miệng trên môi cô. “Nhưng em là tuýp phụ nữ mà anh cưới. Nếu anh thật sự may mắn, em là tuýp phụ

nữ sẽ cưới anh hai lần.”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Của Tôi* - Rachel Gibson được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Nàng cô rất đẹp

Vàng mặt trời đang lặn treo lơ lửng ngay trên bãi cát trắng của bãi biển Lahaina ở Maui. Những tia sáng màu vàng cam và đỏ bắt vào những lọn xoăn của Autumn và chạm vào quai hàm vuông vức của Sam. Mặc một chiếc váy lụa bó đuôi xòe màu trắng đơn giản, Autumn đeo một chiếc vòng cổ bằng hoa lan mà Sam đã tặng cô ngày hôm ấy. Cô đã cài hoa hồng lên tóc, và một làn gió nhẹ khẽ lay khăn voan sau đầu cô. Sam và Conner mặc áo tuxedo màu đen đồng bộ với hoa lan trắng cài ở ve áo cùng cà vạt nơ màu trắng.

Khi lên kế hoạch cho đám cưới của chính mình, Autumn đã chọn ẩm cúng và thân mật. Mẹ Sam và anh Vince đứng trong buổi lễ ở bên phải cô dâu. Hai chị em sinh đôi nhà Ross và chồng họ vừa quay lại từ tuần trăng mật riêng; Ty và Faith Savage, cùng với cô con gái bé bỏng nằm ngủ trên bờ vai rộng của cha cô bé, nhìn Sam nắm lấy tay Autumn và nâng nó lên môi. Anh hôn lên các khớp ngón tay cô và mỉm cười trước khi anh thốt ra lời thề mà mình đã viết ra.

“Anh là một cầu thủ khúc côn cầu,” anh bắt đầu. “Anh không lãng mạn, do đó anh đã hỏi Conner xem anh nên nói gì với em hôm nay. Con gợi ý vài câu chuyện đùa cộc-cộc.” Anh cười. “Chủ yếu là, con muốn anh nói với em rằng em là người mẹ tuyệt nhất thế giới. Và điều đó là sự thật, nhưng đó chỉ là một lý do khiến anh yêu em vô cùng. Anh yêu cái cách em khiến mình cảm thấy khi em bước vào phòng. Em rót đầy ánh sáng vào cuộc đời anh.” Anh dừng lại và nhìn vào mặt cô. “Autumn, anh yêu em vì anh không thể hình dung nổi cuộc sống của mình nếu thiếu em. Anh thậm chí cũng không muốn thử tưởng tượng nữa.”

Autumn nhìn sâu vào mắt Sam khi vàng mặt trời đang lặn vẽ lên má anh những dải màu vàng cam và tím oải hương. “Em yêu anh Sam. Anh đã chữa lành trái tim em và dạy cho em biết rằng tha thứ là yêu thương. Trước đây em luôn nghĩ rằng bất kỳ người đàn ông nào của em cũng sẽ phải đáp ứng một danh sách những kỳ vọng.” Cô lắc đầu và khăn voan chạm nhẹ lên đôi vai trần. “Em sai rồi. Tình yêu chẳng có danh sách nào hết.” Một giọt nước mắt tràn qua mi dưới của cô. “Anh làm tim em nhói lên. Làm em nghẹn thở. Là lý do khiến dạ dày em đảo lộn và làm em thức dậy hàng đêm chỉ để nhìn ngắm anh. Và mỗi lần như thế, em biết rằng mình muốn nhìn anh mãi mãi.”

Sam dùng ngón tay cái lau giọt nước mắt của cô đi và cúi mặt xuống sát mặt cô.

“Chúng ta chưa tới phần đó đâu,” mục sư nhắc nhở anh.

Sam cười với Autumn. “Tới đó đi. Tôi không phải là một người kiên nhẫn, và Conner đã bảo tôi rằng nó muốn có một đứa em trai.”

Bạn đang đọc truyện *Người Đàn Ông Của Tôi* - Rachel Gibson được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.